

**BIGGLES-
BOUŘE
NAD NĚMECKEM**

WILLIAM EARL JOHNS

BIGGLES BOUŘE NAD NĚMECKEM

T & M PRAHA

1999

©W. E. Johns, 1947

Jacket Illustration Petr Barč, Zdeněk Burian

© Petr Barč, 1999

© Zdeněk Burian – dědicové, 1999

Illustrations © Petr Barč, 1999

Translation © Pavel Kaas, 1999

ISBN 80 – 85773 – 96-1

PŘÍBĚH PRVNÍ — KOMANDO GIMLETA KINGA

ORIENTÁLNÍ MISE

Desátník Albert Collson, jemuž za to, že nějaký čas sloužil u policie přezdívali Polda, vstoupil sebejistě do klubovny speciální jednotky komandos. Protože se velitel jednotky jmenoval King a v jejím znaku byl obraz divoké kočky, nazývali drzouni ze sousedství její příslušníky důvěrným, a více než nevhodným, označením Kingova koťata.

Collson rychle přelétl místnost očima, které pak utkvěly na dvou mužích, přesněji řečeno na jednom muži a jednom mladíčkovi. Ti dva seděli u stolku a upíjeli kávu.

Muž byl štíhlý, snědý, tvář mu zdobil tenký černý knír, současně ji však hyzdila dlouhá jizva, památka na zápas s grizzlym, k němuž došlo v době, kdy Troublay, Kanad'an

francouzského původu, nazývaný Trapper, lovil kožešinová zvířata v Severozápadním teritoriu. Na jeho společníku Nigelu Petersovi, zvaném Prcek, nebylo nápadné nic kromě jeho mládí, pro něž jako by na uniformu neměl mít nárok. Byl to hoch, jehož hubená tvář měla ostře řezané rysy, v nichž jako by se odráželo utrpení, jehož byl svědkem v době, kdy se jako zoufalý uprchlík pohyboval v Němci obsazené Francii.

Polda se zastavil u stolku a vztyčil se nad oběma sedícími muži v plné výšce svých stodevadesát centimetrů. „Pánové zas pořádají potlach,“ neodpustil si rýpnutí. „Zajímalo by mě, o čem si vy dva pořád můžete povídat. Ted’ toho ale nechte. Čeká na nás kapitán.“

Trapper vzhlédl a v jeho tmavých očích se zablesklo. „Chystá se něco?“ zeptal se.

„Gimlet pro nás málokdy pošle jen proto, aby se přepetal na naše zdravíčko,“ řekl Polda. „Koukejte sebou hodit.“

Všichni tři opustili místnost a zamířili ke dveřím označeným nápisem, že právě zde sedí vrchní velitel, jímž byl štábní kapitán Lorrington King. Polda zaklepal.

„Dále,“ ozvalo se. Collson otevřel, třemi krátkými říznými kroky vešel dovnitř a v pozoru zasalutoval. „Přišli jsme na váš rozkaz, pane,“ ohlásil.

Kapitán King, známý mezi svými podřízenými spíše pod přezdívkou Gimlet, nebo také Šídlo, vzhlédl od stolu, na němž měl rozloženou mapu. „Dobrá,“ řekl tiše. „Sedněte si, chlapci, a jestli chcete, zapalte si.“

Polda si přitáhl židli, posadil se, a drazí dva učinili totéž. Trapper si zapálil cigaretu.

Trvalo několik minut, než velitel znovu promluvil. Pohlédl na trojlístek mužů před sebou modrýma očima, které se však dokázaly dívat tak pronikavě, že jim žádný lhář nevydržel dlouho čelit. „Požádali nás o menší prácičku,“ řekl. „Mělo by to být docela snadné a možná si při tom užijeme i trochu legrace. Jediné, co mi mírně kazí náladu, je to, že akce proběhne poměrně daleko odsud. Protože nám však poskytnou

letadlo, nebude to tak strašné. Doufám, že vám něco říká pojem Indočína?“

„Ne, pane,“ ušklíbl se Polda. „V Londýně to určitě není.“

„Taky to neznám,“ řekl Trapper a zatvářil se nechápavě.

„Máte na mysli francouzskou kolonii v sousedství Barmy a Siamu, kterou teď okupují Japonci?“ zeptal se Prcek.

„Přesně,“ řekl Gimlet s pohledem upřeným na mapu.

Polda rýpl do Prcka loktem. „Nejsi nějak moc chytřej?“ šeptl. „Oč jde? Chceš mě předběhnout v povýšení?“

Gimlet upřel na Poldu pronikavý pohled. „Říkal jste snad něco, desátníku?“

„Ne,“ vyhrkl muž. „Ne, pane.“

„Dobrá,“ zamumlal velitel. „Měl jsem ten dojem. Takže dávejte pozor! V oblasti, kam zamíříme, žijí převážně Číňané, ale úředním jazykem je tam francouzština, protože jde o francouzskou kolonii. Úkol, o kterém vám řeknu víc, nám byl svěřen proto, že ten jazyk ovládáme, ovšem s výjimkou Poldy. Udělejte si pohodlí, vyprávění bude delší. Podle rozkazů, které jsem dostal, vyrazíme na východ pro *Hevea brasiliensis*.“

„O člověku s tak strašným jménem jsem v životě neslyšel, pane,“ prohlásil zaujatě desátník Collson. „Měl bych ho znát?“

Velitel se ani neusmál. „*Hevea brasiliensis* je odborný botanický název stromu, z něhož se získává kaučuk.“

Poldovi se zřejmě ulehčilo, ale ve tváři mu stále tkvěl stín pochybností. „Takže budeme dovážet stromy?“

„Nesmysl,“ zavrčel Gimlet. „Letíme pro semena toho stromu. A teď, pokud se zdržíte poznámek, vám popíšu, oč přesně půjde.“ Vytáhl ze zlatého pouzdra cigaretu, zapálil si a pokračoval.

„Jedním z nejvýznamnějších odborníků na pěstování rostlin je, nebo spíš býval, náš krajan Sir Lionel Radnor. Šlechtitelskými postupy vypěstoval několik nových odrůd ovoce i zeleniny. Před několika lety ho britská vláda vyslala na východ, aby se tam pokusil vyšlechtit odrůdu kaučukovníku natolik odolnou, aby ji bylo možné pěstovat i v mírném

podnebním pásu. Smyslem úkolu bylo zajištění vlastních zdrojů kaučuku, neboli suroviny k výrobě gumy. To vše pro případ, že bychom ztratili Malajsii, která je největším producentem kaučuku na světě. Jak jistě víte, právě nyní k tomu došlo.

Podle mého názoru počítal s pěstováním nově vyšlechtěného druhu na jihu Kanady, pokud by vydržel tamní podnebí. Siru Lionelovi se práce dařila a všechno samozřejmě probíhalo v tajnosti. Objevil a zušlechtil rychle rostoucí a odolnou formu kaučukovníku v Yunnanu, což je západočínská provincie. Jenže nedlouho před dozráním semen, která hodlal dopravit domů, vtrhli do oblasti Japonci. Nedožrálá semena by byla k ničemu, a Sir Lionel se proto odvážně rozhodl vyčkat, až dozrají, a pak je dopravit domů. Bohužel se mu to však nezdařilo. Když semena dozrála, vložil jich dvacet do plechovky, zbytek zničil a se svým domorodým asistentem, Číňanem Charíem Songem, zamířil do Indie. Za přechodu Indočíny ho zadrželi Japové, kteří neměli ani ponětí o důležitosti svého zajatce. Dopravili ho do Saigonu. Sir Lionel byl duchapřítomný a dokázal je přesvědčit, že sám je Francouz a je ochoten s nimi plně spolupracovat. Byl ovšem rozhodnut dostat se domů za každou cenu.

K naší smůle však v Saigonu jeho totožnost odhalili a vše bylo prozrazeno. Pobýval tehdy v pokoji hotelu Oriente, který mu byl vlastně jakýmsi domácím vězením. Tam ho varoval jistý domorodec, že Japonci zjistili, co je zač, a že pro něj jdou vojáci, aby jej přemístili do skutečného vězení. Sir Lionel myslel ze všeho nejdřív na vzácná semínka. Chápal, že kdyby je získal nepřítel, znamenalo by to katastrofu nedozírného významu. Japoncům, kteří obsadili Malajsii, sice kaučuk nechyběl, ale pokud by semena získali, mohli by si po válce kaučuk pro vlastní potřebu pěstovat sami, což by zničilo britské plantážníky v Malajsii. To všechno si Sir Lionel velice jasně uvědomoval. Nebylo mu však přirozeně po chuti ničit výsledky několikaletého úsilí. Hledal proto vhodný úkryt, kam

by semena schoval. Našel ho. Ve zdi čítárny hotelu objevil výklenek, kde stál vyřezávaný ebenový slon se zdviženým chobotem. Celý svůj poklad vhodil Sir Lionel do chobotu, který byl dutý. Právě s tím skončil, když dorazili Japonci a zatkli ho. Převezli ho do Japonska. Brzy nato se Japonci dověděli – patrně prostřednictvím své zpravodajské služby – o skutečném poslání, kterým byl Sir Lionel na východě pověřen. Ptali se ho, co udělal se semeny. Když jim to odmítl prozradit, mučili jej tak krutě, až následkům zranění podlehl.“ Gimlet zamáčkl nedopalek cigarety a zapálil si další.

„Jistě si položíte otázku, jak jsme se za uvedených okolností dostali k informacím,“ pokračoval dál. „Již jsem se vám zmínil o věrném a oddaném asistentovi Sira Lionela, o Charlu Songovi. Tomu se podařilo Japoncům uniknout a přesto zůstat ve spojení se svým nadřízeným až do chvíle, kdy ho odvezli do Japonska. Naším zdrojem je právě on. Nesdělil nám to však osobně, protože se dobrovolně rozhodl zůstat v Saigonu. Svěřil to tajemství barmskému domorodci, kterému se později podařilo po strastiplné cestě dojít k pozicím 14. armády postupující severní Barmou. To je v podstatě všechno. Mezitím se pochopitelně mohlo seběhnout ledacos, ale naši jsou přesvědčeni, že existuje značná pravděpodobnost nálezů vzácných semen v chobotu ebenového slona v čítárně hotelu Oriente. Musíme prostě v Saigonu zjistit, jak se věci mají. Pokud se nám podaří dostat semena domů, bude všechno v pořádku. Když ne, musíme je alespoň zničit, aby nepadla do rukou nepříteli. To se nám ovšem podaří jen tehdy, když budou stále tam, kam je Sir Lionel ukryl.“

„Ale když Japončíci o těch semenech vědí, což je nesporné, pak jistě jako první prohledali právě ten hotel,“ namítl Prcek.

„Správná a logická úvaha,“ kývl hlavou velitel. „Podobně jsem odpověděl zpravodajskému důstojníkovi, který mě zasvěcoval do celé záležitosti. Všechno však nasvědčuje tomu, že Japonci semena neobjevili, přestože hotel prohledali.

Nějaký čas po událostech v Saigonu převrátili totiž naruby domek, který Sir Lionel obýval v době pěstitelských pokusů. Dá se říci, že rozebrali dům kus po kuse. Nemohli hledat nic jiného než ta semena a dá se proto klidně předpokládat, že je nemají, nebo je neměli v době prohlídky.“

„V okolí domku už žádné stromy s dalšími semeny nezůstaly?“ zeptal se Polda.

„O to se postarali Sir Lionel a Charla Song,“ řekl Gimlet. „Než odešli, vykáceli všechny pokusné porosty.“

„Skvělé!“ zachrčel Trapper. „Takže ta semena v chobotu jsou jediná na celém světě?“

„Jsou,“ potvrdil Gimlet. „Právě proto mají mnohem větší cenu, než diamanty stejné váhy. Jejich význam pro budoucnost britského hospodářství může být tak velký, že se vláda rozhodla je získat, nebo aspoň zabránit, aby je získala druhá strana, za jakýchkoli okolností. Pokud je dostaneme a bude nám hrozit nebezpečí zajetí, máme rozkaz semena okamžitě zničit.“

„To je tedy něco,“ řekl Polda. „Kdy s tím začneme, pane?“

„Nebudeme to zdržovat,“ ušklíbl se velitel. „Zítra ráno odlétáme do Kalkaty, která bude naší základnou po dobu operace. Odtamtud nás v noci dopraví catalina přes jižní Barmu do oblasti Siamského zálivu a vysadí nás někde na jižní hranici poloostrova. Na břeh se dostaneme v gumovém člunu, který ukryjeme v pralese a pak se pěšky vydáme do Saigonu. Hydroplán musí odletět zpátky. Za dne by tam byl příliš nápadný.“

„A co my, pane? Jak se dostaneme domů?“ otázal se nejistě Polda. „Catalina přiletí na určené místo každý druhý den. Posádka bude očekávat náš signál. Pak přistane a vezme nás na palubu. Pokud po čtrnácti dnech nezahlédne signální světlo, opustí oblast a budeme považováni za pohřešované,“ dokončil Gimlet s neproniknutelným výrazem ve tváři. „Za něco jako mrtvolu, pánové.“

„To je tedy něco, a v tomhle případě ani nepůjde o omyl,“ řekl zachmuřeně Polda. „Snad nepoletíme v těchhle šatech?“

„Jen do Kalkaty. Tam nás oblečou do něčeho vhodnějšího pro tuto příležitost. Až se dostaneme na obsazené území a spatří nás, což se nepochybně stane, budeme vystupovat jako Francouzi.“

„Myslím, že jsem vás pochopil,“ řekl uraženě Polda. „Já budu v tom případě na obtíž.“

„Nesmysl,“ zavrčel Gimlet. „Jedním ze slabých míst operace je zásobování potravinami. Abychom se vyhnuli nepříjemným situacím, budeme si s sebou muset vzít všechno, co bychom mohli potřebovat. To bude muset někdo nést, a protože by náklad potravin v Saigonu mohl vzbudit nežádoucí pozornost, musíme pro ně najít vhodnou skrýš. Na tu musí někdo dohlížet a v případě nutnosti ji bránit. To bude váš úkol, desátníku.“

„Když myslíte, pane,“ řekl již klidněji Polda.

„Podařilo se mi zajistit člověka, který mě zbavil starostí s přepravou,“ pokračoval Gimlet. „Poletí s námi asi nejzkušenější britský pilot. Je to důstojník, který nás už dvakrát dostal z Francie, když nám tam hořela půda pod nohama.“

„Máte na mysli majora Biggleswortha, pane?“ zeptal se Prcek.

„Vrchní velení to už dohodlo s ministerstvem letectví,“ kývl Gimlet. „Major Bigglesworth sám zajistí posádku letounu.“

„To je tedy něco,“ zamumlal pro sebe Polda.

„Něco? Při akci, jako tahle, je spolehlivý pilot víc než jen ‚něco‘,“ opravil velitel Poldovo oblíbené rčení. „Může pro nás znamenat život. Myslím, že teď víte opravdu všechno. Měli byste se ale pořádně vyspat. Nástup ve čtyři třicet před kanceláří.“

„Rozkaz, pane,“ Polda vstal, pozdravil a zamířil ke dveřím.

„Ještě maličkost, desátníku,“ zarazil ho Gimlet. „Ano, pane.“

„Už zase máte delší vlasy. Dejte se ještě před startem ostříhat! Pak se k holiči hned tak nedostanete.“

„Provedu, pane,“ řekl Polda a ztěžka polkl. Vyšel ven, zavřel za sebou dveře a opřel se o stěnu s dlaněmi na očích. „On s tím nedá pokoj,“ zasténal. „Slyšeli jste ho? Prý mám jít k holiči. Člověk by si skoro myslel, že jdeme k přehlídce před Buckinghamský palác. To je život!“

Prcek si narovnal záda poté, co víc než šest hodin zpola ležel ukolébán jednotvárným hukotem motorů cataliny, který nyní umklk a nechal v kabině letounu prostor nezvyklému tichu. Vyhlédl bočním okénkem, ale neviděl téměř nic. Nad sebou měl noční oblohu posetou milióny hvězd. Měsíc zatím nevyšel. Hluboko pod nimi se prostírala nehybná plocha Siamského zálivu, jehož nedozírná plocha se táhla do všech světových stran. Ani na jedné z nich však nebylo ve tmě možné spatřit břehy. Trup ohromného hydroplánu se nepatrně sklonil nosem k hladině.

„Zřejmě se konečně blížíme k cíli,“ tiše zamumlal Polda. „Je nejvyšší čas. Už jsem měl dojem, že jestli poletíme ještě chvíli, přistaneme tam, odkud jsme vzlétli. Už to celé trvá na můj vkus až příliš dlouho.“

Ve dveřích pilotní kabiny se objevil Gimlet, který právě skončil jednání s velitelem letounu majorem Bigglesworthem. Při pohledu na něj se musel Prcek usmát, ačkoli měl na sobě stejný oděv. Všichni byli oblečeni v lehkých šatech, jaké nosívali Evropané v tropech a na hlavách klobouky panama. K smíchu to sice moc nebylo, avšak, jak trefně řekl Polda, vypadali jak banda muzikantů ubohé kapely z blíže neodhadnutelné tropické oblasti.

„Už tam budeme,“ oznámil krátce Gimlet. „Stroj klesá. Zůstaňte na místech, než stroj dosedne na hladinu. Pak nesmíte

otálet ani vteřinu. Velitel letounu se nechce zbytečně zdržovat v blízkosti pevniny obsazené nepřítelem.“

„Ani se mu nedivím,“ zahučel pro sebe Polda a pro jistotu si přitáhl těžký vak se zásobami potravin na dva týdny, které měl osobně na starost. Catalína ztrácela výšku, kroužila. Dveře do pilotní kabiny se opět otevřely a z nich vyšel nazrzlý důstojník s usměvavou tváří. „Už jsme skoro na hladině,“ oznámil. „Kambodžský mys je přímo před námi. Nedovolíme si přiblížit se ke břehu blíže než na čtyři míle, motory jsou příliš hlučné. Budete ale mít výhodu, že vám ke břehu pomůže mořský proud. Měli byste se vylodit před úsvitem.“ Pohlédl na hodinky. „Můj velitel chce, abychom si sjednotili čas a zabránili tak nedopatřením při našem návratu. Teď jsou tři hodiny šestnáct minut.“

Zatímco si muži z komanda seřizovali hodinky, pilot vyrovnal letoun a o pár vteřin později hlasité plesknutí prozradilo, že kýl stroje rozčeřil vody zálivu. Letadlo se mírně zakolébalo a začalo zpomalovat. Ve dveřích pilotní kabiny se opět vynořila zrzkova kštica. „Je jasná noc, moře je klidné a v dohledu se nic nehýbe,“ řekl. „Co víc si ještě můžete přát?“

„Jistou zpáteční letenku,“ odpověděl Polda a sehnul se, aby připravil gumový člun ke spuštění na hladinu. Spolu s naložením zásob potravin a výstroje mu to zabralo téměř deset minut.

„Hodně štěstí, chlapci,“ popřál jim kapitán letounu Biggles ze dveří pilotní kabiny. „Uvidíme se ve stejnou dobu na tomhle místě ve středu.“

„To doufáme,“ hlesl Polda.

Gimlet zvedl ruku k pozdravu. „Zdar a sílu, Biggles. Pamatujte na to, co jsem vám říkal o střelení v Lorringtonu. Vaši chlapci si tam mohou kdykoliv zajet zastřílet. Není tam už sice tolik ptactva jako dřív, ale podle mého hajného se ve vysokém lese dá i dneska vyplašit docela obstojné hejno.“

„Nezapomenu na to,“ usmál se Biggles. „Díky.“

Polda rýpl loktem do Prcka. „Poslouchej je,“ zavrčel podrážděně. „My tu můžeme každou chvíli chytit kulku a oni se baví o bažantech a myslivosti.“

„Dost řečí,“ nařídil Gimlet stroze.

„Rozkaz, pane,“ hlesl Polda.

Vesla se ponořila do vody a člun zamířil k protáhlému temnému stínu na severním obzoru. Za člunem se leskla zčeřená hladina, ve které se odrážel svit hvězd. Obrysy cataliny se pomalu rozplývaly a za chvíli uslyšeli hukot motorů, jak stroj roloval po hladině ke startu. Ponurý stín pevniny postupně dostával výraznější tvary a Gimlet vydával stále častěji pokyny k přestávkám ve veslování, při nichž pozoroval blížící se břeh dalekohledem. Asi po hodině veslování rozeznali pobřeží všichni. Mezitím vyšel měsíc, obloha se rozzářila a obrysy nehybných palem vystupovaly před ní jako by přímo z moře.

„Tohle je kritický okamžik,“ zašeptal Gimlet. „Jestliže nás teď nepřítel zpozoroval, zahájí palbu ihned jak vystoupíme na břeh. Kdyby k tomu došlo, není jiná možnost než ustoupit, a každý z nás se bude zachraňovat na vlastní pěst.“

Dinghy se přiblížila k pobřežnímu pásmu, kde z moře vystupovala písčité pláž. Vládlo ticho, rušené jen tichým pleskáním vesel, jak se ponořovala do vody, a šuměním vln končících svou pout' na pláži. Člun zpomalil, zadrhl o písečné dno, pak ještě jednou a zastavil se. Velitel vstal a vkročil do vody. Po několik vteřin nehybně stál a naslouchal. Pak se obrátil a zašeptal: „Je tu klid a mír. Vytáhněte člun.“

Muži zvedli lehké plavidlo na ramena a donesli ho mezi první palmy, které dost těsně lemovaly pláž. Polda na Gimletův rozkaz ulomil velký palmový list, doběhl s ním až k vodě a při zpáteční cestě s ním zahladil stopy v písku. Ostatní muži použili tentýž materiál k zamaskování člunu v pobřežním houští. Chvíli tiše pracovali. Potom si Gimlet pozorně prohlédl nejbližší okolí, v čemž ho napodobili i ostatní.

„Ted' musíme najít cestu,“ řekl tiše. „Podle mojí mapy vede souběžně s břehem asi půl míle ve vnitrozemí. Dnes v noci se do Saigonu nedostaneme, protože je dvacet mil daleko, ale dokud ještě potrvá tma, pokusíme se dostat co nejbliž k němu. Jakmile začne svítat, poohlédneme se po vhodném úkrytu. Schováme se a probereme plán akce. Pojd'me. Vezměte batoh, desátníku. Půjdeme v zástupu, ale hlavně bez řečí!“ Obrátil se k moři zády a vykročil jako první do džungle.

Následoval poměrně obtížný pochod džunglí, trvající přibližně dvacet minut. Konečně narazili na cestu a byla to docela slušná silnice. Než na ní vkročili, rozhlédli se, zjistili, že je široko daleko opuštěná, a vyrazili vpřed. Pospíchali, nikdo je nerušil a cesta byla pohodlná. Urazili tak asi šest mil, když se na východě zableskly první paprsky vycházejícího slunce. Gimlet se zastavil.

„Už chvíli se rozhlížím po úkrytu, ale nic tu není,“ řekl. „Brzy budeme muset vzít zavděk třeba opuštěnou psí boudou, ale myslím, že si můžeme dovolit ještě chvíli riskovat a pokračovat v chůzi. Držte se okraje cesty a kdyby se někdo objevil, okamžitě se kryjte mezi stromy.“

Než našli místo, které Gimlet uznal za vhodné k úkrytu, byl již jasný den. Polda sice nazval objevený úkryt domem, ale bylo to velmi lichotivé pojmenování. Ve skutečnosti šlo o chatrč pokrytou palmovým listím v posledním stupni rozpadu. Našli ji jen zázrakem, neboť stála v bujném porostu asi třicet yardů od silnice. Stěny se sice hroutily, ale dosud držely na místě větší část střechy, a to vše poskytovalo přece jen lepší kryt nežli křoví. Skupina se bez otálení pustila do vylepšování dočasného obydlí, pokud to možnosti dovolovaly. Práci jim zpestřilo nečekané objevení kobry, které se naštěstí nechtělo do rvačky, ale zvolila ústup. O rozdělení ohně a přípravě ranního čaje nemohlo být ani řeči, takže posnídali vodu a suchary. Polda se dobrovolně přihlásil o první hlídku a zaujal postavení v místě, kde kdysi bývalo okno. Měl z něj slušný výhled na silnici, kterou mohl sledovat do obou směrů.

Gimlet se posadil a chvíli mlčky studoval mapu. Pak vzhlédl. „Věnujte mi všichni pozornost,“ rozkázal. „Máme dost času, takže vám povím, jaký jsem připravil plán. V případě, kdyby se mi něco stalo, musíte vědět, jak postupovat. Budete samozřejmě pokračovat v plnění úkolu i beze mne. Znáte místo setkání s letounem i časy, v nichž se bude objevovat, takže by se tam měl alespoň jeden z vás ukázat. Náš úkol je vám jasný. To jediné, co musíme bezpodmínečně získat, je dvacet semen velikosti hrachových zrn z hotelu Oriente. Ten stojí na náměstí Dumont, které najdeme ve středu Saigonu. Asi tomu nebudete věřit, ale silnice, kterou odtud vidíme, nás dovede přímo k němu. Hotel patří ve městě mezi ty významnější, takže by nemělo být obtížné, vyhledat ho. Jeden háček tu však přece jen je. V hotelu bydlí nejméně dva lidé, kterým by naše dopadení udělalo nesmírné potěšení a radost. Jeden z nich se jmenuje Onatishu, je to japonský generál a velitel oblasti. Druhý z nich je *monsieur* Laffon, hlava zdejší loutkové francouzské vlády.“

Polda k veliteli na vteřinu vzhlédl a ve tvář měl užaslý výraz. Pak smutně potřásl hlavou. „Bude tam tisíc strážných,“ řekl trpce. „Mělo mě napadnout, že kousek od slona v hotelu stojí šibenice.“

„Nemyslím, že bychom proto měli náš postup nějak měnit,“ řekl docela nevzrušeně Gimlet. „Naopak. Pod svícnem bývá tma a málokoho napadne, že by cizí agenti byli tak drzí nebo špatně informovaní, aby si dovolili ubytovat se vedle těch vzácných pánů.“

„To ne. Přísahám, že mne by to nenapadlo,“ vydechl Polda. „Ale já mívám docela normální názory.“

„Až budu chtít znát vaše názory, desátníku, zeptám se na ně,“ pronesl příkře Gimlet. „Ted’ ale, jak to uděláme,“ pokračoval. „V okupované zemi je velmi pravděpodobné, že každá cizorodá skupina vzbudí pozornost. Nebudeme proto ve vlastním zájmu postupovat dál spolu. Rozhodl jsem se, že vy, desátníku, zůstanete v tomto našem překrásném domečku a

postaráte se o zásobování. Je to proto, že neumíte francouzsky. Zároveň budete připraven krýt náš ústup v případě, že bychom měli při návratu velice naspěch, což vůbec není nepravděpodobné. My tři vás opustíme v devět hodin ráno, abychom na náměstí Dumont dorazili kolem poledne, kdy bude většina lidí na obědě, nebo zaleze někam do stínu, kde přečká polední výheň.

Já s Prckem půjdu napřed. Vy, Trappere, nás budete sledovat a držet se asi padesát yardů za námi. Snadno tak zjistíte, zda nás někdo sleduje. Je jasné, že nám přijdete na pomoc, pokud bychom po kolena zabředli do bláta. Až vejdemo do hotelu, zaujmete postavení u vchodu a budete mít oči na stopkách. Kdyby se nás někdo ptal, co jsme zač, vyložíme mu, že jsme francouzští farmáři z vnitrozemí. A teď k hotelu Oriente. Dostal jsem od zpravodajců náčrtek, který získali od člověka, jenž hotel dobře zná. Vejdemo létacími dveřmi do rozlehlé haly s recepcí vlevo a jídelnou vpravo. Dveře jídelny bývají obvykle otevřené. Pravděpodobně tam bude obědovat dost lidí a budou mezi nimi jistě i japonští námořní a armádní důstojníci. Čítárna, která je naším cílem, je v prvním poschodí. Dveře do ní jsou naproti schodišti, které vede z haly v přízemí, takže bychom neměli mít potíže při jejím hledání.“

„Dá se předpokládat, že někdo bude v čítárně?“ zeptal se Prcek.

„Je to možné, ale spíše si myslím, že v době našeho příchodu bude prázdná. Většina hostů bude u oběda – nebo by tam aspoň měla být. Počítám samozřejmě i s možností, že si v hotelu pronajmeme pokoj. Uděláme to jen tehdy, kdybychom nemohli vniknout do čítárny za dne. To se může snadno stát. Mohlo by nám to však způsobit potíže při ohlašování našeho pobytu v recepci. Při ověřování našich průkazů totožnosti by mohl mít nějaký dotěra nepříjemné otázky. Nejprve proto zkusíme nejjednodušší postup. Myslím si, že teď nemá smysl plánovat dál. Všechno bude záviset na tom, s čím se střetneme

v hotelu.“ Gimlet se usmál. „Může se stát, že klidně vstoupíme, vyzvedneme semena a bez povšimnutí vyklidíme bojiště. Pak si semena rozdělíme mezi sebou. Získáme větší pravděpodobnost, že se alespoň některá dostanou domů.“

Trapper si odfrkl způsobem, který asi pochytil od rudochů ve své vlasti. „Uf, uf,“ vyrazil. „Takhle to vychází leda v detektivkách! Pochybují, že to vyjde tak jednoduše i v našem případě.“

„Nikdy jsi neřekl nic pravdivějšího, hochu,“ souhlasně přitakal Polda. „Ještě jsem se nesetkal s akcí, která by vyšla podle plánu, ačkoli na papíře všechno hrálo jedna radost.“

„Právě tohle může být výjimka,“ řekl s nadějí v hlase Gimlet. „Jen si zkuste představit, jak by byla válka nudná, kdyby všechno vycházelo tak, jali předem počítáte.“

„Rozhodně by to byla milá změna,“ zamumlal Polda.

Gimlet pohlédl na hodinky. „Je čas vyrazit,“ oznámil. „Vy tady zůstanete, desátníku. Cekejte na nás. Když nám bude přát štěstí, budeme do setmění zpátky.“

„Pche! Voják, který počítá se štěstím, by měl být převeden ze zdravotních důvodů do zálohy,“ namítl chmurně Polda, ale vzápětí ztuhl. „Ticho, pane. Někdo jde po silnici.“

Všichni přiskočili k oknu. Zprvu nikoho neviděli, ale zřetelně slyšeli kroky. Na cestě se objevila skupina pěti japonských vojáků vedená poddůstojníkem. Muži kráčeli klidně, mluvili nahlas a dva z nich dokonce pokuřovali. Očividně šlo o běžnou hlídku, při které je zbytečné být ve střehu. Během pár minut prošli kolem a zmizeli z dohledu.

„Mohli jsme tu bandu odrovnat za pár vteřin,“ prohlásil zklamaně Polda.

„Nejsme tu jako invazní jednotka,“ zavrčel Gimlet. „Máme jinou práci a chceme se dostat domů, aniž bychom tu vzbudili pozornost.“

Hlídka tu patrně chodí každé ráno ve stejnou dobu. Pamatujte si to. Pojdme, Prcku, je nejvyšší čas.“

Saigon zapůsobil na Prcka především sálavým žárem v ulicích. Když jimi procházeli, už dávno se z něj hnul pot. Kromě téhle nepříjemnosti však cesta do města proběhla bez potíží. Pokud šli ve stínu pralesa, neměl Prcek ani ponětí o tom, jak chutná pravá tropická výheň. Zhruba v polovině vzdálenosti mezi jejich úkrytem a městem však vedla silnice otevřenou krajinou, kde tu zkušenost rychle získal, aniž by po ní nějak dychtivě toužil. A to velitel nenasadil nijak rychlé tempo, neboť věděl, že by tím na sebe jen upoutali pozornost. Spíše se ploužili než pochodovali.

Trvalo nějaký čas, než někoho potkali.

První osobou, kterou spatřili, byl udřeně vyhlížející běloch, který se s čímsi lopotil za plotem zahrady. Kývl na ně a zamumlal na půl úst: „*Bon jour*.“ Brzy nato potkali nedbale ustrojeného japonského vojáka, který měl zjevně po službě. Ten neřekl nic. Dalšími osobami, s nimiž se střetli, byli domorodí rolníci drobných postav, kteří se obvykle bez valného nadšení věnovali své práci. Jak se však blížilo město, doprava začínala houstnout a potkávali stále víc lidí i vozidel. Byla mezi nimi auta japonské armády, vozíky rikšů, povozy tažené dobyt看em a řada dalších dopravních prostředků. Nejvíc tu bylo jízdních kol. Gimlet kráčel jakoby bez zájmu ulicemi předměstí a letmo sledoval nápisy na obchodech. Konečně se přiblížili středu města, kde vývěsní tabule místních obchodníků vystřídalý nápisy psané francouzsky. Potkávali tu mnohem víc japonských vojáků a viděli také spoustu bělochů, oblečených podobně jako oni sami. Až nyní si Prcek ověřil, že jim v Anglii vybrali oděvy moudře, nebyli v nich ani trochu nápadní. Bylo právě dvacet minut po poledni, když se Gimlet zastavil před budovou nesoucí hrdý nápis „Hotel Oriente“.

„Jsme tady,“ vydechl.

Prcek si uvědomil, že kdyby tu byl sám, váhal by před vchodem jak skokan před odrazem z můstku. Vchod do hotelu ho lákal zhruba stejně, jako návštěva medvědího doupěte. Japonští důstojníci tam vcházeli i vycházeli, dva z nich právě

stoupali vzhůru schodištěm. Gimlet nezaváhal ani na vteřinu. Nepřipustil si úvahy o nebezpečí svého počínání a rázně vykročil za Japonci.

Prcek se rychle rozhlédl, ujistil se, že Trapper je sleduje, a následoval velitele do hotelové haly. Když spatřil dva unaveně vyhlížející Francouze, kteří spolu rozmlouvali v rohu, ulevilo se mu, neboť se obával, aby hotel nebyl vyhrazen pouze okupantům.

Jedinou další osobou v rozlehlé hale byl mladý orientálec v šatech čínského střihu, který zaléval jakési palmy v ohromných modrých květináčích poblíž recepčního pultu. Prckovi se zdálo, že ho mladík pozoruje s větší pozorností, než by se slušelo. Hleděl na ně tak dlouho a zaujatě, až jeden květináč přelil. Pokud to ale Gimlet postřehl, nedal to na sobě nijak znát a zamířil přímo ke schodišti se sebejistotou vlastníka hotelu. Prckovi nezbylo nic jiného, než ho následovat. Napravo byly dokořán otevřené dveře do jídelny, kde seděla spousta japonských námořních i armádních důstojníků, jimž čínští číšníci nosili pokrmu. Prcek tam nahlédl jen letmo. Všechno mu připadalo až neskutečné, nedokázal uvěřit, že to co vidí a dělá je pravda. V polovině schodiště Gimleta předešel.

„Mám pocit, že ten Číňan s konví nás sledoval,“ upozornil svého velitele.

Gimlet přijal informaci se sotva znatelným pokývnutím. Aniž by se zastavil nebo rozhlédl, přešel ráznými kroky chodbu navazující na schodiště, vzal za kliku dveří a otevřel je.

Prcek nejdřív zatajil dech a pak úlevně vydechl. V místnosti, do níž vstoupili, nikdo nebyl. Bylo mu také na prvním pohled jasné, že našli čítárnu, protože velký stůl uprostřed místnosti byl pokryt časopisy a novinami.

„Zatím jde všechno jako po másle,“ sykl Gimlet a zavřel dveře.

„Zatím,“ odušil Prcek, jehož srdce bušilo napětím. Dokázal v té chvíli myslet jenom na způsob, jakým Japonci popravují. Představa utáaté hlavy mu působila nepříjemné svědění na krku. Přesto se však pozorně rozhlížel čítárnou a pátral po předmětu, kvůli němuž tolik riskovali, po ebenové sošce slona. Neočekával, že ji objeví. Byl v duchu přesvědčen, že za dobu, která uplynula od uložení semen, mohlo se se slonem stát cokoli včetně jeho odcizení nebo rozbití. Mohlo se s ním stát cokoli. Pak si uvědomil, že se mýlí. Ve stěně naproti nim uviděl výklenek, v němž stála nevelká černá dřevěná soška slona se zvednutým chobotem.

„Stojí tam,“ zašeptal překvapeně. „Sebereme ho a zmizíme.“

„Pomalu,“ řekl Gimlet s ledovým klidem, který zchladil Prckovo náhlé odhodlání. „Nemůžeme odejít s něčím tak velkým. Kromě toho nám nejde o sošku. Potřebujeme semena.“

Další naznačování bylo zbytečné. Prcek došel k výklenku a zvedl slona z podstavce. V tu chvíli ho nepříjemně zamrazilo, protože si uvědomil, že kdyby byla semena uvnitř, musela by zachrastit nebo vydat jiný zvuk. Oběma rukama slonem prudce zatřepal, ale neozvalo se nic.

„Jsou pryč,“ procedil skrze zuby a ohlédl se na velitele.

Gimlet k němu přistoupil, vzal mu z rukou sošku a zatřásl s ní ještě prudčeji. „Obávám se, že máš pravdu,“ řekl chladně. „Škoda.“

Prcek si vzal slona zpátky a stočil dutý chobot dolů. Nestalo se nic. Zoufale utrl kus novinového papíru, zmuchlal ho do kuličky a hodil ji do chobotu. Když pak naklonil sošku, kulička vypadla.

„Není tam nic,“ řekl trpce. „Když vypadl papír, semena by se vysypala také. Museli jsme se zbláznit, když jsme si mysleli, že by tu tak dlouho zůstala. Nejspíš je už dávno vysypala uklízečka do odpadků, když utírala prach.“

„Smůla,“ kývl Gimlet. „Nahoře budou zklamaní, ale nic víc se nedá udělat. Klidně se můžeme vrátit.“

Prcek stiskl rty. Velitel měl pravdu, nic jiného jim nezbývalo. Postavil slona zpět do výklenku, když jej nepatrný zvuk ode dveří přinutil prudce se otočit. Do místnosti vstoupil mladý Číňan, jehož si všiml již v hale. Prcek bleskově vytáhl pistoli.

Mladík zvedl ruku. „To není třeba,“ pronesl klidně a k Prckově úžasu anglicky.

Semena kaučukovníku se Prckovi rázem vykourčila z hlavy. Byla stejně pryč, takže nemělo význam dál o nich přemýšlet. V tomto kritickém okamžiku jej nezajímalo nic jiného, než jak se dostat z hotelu a ze Saigonu s hlavou na krku. S touhle myšlenkou a s namířenou pistolí pokročil k Číňanovi. „Ani hnout!“ zavrčel.

„To vážně není třeba,“ opakoval mladík a potom dodal několik slov, která vzbudila v Prckovi ještě větší podezření: „Ta vaše semena být plyč!“

„Co víte o semenech?“ ozval se Gimlet a jeho věta zazněla jak tlumené zapráskání bičem.

Mladík chvíli mlčel. Přelétl pohledem z Gimleta na Prcka a pale zpět na velitele. „Jste Blitové?“ řekl konečně.

„Proč bychom měli být Britové?“ odpověděl užasle Gimlet. „Jak vás to napadlo?“

„Vy přece nebýt u nás dlouho. Bílé neopálené tváře. V Saigonu moc slunce.“

„To jsme nedomysleli,“ pohlédl velitel zachmuřeně na Prcka. „Má samozřejmě pravdu. Měli jsme se nejdřív opálit, nebo nalíčit na hnědo.“ Obrátil se k mladíkovi: „Ano, jsme Britové.“

Mladému muži přelétl po tváři chabý náznak úsměvu. „Čekal jsem vás dlouho a požád hlídal slona.“ Přiložil si prst na ústa. „Tady moc nemluvit.“

„Kde tedy?“ přijal jeho hru Gimlet. „Co se dozvíme?“

„Dům kužáků opia Ting Loo. Rue Lafayette číslo deset. Pžijdu blzy.“

„Víte jistě, že tam budeme v bezpečí?“ vyhrkl nejistě Prcek.

„Vy žíci, jako by Chang Chu myslel, že švestky letos pokvetou podluhé. Ting Loo je pžítel. Jděte hned! V jídelně sedí genelál Onatishu. Oni mu ale blzy pžinesou kávu sem.“ Mladík se uklonil, otevřel dveře, vyklouzl ven a zmizel.

Gimlet vykročil za ním. „Jdeme,“ řekl. „Ten chlapec je ve hře. Nezbyvá nám, než mu důvěřovat. Zdá se mi, že máme dosud možnost dostat se k těm semenům.“

Jeho naději sice Prcek nesdílel, ale neřekl nic. Místo dlouhých řečí otevřel dveře a vyhlédl do chodby. Zatajil dech. Po schodech vystupoval starší japonský důstojník, na jehož stejnokroji zářila spousta zlata. Následovalo ho několik dalších vysokých důstojníků, jejichž uniformy byly vyzdobené přece jen skromněji.

Vzápětí ho Gimlet rýpl loktem, vyšel na chodbu a zůstal tam stát v hlubokém úklonu. Prcek pochopil a udělal totéž. Důstojníci kolem nich přešli nadutí jako pávi a věnovali jim jen letmý pohled. Jen jeden z nich se na Prcka zadíval pozorněji. Měl na sobě uniformu kapitána německé armády. Jejich pohledy se na malý okamžik setkaly a Prcek cítil, jak mu z tváří prchá krev. Znal toho muže! Byl to Němec, který jej téměř přeci dvěma roky vyslýchal na náměstí v Chateaudunu. Tohle je jedna z hříček osudu, se kterými nemůžete počítat v žádném plánu, pomyslel si hořce Prcek. Kapitán však šel dál. Kráčel poslední a když důstojníci vstoupili do čítárny, ještě jednou se ohlédl. Ve tváři měl poněkud nejistý výraz. Prcek tušil, co mu táhne hlavou. Němec věděl, že Prcka již někde viděl a nyní přemýšlí, kde a za jakých okolností. To pomyšlení mladíka děsilo. Jistě se rozpomene. Může k tomu dojít za pět hodin, ale také za pár minut! Když za japonským generálem a jeho doprovodem zapadly dveře, Prcek si olízl oschlé rty.

„Byl to Onatishu a jeho štáb,“ sykl Gimlet.

„Rychle pryč,“ řekl chraptivě Prcek. „Ten Němec mě poznal.“

„K čertu,“ zamumlal Gimlet. „Zase smůla. Ted’ ale nesmíš ztrácet hlavu!“

„To bych nerad,“ odpověděl Prcek.

Při sestupu po schodišti protáhl krok, až na něj velitel sykl, aby tak nespíchal. Létacími dveřmi vedoucími z hotelu neustále procházeli japonští důstojníci a civilisté. Gimlet se svým druhem po boku se mezi ně vmísili a vyšli na ulici. Když poodešli kousek od hotelového vchodu, zastavili se u zdi jakési budovy.

„Je zvláštní, co všechno se dá podniknout se špetkou odvahy a hromadou štěstí, co?“ zamumlal Gimlet se slabým úsměvem.

„Ano,“ řekl Prcek bez nejmenšího nadšení. Pak řekl veliteli o svém setkání s německým důstojníkem ve Francii.

„Dříve či později si na to vzpomene. Už v Chateaudunu věděl, kam patřím, a rozpomene se i na to.“

Trapper postával opodál, sledoval vchod do hotelu a ve tváři měl výraz nejvyšší nudy. Gimlet mu nepatrným pokývnutím naznačil, aby je následoval.

„Ted’ hleďme najít rue Lafayette,“ řekl Prckovi. „Zeptej se na cestu. Tvá francouzština je lepší.“

Mladík přistoupil k domorodému policistovi, který lelkoval na rohu a točil v ruce obuškem. Bez potíží se od něj dověděl, co potřeboval, vykročil, a jeho druzi jej zpovzdálí následovali.

Ukázalo se, že rue Lafayette je bídná postranní ulička. Všem třem to plně vyhovovalo, poněvadž vše nasvědčovalo tomu, že ji jen vzácně navštěvují lidé, kterých se obávali – japonští vojáci. Pod číslem deset se skrýval pochybný krámk, v němž nabízeli náhodným zákazníkům veteš, která by ve většině evropských zemí skončila na smetišti. Prodavač byl

orientálec neurčitěho věku i národnosti, a Prcek jej oslovil francouzsky. Velitel s Trapperem stáli za ním.

„Přicházíme od Chang Chu, který myslí, že letos znovu vykvetou poupata švestek,“ prohlásil Prcek.

Výraz prodavačova obličeje se nijak nezměnil. Pouze se mírně uklonil a zavedl hosty uličkou do zšeřelé místnosti osvětlené jen čadící petrolejovou lampou, jejíž mdlý svit matně ozařoval čtyři dřevěné kavalce umístěné podél stěn. Ležely na nich pokrývky a polštáře, které určitě pamatovaly mnohem lepší časy. Vzduch byl nasycen zvláštním pachem. Prodavač se znovu uklonil, vrátil se do krámků a zavřel za sebou dveře.

„Co uděláme teď?“ zajímal se Prcek.

„Počkáme si,“ řekl velitel, usadil se na kavalci a zapálil si cigaretu. „Buď přijde Chang Chu, nebo jak si ten Číňánek říká, a popovídáme si, nebo se ukáže, že je to lotr. To poznáme snadno, protože pak sem vtrhne tlupa Japončíků s namířenými zbraněmi. Já osobně ale sázím na toho chlapce. Nemohu si pomoci, působil na mě dobrým dojmem. Když se na něj spoléháme, sice dost riskujeme, ale pokud chceme dostat to, proč jsme tady, nemáme jinou možnost. Je jisté, že náš poklad z hotelu zmizel. Teď musíme zjistit, zda se dá najít někde jinde.“

Vysvětlil pak Trapperovi, co se seběhlo v hotelu. „Škoda, že ten Němec Prcka poznal, ale s tím se už nedá nic dělat,“ uzavřel. „Tady bychom měli být v bezpečí,“ poznamenal Trapper.

„Není tohle opiové doupě?“ ozval se Prcek.

„Jasně,“ kývl Trapper. „Jednou jsem navštívil podobný brloh, jenže to bylo ve Vancouveru.“

„Doufejme, že to tomu chlapci nebude trvat dlouho,“ zamumlal Prcek. „Připadám si tu jako myš v pasti.“

„Když jednáš s Číňany, potřebuješ hlavně dostatek trpělivosti,“ ušklíbl se Trapper.

„Měli bychom využít volné chvíle k odpočinku,“ navrhl Gimlet. „Při akci, jako je tahle, je nejlepší odpočívat, kdykoli to jde. Jen mně tu vadí tyhle nechutné hadry.“ Vstal, vyházel z kavalce pokrývky a natáhl se jak dlouhý tak široký.

Prcek velitele napodobil a snažil se uklidnit a čekat. Ačkoli byl přesvědčen, že nedokáže usnout, zvládl to dokonale. Když s úlekem otevřel oči, spatřil nad sebou tvář mladého Číňana. Zrak mu sklouzl k hodinkám a ke svému úžasu zjistil, že je šest hodin! Jeho dva přátelé byli vzhůru, takže se posadil a se zájmem čekal, co jim mladík poví.

První Číňanova slova nebyla příliš povzbudivá. „Je to zlé, moc zlé,“ začal.

„Co je zlé?“ zeptal se Gimlet

„Japonci říkají, v Saigonu špióni,“ odpověděl Chang Chu. „Teď všude vojáci. Hledají, stojí v ulicích.“

„Zdá se, že si ten frcek vzpomněl, kdy a kde tě potkal,“ řekl suše Gimlet s pohledem upřeným na Prcka. „Co se s tím dá dělat? Takové náhody k naší práci patří.“ Pohlédl na Číňana: „A co ta semena?“

„Vy přátelé sáhiba Ladnora?“ zeptal se mladík.

„Ano,“ kývl Gimlet.

„Jdete pro semena?“

„Ano.“

„Čekal jsem. Dlouho jsem čekal. Já díval na každého, kdo šel do místnosti kde slon.“ Chlapec se posadil na poslední volný kavelec a zastrčil ruce do širokých rukávů.

„Řekněte nám, co o tom víte!“ vyzval jej Gimlet.

„Charla Song můj stlýc,“ vysvětlil mladík. „Žiji s ním dlouho. On učil mě mluvit anglicky. On žíkal čekej, hlídej slona. Pžijde muž pro semena. Sehna! jsem pláci v hotelu a čekal.“

„Jenže semena už ve slonovi nejsou,“ řekl Gimlet. „Vy víte, kde jsou teď?“

„Ano, vím.“

„Kdepak to je?“

„Japonci odvezli semena ze slona do Japonska, aby z nich měli stlomy,“ řekl chlapec.

Prcek se zatvářil zděšeně. Vzhledem k tomu, že se do Japonska dostat nemohli, zdálo se, že jejich poslání je u konce.

„Proč jste nám tedy neřekl hned, že jsou ztracena?“ zklamaně zavrčel Gimlet.

„Semena v Japonsku k ničemu,“ odpověděl Chang prostě. „Japonci nelozumět našim stlomům. Charla Song věděl. Když Japonci hledat semena, musí nějaká najít. Ale ta co našli, budou k ničemu. Budou jiné stlomy.“

Prcek se zachvěl, neboť mu začínalo svítat. Pravá semena nakonec ještě nemusí být beznadějně ztracená.

Na Gimletovu žádost začal hoch svou místy směšnou angličtinou vyprávět celý příběh. Závěr ostatní přítomné zklamal, ale dával přesto tušit, že není konec všem nadějím. Alespoň tomu všechno nasvědčovalo.

Sir Lionel Radnor byl zatčen a odvezen do Japonska, kde byl poté, co nevyzradil úkryt vzácných semen, zavražděn. To ostatně již věděli. Nyní však vyšly najevo nové souvislosti. Charla Song zatčení unikl, ale jako věrný služebník se snažil zůstat se svým zaměstnavatelem ve spojení. Jistý čas se mu to dařilo. Poté, co vylezl na strom v hotelové zahradě, měl možnost promluvit se Sirem Lionelem, a ten mu úkryt semen prozradil. Požádal ho také, aby vše ohlásil Britům, a Charla Song to prostřednictvím onoho barmského domorodce učinil. Když byl Sir Lionel odvezen z hotelu, předvídal jeho asistent, že se Japonci o semenech dříve či později dozvědí a začnou po nich pátrat. Čítárna nemohla ujít jejich pozornosti, a nebylo pravděpodobné, že by slona přehlédli. Jeho předpoklad se ukázal jako správný. Charla Song si však mezitím našel způsob, jak vzácná semena v úkrytu nahradit jinými. Ta pravá si vzal k sobě do doby, kdy najde možnost předat je britské straně. Byl si jist, že se je Britové pokusí získat. Využil proto svého synovce Changa Chu, který si našel zaměstnání v

hotelu, aby byl svědkem příchodu britských agentů, jejichž příchodem si byl zcela jist, pokud k nim ovšem zpráva dorazí.

Všechno šlo dlouho tak, jak předpokládal, pak ale došlo k další tragédii. Na předměstí Saigonu si koupil malý domek, kde se chtěl skrýt. Tam ho naneštěstí později spatřil a poznal muž, jehož kdysi obvinil z kapesní krádeže. Ten, aby se mu pomstil, prozradil úkryt Japoncům. Charla Song tušil, co bude následovat, a semena znovu ukryl. Udělal to moudře. Zatkli ho, vyslýchali a mučili. Nakonec mu sťali hlavu, ale o úkrytu vzácných semen se nedověděli nic.

V tomto bodě Gimlet mladíkovo vyprávění přerušil. „Když vašeho strýce zabili, jak to všechno víte?“ zeptal se.

Chang vysvětlil, že vyslechl rozhovor japonských důstojníků v hotelu. Dověděl se, že Japonci slíbili Songovi výměnou za semena svobodu. Kdyby odmítl, popraví ho. „Nakonec ho poplavili, takže jim nic nežekl,“ uzavřel hoch s prostou logikou své vyprávění.

„Ještě okamžik,“ vložil se do hovoru Prcek. „Má to ještě jeden háček. Říkáte, že Japonci našli ve slonovi nepravá semena. Pokud je měli a mysleli si, že jsou pravá, proč vyslýchali a popravili vašeho strýce?“

„Ano,“ vzdychl Chang. „Jenže oni už ví, že semena, co mají, jsou k ničemu. Odvezli je do Japonska letadlem. Zasadili je v nějaké zahradě v Tokiu a když vylostla, žekli japonští znalci, že semena k ničemu. Stejná jako obyčejný kaučukovník.“

„Rozumím,“ zamumlal Gimlet. „Musíme si uvědomit, že celá věc začala před více než dvěma lety. Když semena vyklíčila, Japonci hned poznali, že to, co mají, jsou semena zcela běžných rostlin.“ Obrátil se k chlapci: „Kdy byl váš strýc zabit?“

Chang řekl, že uběhl právě rok.

„Takže nevíte, co se stalo s těmi speciálními semeny?“

Chlapec zavrtěl hlavou.

„Viděl jste je?“

„Ano, mnohoklát.“

„Vypadá to úplně beznadějně,“ zamumlal Prcek. „Když je nenajde Chang, jak je máme najít my?“

„Bydlí teď někdo v domě vašeho strýce?“ pokračoval v otázkách Gimlet.

„Ne,“ řekl mladík a vysvětlil, že Japonci dům při hledání skoro rozebrali na kusy.

„Čím dál tím hůř!“ poznamenal Trapper sklesle. „Myslím, že se klidně můžeme vrátit domů.“

„Tím si nejsem jist,“ odvětil Gimlet. „Podle toho, jak Charla Song postupoval, si můžeme být jistí, že nebyl žádný hlupák. To v žádném případě. Věděl, že Japonci budou semena hledat, takže když je schoval, jsem si jistý, že nevybral obyčejný úkryt, kde by je snadno našli. Protože se jim to nepovedlo, zbývá možnost, že leží stále na místě, kam je ukryl. Zda je ovšem najdeme my, to je další otázka.“

„Když se to nepovedlo Japoncům, pochybuji, že uspějeme,“ namítl Trapper.

Chang Chu vysvětlil, že jeho strýc neměl možnost prozradit mu úkryt semen. Dopravili ho totiž rovnou do vězení a tam už se za ním nedalo proniknout.

„Váš strýc ale jistě věděl, že k tomu může dojít,“ namítl Prcek. „To se nijak nepojistil? Z jeho jednání jsme pochopili, že byl nesmírně důvtipný. Řekl bych, že když se mu nepovedlo se s vámi spojit, musel zanechat nějakou stopu, která by vedla k nalezení semen.“

„Ale jestli tu zanechal stopu, kterou by mohl najít Chang, mohou ji právě tak najít i Japončíci,“ prohlásil Trapper.

„To není nutné,“ namítl Prcek. „Nebyl přece takový blázen, aby jim to věšel na nos. Mohlo by to být něco ryze čínského, něco čemu porozumí zase jenom Číňan.“

„Ale Chang žádnou stopu nenašel,“ pokračoval Trapper v námitkách.

„Možná, ale na Prckově úvaze něco je,“ zadumal se Gimlet. „Když už jsme tady, měli bychom alespoň prohledat Charlův dům, pokud nám Chang řekne, kde leží.“

Chang ochotně prohlásil, že je tom zavede. Když jim popsál, kde se dům jeho strýce nachází, poznali, že je na stejné straně města, kterou do Saigonu vstoupili, asi o tři míle blíže k Poldovi a jeho skrýši, než se právě nacházeli. Jak řekl Trapper, byla to šťastná náhoda.

Byly tu však i obtíže. Chang s nimi nemohl vyrazit hned, protože ho vázala služba v hotelu. Měl volno až od půlnoci, což znamenalo, že do té doby jim nemůže posloužit jako průvodce. S milým úsměvem je upozornil, že na tom tolik nezáleží, protože by ve tmě stejně nic nenašli. Budou muset počkat na rozbřesk, aby mohli rozhodnout, jak na místě postupovat. Chang lam s nimi chvíli zůstane, ale do šesti hodin následujícího rána musí být zpátky ve službě. Ujistil je, že v Rue Lafayette, jim žádné nebezpečí nehrozí. Pak požádal Tinga Loo, aby donesl čaj.

Protože se prozatím nedalo nic dělat, Chang se vrátil do hotelu a ostatní začali utloukat čas zbývajícím do jeho návratu, jak se dalo.

Bylo dvacet minut po půlnoci, když se ve dveřích objevil Chang. Ohlásil se zdvořilou úklonou a oznámil, že pátrání po britských špiónech probíhá v Saigonu s pravou japonskou důkladností a pílí. Okupanti prý střeží všechny silnice a hrozí obyvatelstvu smrtí za poskytnutí jídla nebo útočiště cizincům. Trest smrti bude prý vykonán na místě a okamžitě po zjištění hnusného zločinu. Chang s úsměvem poznamenal, že ta hrozba na obyvatelstvo příliš nezabrala a že jinak o dalších novinkách ve městě neví. Pak navrhl, aby se vydali k domu jeho zavražděného strýce bez dalšího otálení. Pokud to bude možné, měli tam postupovat čtvrtěmi obývanými domorodým obyvatelstvem. Řekl, že půjde první. Ostatní jej měli následovat.

Když procházeli krámkem, neřekl jeho majitel Ting Loo jediné slovo, ale hluboce se před každým z nich uklonil, jak kolem něj vycházeli na ulici.

V me Lafayette vládla noc. Měsíc zatím nevyšel, ale svit tisíců hvězd ozařoval celou ulici jasněji, než by si Prcek přál. Pouliční osvětlení v Saigonu nebylo a jediné umělé světlo zde představoval občasný záblesk ze špatně utěsněných dveří nebo oken. Chang kráčet první, ostatní šli za ním husím pochodem, poslední byl Trapper.

Ve stejném sledu urazila skupina poměrně značnou vzdálenost. Chang se obezřetně vyhýbal hlavním ulicím, takže se jejich cesta vinula tak křivolakými, úzkými a temnými uličkami, až se Prcek začal vážně zabývat myšlenkou, jak se z města vypletou, pokud by se něco stalo s jejich průvodcem. Potom však došlo k tomu, že jim nezbylo nic jiného, než přejít hlavní ulici. Chang jim vysvětlil, že domek, kde žil jeho strýc, se nachází na její opačné straně. Když se před nimi široká ulice objevila, nebylo důvodu k obavám. V dohledu nebyla vidět živá duše, jak se Chang ujistil rychlým průzkumem, přesto se však zdál být nervózní z obavy, že je mohou sledovat neviděné oči. Jeho obavy byly na místě.

Skryt v hlubokém stínu se Gimlet zastavil a rozhodl, že přejdou nebezpečné místo jeden za druhým. Sám chtěl přejít první. Pokud by uspěl, měli ho ostatní následovat obdobným způsobem. Sotva se však odlepil od zdi domu, v jehož stínu se dosud skrýval, zjevila se na ulici další postava, která namířila přímo k němu. Svit hvězd se zaleskl na nasazeném bodáku, a Prcek pocítil osten úzkosti, když si uvědomil, že velitele zastavil japonský voják. K jeho setkání s Japoncem došlo uprostřed ulice, nanejvýš deset yardů od úkrytu ostatních. Setkání však není přesné slovo. Japonec se prostě před Gimleta postavil, zachrochtal něco, co znělo jako výhrůžka, a aby zabránil veliteli v další chůzi, namířil mu na hrud' lesknoucí se bodák.

Prcek zatajil dech. Všiml si, jak se Trapper po jeho pravici pohnul. Koutkem oka spatřil, jak se napřimuje, ale netušil, jaký má úmysl. V té chvíli Japonec hlasitě a chraplavě promlouval ke svému zajatci, jehož donutil hrotem bodáku, aby se otočil. Zdálo se, že Gimletova bledá tvář je pro vojáka dostatečným důvodem k použití bajonetu. Prcka se zmocnil nával vzteku a vytáhl pistoli. Než ji však stačil použít, pustil se do akce sám velitel. Prudce se obrátil, pružně uskočil stranou jako kočka a současně uchopil hrozící bodák. V tu chvíli však na blátivé ulici uklouzl a upadl, což by se kočce nestalo. Japonec pozvedl bodák připraven zaútočit, ale Trapperova pravá ruka švihla vpřed jako stlačené ocelové pero. Vržený nůž zasvištěl vzduchem a pak se ozvalo zlověstné žuchnutí. Japonec zalapal po dechu a jeho puška s hlasitým rachotem dopadla na cestu. Voják se chytil rukama za hrudník, vzápětí se pod ním podlomila kolena a muž se zhroutil. Gimlet již stál na nohou.

Trapper na chvíli převzal velení. „Upaluj!“ přikázal Prckovi, a bez dalšího otálení se sám rozběhl přes ulici. Prcek neslyšel, co řekl veliteli, ten se však po letmém rozhlédnutí vydal rovněž na opačnou stranu ulice. Chang s Prckem se k nim připojili. Tam se do popředí dostal Chang, který ostatním řekl, aby jej následovali, a pospíchal co nejdál do tmy. Po krátké chvíli je dohnal Trapper.

„Je to v pořádku, veliteli,“ řekl klidně.

„Díky,“ odpověděl Gimlet. „Skvělá práce.“

„Skvěle vyvážený nůž,“ řekl prostě Trapper.

„Co jste s tím chlapem udělal?“

„Hodil jsem ho do zahrady. Doufám, že dřív než ráno ho tom nikdo nenajde.“

„Dobrá. Na chvíli jsem si myslel, že to budu já, kdo odtamtud neodejde po svých. Ještě jednou díky. Teď ale musíme dál. Ved'te nás, Changu.“

Mladík kývl a pokračoval nyní rychleji. Co si o celém krvavém dobrodružství na hlavní ulici myslel, pokud o něm vůbec přemýšlel, nedal nijak najevo.

Po čtvrt hodině rychlé chůze dorazili na předměstí. Domy zde začínaly ustupovat zahradnictvím a pečlivě obdělávaným políčkům, která byla nakonec vystřídána ostrůvky stále houstnoucí džungle, v níž se jen občas objevilo domorodé stavení, které jako by mělo stále větší potíže odolat náponi bující záplavy zeleně. Mladík náhle zahnul doprava na zpola zarostlou stezku. Ušli po ní ještě asi tři sta yardů, než se zastavil a ukázal prstem na malou chatu, vzdálenou asi dvacet kroků od houštiny, která nyní pokrývala to, co kdysi bývalo zahradou.

„Dům mého doblého stlýce,“ řekl.

„Děkujeme vám, Chang,“ přikývl Gimlet. „Měl jste pravdu, že teď za noci toho moc nezvládneme, ale uděláme co bude v našich silách, jakmile se začne rozednívat. Pokud chcete odejít, nezdržujte se. Kdybychom se již neviděli, přijmete, prosím, naše díky za vše, co jste pro nás vykonal. Zařídím, aby o tom byla informována britská vládní místa. Ale ještě než odejdete, mohl byste nám ukázat, kudy bude nejlepší vniknout dovnitř.“

Chang se usmál a kývl. Řidším pruhem porostu, kde kdysi bývala pravděpodobně cesta, si proklestil přístup až k domu. Dveře byly dokořán. Vešli. Kužel světla Gimletovy baterky ozářil jedinou místnost, kde neviděli nic než holé stěny. Uvnitř nezůstal jediný kus nábytku.

Prcek neřekl žádné slovo, ale byl si téměř jist, že hledání tak malého předmětu, jakým je váček semen, na takovém místě, je pouhou ztrátou času.

„Předpokládám, že jste už dům důkladně prohledal sám a nenašel tu žádný nápis nebo něco podobného, co?“ řekl Gimlet.

„Ano,“ kývl chlapec.

„Co je tohle?“ zeptal se Trapper, když mu pod nohou zašustil kus papíru, zpola zahrabaný ve smetí na podlaze. Byl sice potrháný, provlhlý a ušpiněný, ale pásky bambusu na horní a dolní hraně ho držely pohromadě.

„To je oblázkové písmo, taoistický citát, ktelý visel na stěně,“ vysvětlil Chang. „Japonci strhli nebo vítr smetl.“

Trapper se ve světle baterky podíval na čínské znaky na papíře. „Co to znamená?“ zeptal se.

„U klidné vody v zahradě nalezneš štěstí,“ řekl tiše Chang.

„Ts! Jak kdo,“ zamumlal Trapper a zahodil papír.

„V pořádku, Chang,“ řekl Gimlet a zhasl baterku. „Bude lepší, když se vydáte nazpět. Sbohem a hodně štěstí.“

„Bylo mi ctí,“ řekl mladík. Uklonil se a po chvílce již bylo slyšet pouze zvuky, které prozrazovaly, jak se prodírá houštím na silnici.

„Obávám se, že máme před sebou další dlouhé čekání,“ řekl tiše Gimlet. „Ráno se dáme do hledání a až se znovu setmí, vyrazíme za Poldou. Doufám, že bude v pořádku. Určitě už sám dávno pochopil, že tu začíná být rušno. Přestože Japové střeží cesty, myslím, že se k němu dostaneme bez velkého rizika. Trappere, vezmete si první hlídku?“

„Jistě, pane,“ kývl Trapper.

Za úsvitu bylo zřejmé, že hon na cizince, který v Saigonu začal již včera večer, nadále pokračuje. Nízko nad pralesem poletoval průzkumný letoun s výsostnými znaky Japonska a muži v domku museli dvakrát přerušit hledání, když nedaleko zahrady prošla nepočtená, ale hlučná vojenská hlídka.

Prcek považoval prohlídku domku jen za nutné zlo, za povinnost, které bylo třeba učinit zadost bez valné naděje na úspěch. Ačkoli jindy malomyslnosti nepropadal, měl nyní pocit, že hledat v domě to, kvůli čemu jej obrátili jiní lidé naruby, nemá smysl. Výraz ve Trapperově tváři svědčil o podobném názoru. Slídl po domku sice pečlivě, ale bez

známek nadšení. Gimlet však byl neoblomný a trval na tom, že pokud zde musí zůstat do západu slunce, mohou alespoň využít čas.

„Ta hromská semena tu jsou, jen je musíme najít,“ prohlásil několikrát. „Charla Song je jinde ukryt nemohl, a když je nenašli Japonci, prostě tu být stále musí!“

„Když věděl, co ho čeká, musel by být blázen, kdyby je ukryl tak dobře, aby je nenašel dokonce ani jeho synovec,“ namítl Prcek. „Kromě toho vše nasvědčuje tomu, že předpokládal příchod britských agentů, kteří je měli vyzvednout. Dříve nebo později musela tahle očekávaná pátrací skupina dorazit i sem, ale jaký smysl by pak měl úkryt tak dokonalý, že bychom neuspěli ani my?“

„Musel je schovat někam, kde je nenajdou Japonci,“ řekl Gimlet. „Je ale možné, že zanechal nějakou stopu, kterou Japonci při svém usilovném hledání zničili.“

„Je tu všude hrozně vlhko,“ prohlásil kysele Trapper. „Při monzunových deštích sem muselo zatékat. Ve vlhku a teple by ta semena musela vyklíčit.“

„Byla uzavřena v plechovce,“ připomněl Gimlet.

„Jestli byla vzduchotěsná, pak semena zplesnivěla,“ zauvažoval Trapper. „Jednou jsem se snažil dopravit domů semena Douglasovy jedle kvůli zalesňování, ale všechna mi shnila. Vezl jsem je v plechovce od tabáku.“

„Charla Song byl asistent Sira Lionela. Nebyl to laik a břídl jako ty,“ ušklíbl se Gimlet. „Musel o tom nebezpečí vědět.“

K večeru si vyšel Prcek do zarostlé zahrady. Pátrání v hustém porostu bez nástrojů bylo obtížné a mnohde skoro nemožné. Když se prodral až na konec zahrady, objevil pod větrovým vrby malý umělý bazének. Vedle něj stála ztrouchnivělá dřevěná lavička. Opatrně se na ni posadil a zahleděl se na vodní hladinu. Její nehybnost za zdejšího bezvětrí mu připomněla text objevený uvnitř domu. „U klidné vody v zahradě nalezneš štěstí,“ přemítal o těch slovech.

Uvědomil si, že zde Charla Song jistě často sedával a sám hledal klid a možná i chvilku štěstí.

Pak jej poprvé napadlo, že v textu může být ukryta zpráva pro hledajícího. Nemohla být semena na dně bazénu ve vodotěsné nádobě? Okolí malé nádrže bylo méně zarostlé, než zbytek zahrady, jako by ho někdo dlouho udržoval uměle. Náporu divoké zeleně dosud odolalo několik trsů pěstěných květin a kvetoucích keřků.

Prcek poklekl a zatápal ve vodě rukama. Protože byl bazén mělký, neměl s tím potíže. Našel však jen tlející listí a nedávno leklou zlatou rybkou. Narovnal se a vrátil se k lavičce. Klidná voda tady rozhodně byla, ale o jakém štěstí mohl Charla uvažovat?

„U klidné vody nalezněš štěstí,“ zamumlal. „To přece neznamená pod vodní hladinou, ale u ní!“

Prcek pozvedl zrak od hladiny a rozhlédl se po bezprostředním okolí. Charla semena jistě nezahrabal, protože by vyklíčila. Ano, začala by růst, uvědomil si a pak jej napadlo něco úžasného. Záleželo by na tom, že vyklíčí? Jistěže ne. Jeho myšlenky se rozběhly jako o závod. Mladé rostliny by měly stejnou cenu jako semena. Vlastně ještě větší, protože jejich dozrávání by se o rok zkrátilo. Semena ukrytá v zemi by byla uchráněna před sebevětším úsilím hledajících Japonců. Mohli by nasadit celou armádu. Srdce se mu prudce rozbušilo, když pochopil, že Charla nemohl vymyslet lepší úkryt. Při tomhle řešení semena nezplesniví! Rostliny by tady přežily celá léta, a protože by plodily další semena, jejich hodnota by zůstala uchována po desítky let, možná navěky!

Rozhlédl se kolem nádrže ještě pozorněji. Jedno místo upoutalo jeho pozornost téměř ihned. Bylo to na první pohled zřejmé, že ho někdo obdělal později, než jeho okolí. Dokonce ohraničil záhonek kameny. Přistoupil k podezřelém záhonu a poklekl. Užasle hleděl, že tu sice vyrůstá plevel, ale jen čerstvý, nikoli jeho křovinaté druhy, které rostou delší dobu. Když pak opatrně rozhrnul svěží zeleň dlaněmi, podařilo

se mu objevit nevelkou rostlinku. Byla pevná, asi šest palců vysoká a měla čtyři tuhé tmavě zelené listy. Mohl to být mladý kaučukovník? Nevěděl. Nikdy v životě ho neviděl. Když prohlížel záhon dál, našel další, a ještě další, a všechny byly v jednom řádku. Divoce vytrhával křehké býlí a podařilo se mu objevit spoustu dalších semenáčků stojících v rovných řádcích. Prostým selským rozumem se dalo uhadnout, že tyhle rostliny sem někdo zasázel se zvláštní péčí, protože kdyby jejich semena padla na záhon náhodou, nikdy by nevyklíčila v řádcích tak přesných, jako by byly narýsovány podle pravítka. Podařilo se mu odhalit přesně dvacet rostlinek ve čtyřech či pěti řádcích a další už tu nebyly. Prcek si byl jist, že se nezmýlil.

„Dvacet,“ vydechl. Měl jistotu, že na to kápl. Shoda náhod byla vyloučena. Bez ohledu na trní a popínavé stonky, které se mu zapletly kolem nohou, vtrhl do domu, kde našel Trappera a Gimleta, jak smutně sedí na podlaze. Pátrání již zjevně vzdali.

„Mám je,“ oznámil vítězně. „Tedy, alespoň myslím,“ dodal, neboť náhle pocítil osten pochybnosti.

„Cože?“ vyjekl velitel a vyskočil na nohy. „Kde?“

„Pojďte se mnou,“ vyzval je Prcek a vedl je ke svému objevu. „Podívejte se!“ vykřikl a ukázal na rostliny. „Všech dvacet kusů u klidné vody v zahradě, kde nalezneš štěstí. Charla byl na Japonce příliš chytrý. On ta semena zasadil!“

Gimlet se zhluboka nadechl. „Panebože! Máš pravdu! Skvělá práce, Prcku.“

„To je tedy něco,“ mlaskl Trapper. „Charla se musí na onom světě srdečně smát.“

„Teď jde o to, jak je dostat domů,“ zamumlal Gimlet. „Když je vykopeme, uschnou nám.“

„Nesmysl,“ namítl Trapper. „Když obalíme kořeny vlhkým mechem a udržíme ho mokré, nic se jim nestane. Dělají to lesníci v Kanadě. Vím to, ačkoli jsem laik a břídil.“

„Tak do práce,“ usmál se velitel. „Pod stromy je spousta mechu. Uděláme tři svazky a každý ponese jeden pro případ, že bychom se museli rozdělit.“

„Čím je vykopeme?“ zeptal se Prcek.

„Vydlabu je nožem, vy dojděte pro mech,“ řekl Trapper.

Když byly konečně všechny rostlinky vyhrabány z půdy a jejich vláknité kořeny s balem zeminy uloženy do vlhkého mechu, byla již téměř tma. Prcek se napřímil a právě si stíral pot z čela, když ho praskot v houští poblíž domu přiměl, aby se obrátil.

„Sáhib! Sáhib!“ ozval se naléhavý hlas.

„To je Chang,“ řekl Gimlet. „Něco se stalo. Vezměte rostliny!“ Zamířil rychle k domu.

Mladý Čínan se k nim přiblížil na dohled a bylo jasné, že něco narušilo jeho orientální klid. Byl zpocený a udýchaný, jako by dlouhou cestu běžel. „Utíkejte!“ zasípal, jen je spatřil. „Honem plyč! Japonci jdou.“

„Jdou sem?“ zeptal se Gimlet.

„Ano, sem. Onatishu vydal lozkaz, aby hlídali Charlův dům, kdyby přišli špión. Slyšel jsem, jak o tom mluvili důstojníci v hotelu.“

„Díky, Chang,“ prohlásil uznale Gimlet. „Našli jsme, co jsme tu hledali, takže odtud zmizíme co nejrychleji. Ale co vy? Jestli vás někdo viděl sem jít, budete v podezření...“ Velitel se zarazil a naslouchal. Docela blízko zazněl hluk automobilového motoru.

„Japonci,“ řekl sklesle Chang.

„Do houští,“ ukázal Gimlet. Na nic nečekal a vyrazil, ostatní jej následovali.

„Teď ticho,“ rozkázal, když vnikli do křoví. Zastavil se. Auto zabrzdlilo nedaleko domku. Zazněl ostrý chraptivý povel a chvíli nato zapraskaly větve, jak se vojáci prodírali vpřed. Ve večerním přitmě se objevila postava japonského důstojníka s pistolí v ruce. Mířil přímo k domu následován třemi vojáky s puškami. Když došel ke dveřím, zmizel uvnitř, ale hned se zas

vynořil a rozkazy se z jeho úst jenom sypaly. Bylo zřejmé, že určuje místa pro hlídky v zahradě, z nichž budou vojáci kontrolovat dveře. Prcek se podíval na velitele, aby zjistil, co si myslí. Bylo již jasné, že odtud neodejdou, aniž by je nepřítel upozoroval. Stejně jasné bylo, že vojáci přišli hlídat dům a hned tak ho nevyklidí. Také Trapper pohlédl na Gimleta s ustaraným výrazem v obličeji. Chang, který se již trochu uklidnil, netečně stál a zdálo se, že klidně přenechává rozhodování na bílých mužích.

Těžko odhadnout, jak by se situace vyvíjela dál, kdyby do ní nezasáhl nový vliv. Nepatrný pohyb v blízkosti Prckova obličeje jej přiměl odvrátit pohled směrem, odkud přicházel jakýsi šramot. Ke své hrůze tam spatřil asi šest palců dlouhou stonožku. Příšerka se pohybovala vlnitými přísuny po suché větvi, která vedla přímo k Prckově tváři. Na jeho vkus byla příliš blízko a přestože netušil, zda je jedovatá nebo ne, reagoval zcela bezděčně. Ukročil stranou. Došlápl při tom na další odumřelou větev, která praskla. Zazněl zvuk který přivolal neštěstí. Japonský důstojník nedokončil další z povelů a spolu se svými vojáky se podíval, co to tu praská.

Spatřil v šeru podezřelé stíny a jeho ruka s pistolí se zvedla. Gimlet však vystřelil dřív a v okamžiku výstřelu hlasitě zvolal: „Nandejte jim to!“

Následující události se seběhly úžasně rychle. Zasažený chlapík padl zády na zed a sesul se k zemi. Gimlet vypálil podruhé a v té chvíli již jednali i Trapper s Prckem. Měli na své straně výhodu překvapení a na tak krátkou vzdálenost neměli nepřátelští vojáci naději. Nevystřelili ani jedinou ránu. Jeden z nich sice zkusil zmizet v domku, ale skácel se dříve, než se dostal do dveří. Zbylí dva padli na místě. Gimlet se letmým pohledem ujistil, že žádný z Japonců již není schopen zvednout proti nim zbraň.

„Prcku, vezmi jim čepice!“ rozkázal velitel.

„Čepice?“ zaváhal Prcek, který si nebyl jist, jestli rozkazu rozuměl.

„Čepice, čepice, čepice!“ vyštěkl velitel. „Ta přestřelka vyvolá další poplach. Musíme rychle pryč a na cestě na nás čeká jejich auto. Ty čepice nám pomohou projet.“

Prcek se rozběhl a vzápětí se vrátil se čtyřmi polními čapkami. Gimlet hodil svůj klobouk do houští a nasadil si na hlavu čepici japonského důstojníka. „Jdeme!“ nařídil a vyrazil k cestě. U auta, otevřeného fiatu, nikdo nehlídal.

„Bude to rychlejší než šlapat pěšky,“ řekl Gimlet, když sedal za volant. „Changu, sedněte si vedle mě, kdybych potřeboval poradit. Prcek s Trapperem se posadí dozadu a připraví si zbraně. Nebudeme kvůli nikomu a ničemu zastavovat.“

Motor naskočil. Velitel otočil vůz a vyrazil po cestě přitímím, které nastupuje po denním světle a předchází naprosté temnotě.

Velitelovo rozhodnutí využít cizí vojenské auto, Prcka vůbec nepřekvapilo. Nebylo to prvně, co něco podobného provedl. Jednou z Gimletových zásad totiž bylo, že nejbezpečnější cestou bývá právě ta nejriskantnější, protože nepřítel nepočítá s jejím využitím, a připravuje se k obraně jinde. Také tentokrát si byl Gimlet téměř jistý tím, že Japonci obsadí všechny temné uličky a zákoutí v okolí, a ani je nenapadne předpokládat, že by cizí agenti prchali v jejich vojenském voze.

Přesto si však Prcek na tuhle Gimletovu odvalu a drzost nikdy nezvykl, a když automobil vyjel na hlavní silnici, měl nervy napjaté k prasknutí. Velitel stočil volant doprava a vůz zamířil k místu, kde na ně čekal Polda. Šlo o situaci, ve které by většina řidičů sešlápla plynový pedál až k podlaze, aby unikli z nebezpečí co nejrychleji. Prcek však věděl, že Gimlet to neudělá, a on jel skutečně tak, aby nepřekročil rychlost dvaceti mil v hodině. Tak nějak by jel ulicemi Londýna do klubu na skleničku.

Klidná velitelova jízda se osvědčovala. Přestože cestou potkali řadu japonských armádních vozidel, nikdo si fiatu

nevšiml. Auto prostě ničím nebudilo pozornost a nijak se nelišilo od ostatních. Nikdo nemohl poznat, že tihle japonští vojáci jsou trochu jiní a drží v rukou trochu jiné zbraně.

Na první vážnou překážku narazili až tehdy, kdy měli Saigon za zády a doprava prořídla. Dojeli ke křižovatce. Prcek si to místo pamatoval, protože křižovatku museli obejít již při příchodu do města, neboť ji střežila hlídka. Ozbrojený voják stál uprostřed silnice i nyní, a když se přiblížili, přidal se k němu další muž, který držel v ruce notes. Pivní voják zvedl ruiku, což byl povel k zastavení. Oba se tvářili zcela lhostejně, byli si jistí sami sebou. Nepochybně to dělali po celý den, a jejich signálu každý uposlechl. Muž se zdviženou rukou stál přímo v dráze jedoucího vozu a jistě si nepřipouštěl myšlenku, že by nezastavil. Tentokrát se však zmýlil. Klakson fialu výstražně zaječel, vůz vyrazil vpřed a voják unikl jen o vlasek smrti. Co následovalo, se Prcek nikdy nedověděl, protože jejich auto uhánělo dál.

„Obávám se, že nám to další postup nijak neusnadní, ale neměl jsem jinou možnost,“ ucedil Gimlet přes rameno.

Než však narazili na další potíž, plynule ujeli celé čtyři míle. V místech kde již byla cesto obklopena džunglí, uviděli silniční zátaras. Sloužil tu spíše jako výstraha než jako vážná překážka, protože jeho střední část byla otevřená tak, aby tudy mohl projet jediný automobil. Za zátarasem stála při straně silnice dlouhá kolona nákladních vozů a strážní hovořili s jejich řidiči. Prcek by před projetím asi zaváhal, ale Gimlet byl z jiného těsta. Aniž zmírnil rychlost, projel otvorem v zátarasu, stihl volant stranou a vůz se mihl podél stojících nákladňáků. Zazněl pokřik, vzápětí třesko pár výstřelů, ale to již byli na konci čekající kolony a Gimlet strhl vozidlo za ni, takže bylo kryto před střelbou. Tiše se zasmál.

„Ukázková jízda!“ uznale kývl Trapper.

Prcek to nekomentoval a obrátil se dozadu. „Za námi něco jede,“ řekl. „Nevidím, co je to za vozidlo, protože pod stromy je už moc tma. Pronásleduje nás a uhání rychle.“

„Mrzutá věc,“ zavrčel Gimlet. „Už jsme skoro u cíle a zrovna jsem hledal, kde zaparkovat. No, nevádí, mám jiný nápad. Vezměte si rostliny a až vám řeknu, vyskočíte a budete pokračovat pěšky. To platí i pro vás, Changu. Držte se blízko krajnice. Jasně?“

„Ano, pane,“ odpověděl Trapper.

Velitel dupl na brzdy. Jak vozidlo zpomalovalo v oblaku prachu, Gimlet vykřikl: „Skákejte!“

Všichni tři muži vyskočili a co nejrychleji se skryli v džungli. Světla jedoucího auta jim zmizela za clonou prachu. Gimlet pohnul volantem, aby dostal vozidlo na střed silnice a zabránil tím jiným automobilům v předjetí. Zastavil, nechal běžet motor, avšak zhasl světla a vyskočil. Nezdržel se u vozu ani o vteřinu déle než bylo nutné a vyrazil za ostatními.

Auto pronásledovatelů se blížilo rychle. Když se před japonským řidičem zjevila v kuželu dálkových světel překážka, dupl na brzdy, ale jeho auto jelo příliš rychle, než aby mohl srážce zabránit. Z vozu zazněly zděšené výkřiky, a vzápětí následoval ostří třeš srážky a vyšlehly plameny...

„Nastaly jim velké starosti,“ zamumlal tiše Gimlet a pokračoval v klusu podél krajnice. Brzy dohnal své druhy a při další cestě se nesetkali s překážkami, kromě toho, že se jednou museli skrýt do stínu stromů, když jelo kolem auto směrem od Saigonu.

Asi za půl hodiny našli Poldu, který střežil skryš se zásobami. Neměl žádné zprávy kromě té, že doprava na zdejší úseku silnice byla náramně nišná. Největší potíže měl s nálety komárů, kterých poletovalo v džungli neuvěřitelné množství. Velitel rozhodl, že než budou pokračovat v cestě, všichni se najedí.

„Hrome, pane, jsem rád, že jste tu. Už jsem myslel, že se vůbec nevrátíte,“ bručel Polda, při otvírání konzervy s hovězím. „Našli jste ta semena?“

Gimlet mu stručně popsal, co se stalo, a pak pohlédl na hodinky. „Do příletu letadla zbývá sedm hodin,“ řekl.

„Musíme počítat s dvěma hodinami na cestu k moři, s půlhodinou ke spuštění člunu na vodu a se dvěma hodinami veslování na místo, kde nás vyzvednou. Zabere nám víc času, budeme veslovat proti proudu. Cestou nás může něco zdržet, proto vyrazíme hned, jak se najíme. Co budete dělat vy, Changu? Saigon je nyní pro vás velmi nebezpečné místo. Nechcete s námi letět alespoň do Indie? Mohu vám tam sehnat nějakou práci.“

„Cestou vás naučím vyslovovat er,“ usmál se Prcek.

Chang se nerozhodoval dlouho. „Pojeďu,“ řekl. O půl hodiny později se vydali k ukrytému člunu a o půlnoci k němu dorazili. Nechali se vést silnicí, ale sledovali ji sami ukryti v pralese. Viděli motorizované hlídky v automobilech nebo na motorkách, občas tam projela skupina vojáků na kolech. Bylo jasné, že štvance pokračuje. Džungle však sloužila jako skvělá skryš, takže, jak prohlásil Polda, „Nebylo proč se potit.“

Klid a pohoda však skončily, když donesli dinghy na okraj pláže, kde končily stromy a začínala písčná pláž. Napřed zaslechli hukot leteckého motoru a pak se nízko nad pobřežím objevilo letadlo se silným světlometem zaměřeným pod sebe.

„Podívejme,“ řekl Gimlet. „Pochopili, že hledat nás uprostřed džungle nemá smysl, takže hlídají pláž.“

Krátkou chvíli poté se z moře asi půl míle od břehu ozval hluk silného motoru hlídkového člunu.

„Pojistili se na nás,“ prohlásil Polda.

„Jestliže ta hlídka projíždí podle pravidelného časového plánu, měli bychom proklouznout,“ zamyslel se Gimlet. „Počkáme a uvidíme. Máme dost času.“

Čekali padesát minut, až do jedné hodiny po půlnoci. Mezitím projel motorový člun dvakrát a letadlo se ukázalo jednou. V jednu hodinu se člun ozval potřetí a pět minut nato jim zaburácel nad hlavami motor letadla. V okamžiku kdy je letoun přelétl, Gimlet vstal.

„Vztyk,“ zavelel. „Tohle je naše chvíle. Jestliže zrovna teď nezmění metodu hlídkování, máme na únik skoro půl hodiny.“

Spustili člun na vodu.

„Honem, honem!“ řekl příkře velitel. „Vesla! Hod’te sebou!“ Muži zabrali a dinghy zamířila na rozlehlou vodní pláň.

Člun plul přibližně míli od pláže, když vzadu nad pobřežím znovu zahučely letecké motory a zasvitla záře světlometu. Gimlet pohlédl na hodinky a poznamenal, že Japonci jsou přesní a že se teď již není čeho obávat, pokud pilot nezmění taktiku a nezamíří nad moře. Letec však udělal přesně to, čeho se báli, a Prcek zatajil dech. Letadlo náhle změnilo kurz a zamířilo přímo k nim. Naštěstí až ke člunu nedoletělo, pilot ho znovu obrátil k pobřeží a pokračoval v běžné kontrole. K tomu, aby kužel světla osvětlil člun s britskými agenty, však chybělo sotva padesát yardů.

„Proč se nedrží plánu?“ zavrčel Polda. „Já z těch jeho legrácek dostanu žaludeční vředy.“

„Nemluvte tolik, desátníku,“ okřikl jej Gimlet. „Veslujte!“

„Rozkaz, pane.“

Sotva v dálce umklk rachot leteckých motorů, ozval se dunivý hlas hlídkového člunu. Prcek si uvědomil, že teď bude všechno záviset na tom, jestli se při otáčení člun obrátí k pobřeží nebo na moře. Měsíc sice nesvítil, ale na obloze zářily milióny hvězd, takže bylo vidět dál než na půl míle. Dinghy ovšem měla výhodu, že příliš nevyčnívala nad hladinu, takže již na pouhých několik set yardů ji bylo možno lehce přehlédnout.

Všichni se příkrčili, když je člun míjel ve vzdálenosti sotva pět set yardů. Prožili si další chvíle strachu a znovu klidněji vydechli, až když hlídka plynule pokračovala v plavbě.

„Nejsou náhodou v tomhle moři žraloci, pane?“ zeptal se s obavou ve hlase Polda.

„Spousta, a pokud konečně nepřestanete žvanit, seznámíte se s nimi osobně,“ zavrčel Gimlet. „Veslujte!“

Dinghy se prodírala klidným mořem pomalu. Teď se již nedalo odhadnout, jak daleko se dostali, protože z pobřeží viděli v dálce pouze mlhavou čáru. Prcek si dělal starosti, jak dají letcům signál, aniž by pobřežní hlídky zpozorovaly světlo. Měl dojem, že v temnotě, kterou veslovali, bude sebemenší záblesk viditelný na míle daleko. Neříkal však nic, usilovně vesloval. Z čela mu stékal pot, protože vzduch byl horký a nehybný. Pohánělo jej pomyslení na to, že každým záběrem vesel se vzdaluje od pobřeží a snižuje tím nebezpečí dopadení. Ponořování a vynořování vesel se stalo čistě mechanickým pohybem. Obrys vzdalujícího se břehu stále slábl, ale probíhalo to pomalu, strašně pomalu. Světlo hlídkového letounu bylo dosud vidět, ale již dávno je neohrožovalo. Velitel oznámil, že je půl třetí.

„Bigglesworth tu bude za půl hodiny,“ řekl.

„Když se mu něco nestane,“ zamumlal tiše Polda.

„Bude tady,“ řekl rozhodně Gimlet. „Když řekl, že přiletí, tak přiletí.“

„Doufám, že jo,“ hlesl Polda. „Kdyby mě tu tak viděla má stará máma...“

„Tak by vám řekla, abyste nechal žvanění a pokračoval v práci,“ přerušil jej Gimlet.

„Zrovna jsem to chtěl říci,“ souhlasil posmutněle Polda.

Následující půlhodina připadla Prckovi jako věčnost. Čas plynul neuvěřitelně pomalu. Velitel jim dvakrát nařídil přestat veslovat. Obrátil tvář ke hvězdám a zdálo se, že jim naslouchá.

„Ještě pět minut,“ oznámil konečně. „Už brzy zaslechneme jejich letadlo.“

Jediné, co však Prcek slyšel, bylo dunění motoru hlídkového člunu. Vracel se. Byl sice ještě poměrně dost daleko, ale nadále mu naháněl strach.

„Přestaňte veslovat,“ ozval se Gimlet. „Odpočiňte si.“

Nastalo ticho. Jediným zvukem byl vzdálený hluk hlídkového člunu a pleskání vln o stěny dinghy. Kam až oko dohlédlo se rozkládala nekonečná temná pláň oceánu, svět na hony vzdálený všedním lidským starostem.

Pak se vysoko nad nimi ozval na západní obloze zvuk, který silně připomínal svist větru v korunách stromů.

„To je on,“ hlesl Polda.

„Plachtí dolů s vypnutými motory,“ řekl Gimlet. „Zacloňte boky člunu ve směru ke břehu! Vyšlu signál!“

Uvědomovali si, že nadchází kritický okamžik. Velitel několikrát bleskl baterkou a nastalo ticho, v němž všichni upírali zraky k nebesům a snažili se proniknout temnotu.

První se pohnul Polda. Neklidně se ohlédl k hlídkovému člunu, protože sílící hluk jeho motoru prozrazoval, že se přibližuje. „Nerad bych vypadal jako zbabělec, ale ten člun je mnohem blíž než před chvílí,“ pronesl.

„Máte pravdu,“ přikývl Gimlet. „Doufejme, že nám už neublíží. Bigglesworth musel zahlédnout můj signál. Za chvíli ho zopakují. Říkal mi, že když se pilot snaží přistát co nejbližší, a o to se on pokusí, hrozí nebezpečí srážky se člunem. Poslouchejte!“

„Uf, uf. Blíží se!“ řekl Trapper s očima upřenými k obloze.

„Ten zatr... člun taky,“ zasténal Polda.

Hlídkový člun se skutečně blížil, ale nedalo se s tím nic dělat. Také Prcek hleděl k nebesům a uvědomoval si, že příštích pár minut rozhodne o jejich osudu. Další dvě minuty, které uplynuly, než konečně spatřil letoun, trvaly celou věčnost. Nízko nad vodou se zjevil okřídlený drak, snášející se ke hladině. Gimlet na něj namířil baterku a zablikal. „Ještě se nehýbejte,“ nařídil.

Kýl cataliny rozčeřil klidnou vodu. Lehce to plesklo a stroj zpomaloval, než se zastavil sotva sto yardů od dinghy.

„Nádhera! Báječná podívaná!“ řekl Gimlet a stočil zrak směrem, odkud sem stále silněji doléhalo hučení motoru hlídkového člunu. „Veslujte!“ rozkázal. „Rychle! Všimli si nás!“

Málokdy vydal Gimlet zbytečnější rozkaz, protože všichni ihned zabrali. Nikdo ovšem netušil, zda muži z hlídkového člunu spatřili přistávající letoun, červeň jeho výfuku, nebo zda je sem přilákalo signální světlo. Člun mířil přímo k letadlu a k dinghy to měl asi pět set yardů. Osádce nafukovacího člunu jich sice zbývalo urazit pouhých padesát, ale rychlost dinghy byla ve srovnání s člunem žalostně malá.

Dveře kabiny cataliny se otevřely a objevila se v nich postava muže. „Hod’te sebou!“ ostře vykřikl. Sotva slova dozněla, ozvalo se zlověstné zarachocení kulometu z přídě hlídkového člunu, jemuž vzápětí odpověděla palba ze dvou střeleckých věží letadla. Směr palby označovaly svítící střely.

Prcek měl malou možnost je sledovat, protože dinghy se konečně dostala k letadlu. Upustil veslo, zachytil úvazné lano a sáhl po dveřích letounu. Minul je však, a byl by spadl do moře, kdyby se z kabiny nenatáhla ruka, jež ho zachytila a vtáhla dovnitř. Hluk náhle zesílil, protože do rachotu několika kulometů se rozeřvaly také motory letadla. Kdosi v temnotě ostře a naléhavě vykřikl.

Prcek stál v kabině a když se otočil, naskytla se mu děsivá podívaná. Hlídkový člun byl v plamenech. To by Prckovi ani tak nevadilo, kdyby se hořící loď nehnala přímo na něj, na catalinu, která se dosud pohupovala na místě. Snad si kapitán japonského plavidla uvědomil, že s jeho člunem je konec, a rozhodl se, že vezme s sebou do pekla i nepřítele.

Motory cataliny divoce zavyly a letoun se dal zprvu do pomalého, ale pak stále rychlejšího pohybu. Pilot byl nepochybně prozíravý a pohotový muž, neboť k úniku z dráhy člunu chybělo snad jen pět vteřin...

Vzápětí se hořící člun, zanechávající za sebou ohnivou stopu vytékajícího oleje, prohnal kolem hydroplánu tak blízko,

až se kýl letadla zakolébal na vlnách za lodí. Nebezpečí bylo zažehnáno. Hořící člun pokračoval jako žhnoucí meteorit ještě přibližně sto yardů v plavbě. Pak šlehl blesk a vrak se v jasné záři rozletěl na tisíc kusů. Prcek zavrával od dveří dovnitř a s úlevou sklesl na sedadlo.

Důstojník s narezlou kšticí zavřel dveře kabiny a obrátil se k němu. „Někdo to nazývá odchod s hromy a blesky,“ řekl tiše.

„Blízko tu poletuje japonské letadlo,“ prohlásil Prcek. „Jestli si pilot všimne toho ohně, odejdeme taky s hromy a blesky.“

„Díky za zprávu,“ zvažněl Ginger a zmizel v pilotní kabině. V té chvíli ustaly otřesy. Catalina se konečně vznesla.

Prcek se rozhlédl kolem, a když si uvědomil, že vidí na palubě všechny spolubojovníky, úlevně vydechl. „Tak se nám to vydařilo,“ prohlásil, jen aby něco řekl.

„S odřenýma ušima,“ odpověděl Polda. „Jestli budu mít ráno šedé vlasy, zavínal to ten ohnivý člun sebevrahu.“

„Měli bychom se postarat o naši botanickou zahrádku,“ prohlásil Gimlet a dal se do prohlížení rostlinek. „Vy si natáhněte nohy a narovnejte záda, pánové. Veselice skončila.“

„Veselice,“ špitl nejistě Polda. „On tomu říká veselice.“

„Co jste říkal, desátníku?“ zeptal se velitel.

„To nic, pane.“

„Zase samomluva?“

„Ano, pane.“

Ze dveří pilotní kabiny se vynořil major Bigglesworth. „Řízení převzal můj partner Algy Lacey. Cestu domů zná,“ řekl Gimletovi. „Jsem rád, že jste v pořádku zpátky. Jak to šlo?“

„Tak, tak,“ pousmál se Gimlet. „Však to znáte.“

„Získali jste, co jste hledali?“

„Víceméně,“ ušklíbl se Gimlet.

„Byly potíže?“

„Nic, co by stálo za řeč,“ odpověděl Gimlet.

„Dobrá,“ přikývl Biggles. „Brzy budete doma,“ řekl a vrátil se do kokpitu.

Polda šťouchl do Prcka. „Prý nic, co by stálo za řeč,“ zašeptal. „Já jen doufám, že nebudu u toho, až se semele něco, o čem se sám rozpovídá. Co říkáš, Trappere? Mám pravdu?“

„Jasně,“ souhlasil Trapper. „Jako vždycky, kámo.“

Prcek se usmál, zívł a usadil se pohodlněji. Vše bylo v pořádku, stroj byl v dobrých rukou, a hukot motorů uspával. Zavřel oči.

PŘÍBĚH DRUHÝ – WORRALS od WAAF

NA DOMÁCÍM HŘIŠTI

Major Joan Worrals, kterou všichni její přátelé oslovovali pouze jejím příjmením, svižně kráčela po cestě ke štábním budovám 21. letky vzdušných balonů. Doprovázela ji nadporučík Betty Lovell, kterou všichni nepříliš uctivě oslovovali „Pihatka“. Joan se zastavila přede dveřmi do kanceláře štábu, zaklepala a vešla. Zasalutovala kapitánovi, sedícímu za stolem pobočníka, a ohlásila se.

„Jsem major Worrals,“ řekla. „Přijela jsem z rozkazu brigádního generála Raymonda, zpravodajská sekce. Poslal mě, abych vyšetřila stížnost Normy Day.“

Pobočník vstal. Ve tváři měl výraz lehce znuděné shovívavosti.

„Velitel vás očekává,“ řekl. „Volali nám z ministerstva letectví. Tu dívku jsme už zavolali, abychom vám i sobě ušetřili čas. Jenom okamžik, prosím.“ Otevřel druhé dveře, obrátil se k někomu za nimi a pak se ohlédl přes rameno. „Pojďte dál,“ řekl.

Když Worrals a Pihatka vešly do kanceláře, spatřily důstojníka s výložkami podplukovníka. Potřásl si s ním rukama.

„Jistě víte, proč jsem tady, pane,“ začala Worrals.

„Ano, máte si prý promluvit s tou dívčinou, která trpí jakousi utkvělou představou.“

Celo majora Worrals zbrázdily sotva znatelné vrásky. „Vyslali mě, abych vyslechla vojína Day,“ odpověděla poněkud škrobeně. „Až to udělám, získám na tu její utkvělou představu svůj vlastní názor.“

Velitel pokrčil rameny. „Doufám, že nehodláte zpochybňovat výrok soudního lékaře?“ řekl.

„Pokud k tomu shledám důvod, proč ne?“ odvětila klidně.

„Dle mého názoru se přítelkyně té slečny, Doris Marchant, prostě utopila, a soudní lékař si podle všeho myslí totéž. V úmrtním listu je napsáno: ‚nalezena utonulá,‘“ odpověděl podplukovník.

„Svůj názor povím až po rozhovoru s vojínem Day,“ řekla chladně Worrals. „Řekli mi, že už je tady.“

„Nechal jsem ji zavolat,“ kývl podplukovník a stiskl zvonek.

„Pokud vám to nebude vadit, pane, ráda bych si s ní pohovořila o samotě,“ požádala Worrals.

„Chcete mě vyhodit z mé vlastní kanceláře?“ vzdychl muž.

„To by mne ani nenapadlo, pane. Tedy – pokud pro nás najdete jiné místo,“ řekla Worrals. „Ráda bych se s ní setkala o

samotě. Ženy mluví obvykle otevřeněji, když jsou jen mezi sebou.“

„Chápu,“ přikývl důstojník. „Na tom něco bude. Jak dlouho to podle vás bude trvat?“

„Vynasnažím se, abych byla hotová co nejdřív, pane,“ odpověděla Worrals. „Přiletěla jsem letadlem, které na mě čeká v East Wealdu, a ráda bych se vrátila před setměním na základnu.“

Podplukovník kývl. Vyšel z kanceláře a vzápětí byl zpátky se štíhlou tmavookou dívkou ve stejnokroji jednotek WAAF. „To je vojín Day,“ oznámil. „Nechám vás s ní o samotě.“

„Děkuji, pane.“

Worrals počkala, až se za podplukovníkem zavřou dveře, a pak nabídla příchozí židli. „Posaďte se, Nomio,“ vyzvala ji. „Vaše hlášení o smrti Doris Marchant bylo předáno vrchnímu velení, a já přiletěla, abych si s vámi o věci pohovořila. Vaši zprávu jsem sice četla, ale ráda bych si teď vyslechla vaše vlastní slova. Povězte mi, co si o tom myslíte, a jaký dojem to na vás udělalo. Řekněte mi všechno.“ Worrals při řeči nespustila oči z obličeje dívky, která seděla před ní. Všimla si, jak je bledá. Tmavé kruhy pod jejíma očima jasně vypovídaly o tom, že děvče před krátkou chvílí plakalo.

„Oni tvrdí, že se Doris utopila,“ prohlásila trpce Norma. „Je to lež, věřte mi. Já vím, že je to lež. Byla zavražděna. Byla...“ Dívka zmlkla, kousla se do rtu, a její oči zaplnily slzy.

„Jenom klid,“ chlácholila ji Worrals. „Když si to budete tolik brát k srdci, nikam se nedostaneme. Podle čeho soudíte, že někdo Doris Marchant zavraždil?“

„Ona byla po dlouhá léta mou nejlepší přítelkyní,“ pokračovala Norma zlomeným hlasem. „Vždycky jsme si všechno řekly. Neměla důvod se sama zabíjet, a taková plavkyně jako ona se v řece Ouse prostě nikdy nemohla utopit.“

„To jsou jediné důvody, proč si myslíte, že ji někdo zavraždil?“ zeptala se Worrals.

„Kdepak. Jsou tu ještě jiné věci, ale když se o nich zmíním, nikdo mi nevěří. V tom je ten problém. Víím, co si o mně všichni myslí. Jsem pro ně obyčejná hysterka.“

„Já si to nemyslím,“ řekla klidně Worrals. „Nejdřív si probereme známá fakta a opravte mě, když řeknu něco špatně. Desátého května, tedy dva týdny před minulou sobotou, skončila Doris Marchant svou službu v pět hodin. Před šestou si vyšla na procházku. Šla sama a nevrátila se. Vzniklo dokonce podezření, že bez povolení opustila posádku. V neděli osmnáctého však nalezl její tělo rybařící mladík v řece Ouse. Protože na těle utonulé nenašel soudní lékař známky násilí, uzavřel šetření výrokem ‚nalezena utonulá‘. Patrně nemohl nic jiného udělat.“

„Ano,“ přikývla Norma. „Tak nějak to bylo.“

„Tu sobotu večer, když jste viděla Doris naposled živou, jste měla také po službě?“

„Ano.“

„Když jste byly tak dobré přítelkyně, proč jste se s ní nešla projít?“

„Obvykle jsme chodily spolu, ale toho večera jsme měly jít se dvěma piloty od RAF do kina. Doris se však rozhodla, že nepůjde, protože měla v plánu něco jiného. Požádala mě, abych za nimi zašla a zrušila naši schůzku, aby na nás nečekali.“

„Co tedy mohla mít Doris v plánu? Řekla vám, oč jde?“ zajímala se Worrals.

„Ano. Pověděla jsem to i veliteli a vyšetřovací komisi, ale nikdo tomu nevěnoval pozornost.“

„Doufám, že to řeknete i mě,“ pobídla ji Worrals.

„To, co stálo Doris život, se odehrálo už před měsícem,“ řekla Norma. „Měly jsme službu na obvyklém stanovišti, u balonové baráže číslo čtrnáct...“

„Kde přesně leží to stanoviště?“ přerušila ji Worrals.

„Je v močále směrem k pobřeží asi tři míle odsud. Je to takové mělké údolí, kterým protéká řeka. Předpokládáme, že řeku užívají nacisté jako orientační bod a létají podle ní, než zahnou k jihu, aby zaútočili na Londýn od severu. Proto tam byl umístěn balon.“

„Jak dlouho to stanoviště existuje?“

„V době, o které mluvím, tam už balon byl tři týdny.“

„Rozumím,“ řekla Worrals. „Pokračujte.“

„Byla tehdy chladná noc. Měsíc sice vyšel, ale silný západní vítr přihnál spoustu mraků, takže viditelnost byla skutečně bídá. Sloužím už u balonů dva roky, takže jsem věděla, že když v takovém vichru přiletí Němci, zažijeme peklo. Řeka teče přesně od západu k východu a údolím se proto často prohání vítr. Právě jsem mluvila s Doris, která měla službu u navijáku, když vyhlásili poplach.“

„Kolik bylo hodin?“

„Myslím, že deset.“

„Pokračujte.“

„Nic zvláštního se nedělo,“ pokračovala Nonna. „Bylo chvíli po jedenácté, když jsme dostaly zprávu, že je všechno v pořádku, a asi o čtvrt hodiny později nám nařídili stáhnout balon. Měly jsme při tom potíže. Nepřikládala jsem tomu žádný význam, ale když ke mně přišla Doris, řekla mi, že se stalo něco zvláštního. Povídala, že se balon zničehonic začal otáčet. Koukla nahoru, aby zjistila, co se děje, a právě v tu chvíli vyšel měsíc z mraků. Prý jasně viděla, jak se část balonu oddělila. Jako by na něm viselo něco jako pytel. Vzápětí se prý utrl. Zajímavé ale bylo, že když jsme stáhly balon dolů, nic divného jsme nenašly.“

„Doris to ohlásila?“ zeptala se Worrals.

„Jistě. Oznámila to veliteli úseku.“

„Co následovalo?“

„Nic. Tedy alespoň nic, o čem bych věděla.“ „Ano. Co bylo dál?“

„O deset dní později se stalo přesně totéž. Povětrnostní podmínky byly stejné. Vítr váł stejným směrem a zase byl vyhlášen poplach. Když ho odvolali, Doris na mě volala, abych se podívala nahoru. Když jsem vzhledla, viděla jsem pod balonem něco jako velkou bouli. Ta se pak oddělila a zmizela ve tmě po větru.“

„Takže tentokrát jste to viděly obě?“

„Ano. Ale stejně jako prvně se ani tehdy s balonem nic nestalo. Ráno jsme si ho pořádně prohlédly, ale jediné, co jsme našly, byl jakýsi škrábanec, jako by něco setřelo hliníkový nátěr. Doris mi řekla, že si je jistá tím, že do balonu nahoře něco narazilo, a že se to nestalo poprvé.“

„Hlásila to?“

„Ano, madam, samozřejmě. Ale zdálo se, že to nikoho nezajímá. Myslím, že většina děvčat by na to zapoměla, ale Doris byla jiná. Hodně o tom případě přemýšlela. Odpoledne, tu sobotu kdy zmizela, mi řekla, že do našeho balonu něco narazilo, a ona že zjistí, co to bylo. Ptala jsem se jí, jak to chce udělat. Řekla, že ta věc, ať to bylo cokoli, neměla motor, protože ten bychom musely slyšet. Tohle musel nést vítr a protože váł vítr západní, nepřiletělo to odjinud, než od západu. Tvrdila, že to nepřiletělo z velké dálky, protože pak by to letělo výš.“

„Na co z toho usuzovala?“ zajímala se Worrala.

„Shodly jsme se na tom, že letadlo to nebylo. Bylo to kulaté jako balony, které se používaly dříve, ale menší. A viselo pod tím něco jako bedna.“

„Byla ta bedna dost velká, aby se do ní vešel člověk?“

„Ne. Ten balónek by člověka ani neunesl. Doris si však byla jistá, že to balon byl. A jestli to byl balon, říkala, musel být naplněn plynem, aby se dostal nahoru. A pokud byl naplněn plynem, nemohl letět zdaleka, protože by vystoupil výš, i když přihlédneme ke klesavým proudům v údolí. To všechno si Doris dala dohromady, a proto tu sobotu chtěla prozkoumat místa západně od stanoviště našeho balonu. Tak

mi to řekla. Šla bych s ní, ale už jsem vám vysvětlila, že jsme měly schůzku a já těm chlapcům šla oznámit, že s nimi do kina nepůjdeme. Když jsem to vyřídila, vrátila jsem se domů a čekala, až se Doris vrátí. Ona ale nepřišla. Už tehdy jsem měla pocit, že se jí něco stalo. Když se nevrátila do půlnoci, byla jsem si tím jistá. Nikdy se venku nezdržela tak dlouho.“

„Co si osobně myslíte, že se jí přihodilo?“ zeptala se Worrala tiše.

Norma téměř vzdorovitě vzhlédla. „Myslím, že našla, co hledala.“

Nevím, co to bylo, ale ona to našla. Motají se tu nějací špióni nebo něco podobného, a ona na ně přišla. Chytili ji, zabili a hodili její tělo do řeky.“

„Vzpomeňte si, že lékař na jejím těle nenašel známky násilí.“

„Mohli jí přidržet hlavu pod vodu, aby to vypadalo jako nehoda,“ namítla Norma. „Já jsem si zcela jistá, že se Doris nezabila. Když odcházela, chovala se jako jindy. Byla veselá a čilá, naprosto v pořádku. A jak jsem vám už řekla, byla výtečná plavkyně. Nemohla se utopit ani náhodou, kdyby spadla do řeky.“

„Řeka Ouse teče údolím od západu k východu?“

„Jistě. Už jsem vám to řekla.“

Worrala rozložila na stole mapu. „Můžete mi přesně ukázat místo, kde našli její tělo?“

„Ano,“ řekla bez váhání Norma. Pohlédla na mapu a pak ukázala prstem. „Tady to bylo. Právě v místě, kde do Ouse vlévá říčka Niddy.“

„Na kterém břehu?“

„Na tomhle. Na severním.“

„Ukažte mi balonové stanoviště.“

Norma posunula prst. „To je tady.“

„Takže tělo se našlo asi čtyři míle na západ od stanoviště balonové baráže?“

„Ano.“

Worrals pomalu složila mapu. „Děkuji vám, Normo. Je to všechno? Jste si absolutně jistá, že už nevíte nic, o čem bych měla vědět také já?“

„Nic víc mě nenapadá, madam.“

„Dobrá,“ řekla Worrals. „Všechno si promyslím. Pokud vás budu znovu potřebovat, spojím se s vámi. Předpokládám, že zůstáváte tady.“

„Ano. Měla jsem nastoupit na dovolenou, ale teď raději počkám, co se bude dít. Dáte mi vědět, když se něco zjistí?“

„Jistě,“ slíbila Worrals. „Nemusíte se bát. Jestli je v té věci nějaká špína, najdeme ji.“

„Ale nezapomeňte, co se stalo Doris. Ona ji taky našla.“

„Ujišťuji vás, že na to budu pamatovat,“ řekla Worrals. „To je prozatím vše.“

„Děkuji vám, madam.“ Norma zasalutovala a vyšla ven.

Worrals seděla několik minut v hlubokém zamyšlení, pak se zvedla a vyšla do přední místnosti. Obrátila se k pobočníkovi a s úsměvem mu řekla: „Díky, pane, můžete sdělit veliteli, že jeho kancelář už nepotřebuji.“

„Chcete zajistit dopravu?“ otázal se důstojník.

„Děkuji. Vzaly jsme si v East Wealdu auto, kterým se dostaneme i zpátky. Řidič na nás čeká. Budte zdrav.“

Když vyšly ze štábní budovy, Pihatka se zeptala: „Pojedeme rovnou domů?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou Worrals. „Vrátíme se na letiště a vezmeme si letadlo. Mám chuť prohlédnout si tuhle oblast shora. Zvláště místa ležící na západ od balonové baráže číslo čtrnáct. Měly bychom to stihnout, než se setmí.“

II

Za necelou půlhodinu letěly ve výšce tisíce stop v letounu typu Tiger Moth spojovací letky nad místem tragédie. Worrals

nejprve sledovala tok řeky až k pobřeží, a pak stočila stroj k západu, aby se dostala naci údolí, o němž hovořila Norma Day. Za chvíli uviděla pod sebou balonové stanoviště. Balon byl nyní stažen k zemi, a na stanovišti zahlédly i ženskou obsluhu. O minutu později se jejich letoun náhle hluboko propadl. Otrásl se tak silně, že Worrals měla plné ruce práce, než nad ním znovu získala vládu.

„Čekala jsem tady vzdušnou díru, ale co je moc, je moc,“ řekla Worrals. „Tohle byla přímo propast!“

„Pěkné svinstvo,“ odvětila lhostejně Pihatka. „Kdybych neměla bezpečnostní pás, prolétla bych střechou kabiny.“

„Takže tě ani nepřekvapí, že jsme přitom ztratily dvě stě stop výšky,“ řekla Worrals. „A to sedíme v motorovém letadle. Ještě, že jsme se s tím setkaly.“

„Proč?“

„Protože to potvrzuje výpověď té dívky,“ řekla Worrals. „Kdyby vlétl do takové díry balon a nebyl by v něm člověk, aby odhodil zátěž, samotný balon by padal k zemi jako kámen. Je ovšem jasné, že kdyby někdo vypustil neřízený balon po setmění, neměl by o tom nebezpečí ani tušení. I kdyby věděl o naší balonové baráži, myslel by si, že ji jeho neřízený balon přeletí. Měj oči na stopkách.“

Pihatka zbystřila pozornost, ale dlouho nespatriila nic, co by stálo za poznámku. Byl vlahý jarní večer a vládlo téměř bezvětrí. Krajina pod nimi nebyla zajímavá. K východu, směrem k moři, se táhly slané močály místy přerušované stužkami potoků a řek, mezi něž patřila i Ouse. Byla v okolí daleko největším tokem a klikatě se vinula mezi močály. Při pohledu k západu vypadalo vnitrozemí mnohem přitažlivěji. Močály tam ustupovaly zemědělským pozemkům. Polím se svěže zeleným obilím a pastvinám, na nichž se pásla stáda krav. Porůznu stály dubové a jilmové hájky, a řídká stromořadí na mezích oddělujících pole. Dále od pobřeží se objevilo i několik stavení, sídel farmářů. Celkově však kraj působil dojmem značné opuštěnosti jako většina zemědělských oblastí

nedaleko Londýna. Jen jedno místo bylo výjimkou. Šlo o cosi jako oboru, či spíše park porostlý stromy a keři. Téměř uprostřed té zeleně se tyčil veliký dům, který by agent realitní kanceláře označil jako pěknou usedlost z alžbětinského období.

Pihatku dům upoutal, byl to jediný orientační bod v širém okolí. Než si ho ale stačila prohlédnout, Worrals ji upozornila na přítok řeky Ouse.

„Tenhle potok bude Niddy,“ řekla. „V rákosí na opačném břehu našli mrtvou Doris Marchant. Potok protéká blízko toho velkého domu. Co je to zač? Je na mapě?“

Pihatka pohlédla do mapy, kterou měla rozloženou na kolenou. „Farma Gresham,“ oznámila.

„Ten park kolem nikdo neudrží. Řekla bych, že dům nemá žádné obyvatele. Na můj vkus leží moc blízko příletové trasy německých bombardáků.“

„Řekla bych, že tam někdo je,“ prohlásila Pihatka. „Před chvílí jsem na střeše zahlédla člověka.“

„Na střeše?“ Worrals překvapením zvýšila hlas. „Lidé obvykle nelezou večer po střechách.“

„Před minutkou někdo na té ploché střeše byl,“ trvala na svém Pihatka. „Teď už ho nevidím. Možná tam je stanoviště pozorovací jednotky nebo civilní obrany. Vláda zabavila pro takové účely spoustu velkých budov.“

Worrals mlčela. Sklonila křídlo letounu, aby lépe viděla.

„Co se na něj podívat zblízka?“ navrhla Pihatka.

„A prozradit tomu lezci po střeše, že ho máme pod dohledem?“ zeptala se Worrals jízlivě. „Nechce se mi.“

Pokračovaly v letu a dál sledovaly krajinu pod sebou. Konečně Worrals řekla: „Nevidím nic, co by stálo za řeč a světla ubývá. Bude lepší, když se vrátíme. To městečko na severu bude Bumham. Nemyslím, že se musíme obtěžovat až k němu.“ Širokým obloukem obrátila letadlo a vydala se zpět k letišti.

„Hledala jsi něco konkrétního?“ zeptala se Pihatka.

„Ne,“ zavrtěla hlavou Worrals. „Myslela jsem si, že něco uvidím, ale nevěděla jsem, co by to mělo být. Co se dá dělat. Alespoň jsme si udělaly představu o krajině. Podle mapy bychom si to nedovedly představit. Nyní mne zajímá ten dům. Jestliže se v kraji děje něco podivného, může se to odehrávat jenom tam. Myslím si to ale pouze proto, že jiné podezřelé místo jsme v kraji nenašly.“

Letoun přistál v odlesku posledních paprsků zapadajícího slunce. Worrals ho předala mechanikům a zamířila do kanceláře velitele.

Když vstoupila, pobočník velitele k ní s úsměvem vzhlédl. „Je všechno v pořádku?“

„Více méně,“ odpověděla neurčitě Worrals. „Jaké je hlášení meteorologů?“

„Od západu se blíží studená fronta. Měla by sem dorazit kolem jedenácté.“

„Takže vítr a déšť?“

„Asi ano. Jde však jen o úzký pás oblačnosti, který by měl dost rychle přejít.“

„Očekáváme dnes v noci poplach?“ změnila náhle Worrals předmět hovoru.

Pobočník se mdle usmál. „Počasí tomu nasvědčuje.“

„Mohu si od vás zavolat?“ požádala jej Worrals. „Samozřejmě.“

Worrals vtrhla do ústředny jako velká voda: „Dejte mi policejní stanici v Burnhamu,“ požádala obsluhu a vzápětí dostala spojení. „Je to policejní stanice Bumham? U telefonu je major Worrals od WAAF. Volám ze základny v East Wealdu a nutně potřebuji mluvit s inspektorem... aha, to jste vy. Dobrá. Hovořím za ministerstvo letectví. Očekáváme příjezd většího počtu lidí a já pro ně hledám ubytování. Na mapě jsem našla dost velkou budovu farmy Gresham. Je obydlena? Že není? Ano... ano... ano. Ráda bych se tam podívala. Mohl by mi to místo někdo ukázat? To tam není ani správce? Chápu. Kdo tam bydlel, než se to vyldnilo? Ano...“

Mimochodem, v jakém stavu je dům? Myslím, zda ho poškodilo bombardování nebo něco podobného? Aha. Rozumím... Mnohokrát děkuji za zprávu, inspektore. Dobrou noc.“

Zavěsila, vděčně se usmála na pobočníka a dotkla se paže svojí kolegyně. „Pojďme si dát něco k jídlu,“ navrhla.

„O co šlo?“ zeptala se Pihatka, když vyšly z kanceláře.

„Na policii jsem volala, protože jsem si myslela, že se od nich dozvím něco o Greshamu,“ řekla Worrals. „V současné době jsou páni policisté docela ve střehu.“

„Zjistila jsi něco?“

„Spoustu zajímavostí. Především, že ten dům není obydlený, ale měl by být, protože byl hned začátkem války získán londýnskou makléřskou firmou pro případ, že by Němci vybombardovali jejich londýnské kanceláře. Protože se tam dosud nikdo nenastěhoval, můžeme předpokládat, že jim bomby zatím neublížily. Stejně se mi to ale moc nezdá. Když začaly nálety, většina londýnských firem, které měly možnost, přesídlily na venkov a nečekaly, až jim začnou padat krovy na hlavu. Tahle firma zřejmě uvažuje jinak. Dům by měl být zcela prázdný, není v něm ani správce.“

„Ale já ti říkám, že jsem na střeše někoho viděla,“ trvala na svém Pihatka.

„Když už mluvíš o střeše, lak o ní jsem se taky něco dověděla,“ pokračovala Worrals. „Těsně před válkou, ještě než dům převzali ti obchodníci, tam bydlel nějaký hvězdář, nebo astronom, když chceš. Utratil spoustu peněz za odklápací střechu, aby mohl sedět nahoře a pozorovat hvězdářským dalekohledem noční oblohu. Takhle se asi observatoře obvykle dělají.“

„Tak vybavený dům by se za války mohl hodit leckomu,“ vykulila oči Pihatka. „Třeba zrovna Němcům.“

„Taky mě to napadlo,“ usmála se Worrals.

„Gresham někdy bombardovali?“

„Správná otázka,“ řekla Worrals. „Vůbec ne. Poblíž domu nepadla jediná puma. Vnucuje se mi představa, že kdyby měli hitlerovci o farmu zájem, sotva by ji bombardovali. Co říkáš?“

„Určitě ne.“

„Právě to je mi divné. Přesto, že Burnham dostal spoustu zásahů, a poměrně dost bomb dopadlo i mimo město, dokonce poblíž parku, sám Gresham piloti německých bombardérů přehlíží. Dá se z toho usuzovat buď na neuvěřitelné štěstí, nebo na to, že nepřátelské letce někdo poučil, aby si dávali pozor, kam jim to padá, když poletují poblíž domu,“ pokračovala. „Mohu se mýlit, ale nechce se mi věřit tak veliké sbírce podivných náhod. Když je všechny sečtu dohromady, vychází mi, že si na dům musíme dát dobrý pozor.“

„A když si to sečtu já, tak mi vychází, že se chceš podívat na farmu Gresham podrobněji!“

„Zásah,“ prohlásila Worrals. „Kromě toho, co jsem ti už řekla, je Gresham jediná větší usedlost, která leží na západ od čtrnácté balonové baráže. Současně stojí za zvážení, jak strašně blízko domu teče potok Niddy. Nemáme sice žádný důkaz, že Doris Marchant někdy do těchto míst zamířila, ale na druhé straně nevíme ani to, že tady tehdy v sobolu nebyla. Její tělo odnesla buď řeka Ouse nebo potok Niddy. Po tom, co už víme, bych vsadila na Niddy. Když totiž někdo hodil tělo do potoka, proud ho mohl snadno zanést k opačnému břehu Ouse. Rozhodně stojí za to, podívat se na farmu Gresham blíž.“

„Kdy chceš vyrazit?“

„Dnes v noci. Počasí nám přeje a odsud to není daleko. Vyžádáme si auto a pojedeme hned po večeri. A mimochodem, nezapomeň si vzít pistoli. Vezmu si ji také. Můžeme si připadat jako blázni, když je nebudeme potřebovat, ale většími blázný bychom byly, kdybychom je potřebovaly a měly je doma v zásuvce. Doris Marchant si vyrazila na procházku s prázdnýma rukama a už se z ní nevrátila. Musíme být připraveny na to, že se někdo pokusí utopit i nás.“

„Mluvíš, jako bys si byla jistá, že se na farmě dějí lotroviny,“ řekla pochybovačně Pihatka. „Když ano, myslíš, že to dokážeme samy zvládnout? Nemám ráda větší sousta, než jaká dokážu rozkousat.“

Wonals se zamyslela. „Máš vlastně pravdu,“ řekla pak. „Můžeme se dostat do vážných potíží. Jinak bychom na ten výlet ani nešly. Jestliže byla Doris Marchant skutečně zavražděna, vystavujeme se stejnému nebezpečí také my. Kdyby se nám mělo něco zlého přihodit, určitě bych ztratila náladu. Bude proto lepší, když si připravíme nějaká zadní vrátka. Tím myslím spojení s někým, kdo nám přijde na pomoc, kdybychom se dostaly do nouze.“

„Takže do toho zasvětime někoho dalšího.“

„Ano, a já si myslím, že o správném člověku už vím. Je to Norma Day. Je to děvče, které má srdce na pravém místě, a kromě toho má na případu osobní zájem. Ona si je jistá, že její přítelkyni Doris někdo zavraždil, ráda by pro to našla důkazy, a ještě raději by si promluvila s pachatelem. Takového člověka potřebujeme. Zavolám jejímu veliteli a vyžádám pro ni na dnešní noc volno. Vyzvedneme ji cestou. Na místě zůstane stranou a bude sledovat, jak se vyvine situace. Kdybychom padly do nějaké pasti, získáme alespoň jistotu, že někdo ví, kde jsme zmizely. A teď se pojďme najíst.“

III

Bylo téměř devět hodin večer, když Worrals s Pihatkou vyjížděly hlavní branou kolem strážného. „Meteorologové měli s předpovědí zase jednu pravdu,“ řekla, když pohlédla k obloze. „Počasí se začíná kazit. Doufám, že nebude příliš velká tma.“

Asi za dvacet minut dojely ke stanovišti jednotky obsluhující balonové baráže, kde se setkaly s čekající Nonnou

Day. Worrals se k ní obrátila s vážnou tváří a vysvětlila jí, oč jde.

„Pozorně poslouchajte, prosím,“ řekla. „Situaci znáte. Víme jen o málo víc, než jsme věděly odpoledne, ale něco přece. Navečer jsme si celou oblast prohlédly ze vzduchu a upoutal nás dlům zvaný Gresham. To je náš cíl. Může tam být něco zajímavého, ale nemusí. To právě hodláme zjistit. Bereme vás s sebou proto, že se o případ osobně zajímáte, také však proto, že potřebujeme pomoc. Nepůjdete s námi až na farmu. Určím vám místo, kde zůstanete, a kdybychom se dostaly do potíží, zavoláte pomoc. Mám u sebe signální pistoli. Pokud budeme v úzkých, vypálím červenou světlici. Když ji uvidíte, pospíšíte si do štábu letky a vyhledáte velitele. Mluvila jsem s ním telefonicky. On se spojí s naším velitelem na ministerstvu letectví, který je do celého případu zasvěcen. Jsou připraveni okamžitě zasáhnout. Velitel vaší letky mi říkal, že umíte řídit auto. Je to tak?“

„Ano. Žádala jsem o zařazení k řidičům, ale měli plno.“

„Dobrá. Až dojedeme, zůstanete u vozu a my dvě se pustíme do průzkumu pěšky. Pokud vystřelím červenou světlici, pojedete ihned za velitelem letky. Kdybychom se však nevrátily za dvě hodiny, dál nečekejte a jed'te za ním. Ať vyhlásí poplach. Je to jasné?“

„Naprosto,“ řekla Norma a po její tváři přelétl výraz chmurného uspokojení.

„To ráda slyším,“ kývla Worrals a nastartovala. „Jedeme.“

O deset minut později auto zastavilo u zdi ohraničující park. Byla dostatečně vysoká, aby zabránila náhodnému zvědavci nahlížet ze silnice do parku. Ze stupátka vozu však bylo možné nahlédnout do parku. Za zdí pod svažitou loukou tekla Ouse, temná a lemovaná rákosím. Byla široká přibližně čtyřicet yardů.

Již když se sem blížily, Worrals zhasla světla. Chvíli před zastavením vypnula i motor, takže vůz dojel jen setrvačností.

„Všechno nám hraje do ruky,“ zamumlala. „Jestli si dobře vzpomínám, tak jsme asi dvě stě yardů od místa, kde se Niddy vlévá do Ouse. Normo, vidíte komíny toho domu?“

„Ano.“

„Dobrá. Dívejte se pořád tím směrem. Víte, co máte dělat?“

„Ano, madam.“

„Je možné, že kromě pokynů, které jste ode mě dostala, budete muset jednat podle vlastního uvážení. Je vám snad jasné, že pokud byste zaslechla nějaký větší hluk nebo dokonce střelbu, vyrazíte ihned pro pomoc.“ Worrals se soustředěně zadívala Normě do tváře. „Nemáte strach z toho, že vás tu necháme samotnou?“

„Ani v nejmenším,“ odpověděla dívka. „Netoužím po ničem jiném než to natřít těm, co zabili Doris.“

„Máte odvahu,“ uznale přikývla Worrals. „Máme stejný zájem. My tady přelezeme zed, sejdemo k řece a budeme pokračovat k místu, kde se do ní vlévá Nidcly. Pak půjdeme proti proudu potoka až k domu. Pozor!“ Zvedla paži a zaposlouchala se.

„To je siréna z Burnhamu,“ řekla Norma, když k nim závan větru zanesl slabé houkání.

„Tak přece,“ usmála se Worrals. „Doufala jsem, že se ozve.“

„Proč?“ zeptala se Pihatka.

„Protože až na trochu slabší vítr je úplně stejné počasí, jako když tehdy něco narazilo do balonu číslo čtrnáct.“

„Ty myslíš, že s tím nějak souvisí zvuk sirény?“

„Mohl by, ale neumím si představit jak,“ prohlásila Worrals. „Leda snad tím, že když se ozve, většina lidí zaleze do krytu. Pak je venku jenom málo lidí, kteří by mohli zjistit, co se tu děje, pokud se skutečně něco děje. Je také možné, že nepřátelští agenti pracují se signálním zařízením, kterým dávají znamení německým letcům. Rozhodně se mi zdá, že se letadla blíží, protože z dálky slyším děla. Pojdme.“

Přelezla zeď a vydala se po svahu dolů k řece. Pihatka vyrazila za ní a Norma zůstala opuštěna. Když dívky došly k vodě, Worrals se na chvíli zadívala do vln. „Doris Marchant musela jít té noci, kdy přišla o život, právě tudy,“ řekla, než vykročila dál.

„A co se stalo jí, může se stát taky nám,“ doplnila Pihatka. „Právě s tím počítám, tedy alespoň do jisté míry,“ odpověděla chladně Worrals. „Jenom ten konec si představuji trochu jinak. Doris byla sama a neozbrojená. Nebyla připravená na potíže. My jsme.“

Kráčela pak beze slova dál, až obě došly k místu, kde se potok vléval do řeky. Byl mnohem užší, než řeka Ouse, ale stejně jako ona byl dost hluboký a lemovaly ho břehy zarostlé rákosem. Jeho proud však byl mnohem živější než proud řeky.

Worrals se zastavila a ukázala k opačnému břehu. „Tělo Doris bylo nalezeno někde tamhle. Mohla ho samozřejmě přinést Ouse, ale pokud to tak bylo, proč zůstalo právě tam? Jestliže ovšem tělo přinesla Niddy, pak ho proud mohl zanést právě na opačný břeh, kam plavou ty větvičky a listí. Řekla bych, že i ty připluly po proudu Niddy. Vyzkoušíme to. Najdi nějaký kus dřeva. Pod těmi stromy za námi by ho měla být spousta.“

Pihatka našla kus ulomené větve a Worrals ji hodila do středu úzké říčky. Větev se chvíli téměř nepohnula, ale potom se začala pomalu pohybovat směrem k soutoku. Worrals se posadila na břeh a její přítelkyně k ní přisedla. Obě sledovaly, jak větev přeplovává řeku Ouse, a jak konečně uvízla v rákosí na opačném břehu.

„Myslím, že tělo, ať už by plulo po hladině nebo pod ní, by skončilo na stejném místě,“ usoudila Worrals. „Pojďme, rychle se ochlazuje.“

„Počkej chvílku.“ Pihatka s tváří zvrácenou k obloze položila dlaň na rameno své společnice. „Podívej! Co to sem letí? To přece není naše letadlo. Podle zvuku motom bych

řekla, že to je německá stíhačka, nejspíš Messer 109 – Letí hodně nízko.“

Stály nehybně, zatímco se letoun přiblížil a přeletěl jim přímo nad hlavami.

„Dávej pozor, jestli neuvidíš v domě světlo,“ řekla Worrals. Zraky obou dívek se stočily k farmě.

„Viděla jsem u těch komínů opravdu světlo, nebo se mi jen něco zdálo?“ zašeptala si spíše pro sebe Pihatka.

„Myslím, že jsem také něco zahlédla, ale přísahat bych na to nemohla,“ odvětila Worrals. „Ve tmě maluje člověku představivost občas věci, které vůbec neexistují.“

Nepřátelský stroj pokračoval v letu a právě v té chvíli osvítily oblohu výstřely protiletadlového dělostřelectva. Pár vteřin poté dolehlo jejich dunění na břeh řeky. Záblesky dalších výstřelů se přibližovaly.

„To letadlo se vrací a dělostřelba ho sleduje,“ řekla Pihatka tichým hlasem.

„Vidím. Pilota to přestalo bavit dost brzy, nemyslíš? Možná však už udělal to, proč sem letěl. Nemá ale smysl se o něčem dohadovat. Pojďme dál.“

Worrals vstala a vykročila proti toku Niddy.

K farmě to už nebylo daleko. Proti světlejší obloze se rýsoval temný obrys střechy a komínů. Worrals kráčela dál, až ji zarazil nízký železný plot, který odděloval zahradu farmy od parku.

„Podle názoru policie je tohle místo opuštěné,“ zamumlala. „Nemá tu být ani živá duše. A přece se ti dnes odpoledne zdálo, že jsi na střeše někoho viděla. Někdo se plete.“

„Jsem dost stará na to, abych poznala chlapa, když ho uvidím,“ prohlásila podrážděně Pihatka.

„Dobrá, dobrá,“ tiše se zasmála Worrals. „Taky rozeznám pána od dámy...“

„Nebyla bych si tak jistá, ale on se choval tak, jako by slyšel motor letadla a vylezl se na nás podívat,“ řekla Pihatka,

aniž by dbala na poťouchlou poznámku velitelky. „Když viděl, jak letíme nízko, hned zase zalezl.“

„Jestli tam byl někdo dnes před večerem, bude tam také teď,“ řekla Worrals.

„Pokud to nebyl pokrývač nebo kominík.“

„Ti by se před námi neschovávali, spíš by na letoun zamávali,“ zavrtěla hlavou Worrals. „Ale dohady nás rukam nedovedou. Musíme zjistit fakta.“

„Znamená to, že vnikneš dovnitř?“

„Pravděpodobně.“

„Jak se tam chceš dostat?“

„Do domu se dostáváme obvykle dvěma způsoby,“ řekla rozšafně Worrals. „Bud' můžeš jít k hlavnímu vchodu a jako slušný návštěvník zaklepat. Druhou možností je vlézt tam oknem jako správný zloděj a lupič. V našem případě by klepání zřejmě překazilo naše záměry, takže nám asi nezbude, než vyzkoušet druhý způsob. Pojd'.“

Náhle se odmlčela, chytila Pihatku za rameno a ukázala vzhůru na střechu: „Podívej! Co se to tam děje?“

Pihatka zvedla oči a ihned si všimla, že nahoře se něco změnilo. Obrys střechy vypadal jinak. V místě, kde byla střecha ještě před chvílí plochá, se teď rýsovala kopule, která se pomalu zvedala, až se z ní stala koule. Ta se náhle od střechy oddělila, ve vzduchu se mírně zhoupla a zmizela ve tmě směrem k východu.

„Ukázalo se to tam, kde jsem dnes odpoledne viděla toho chlapa,“ vydechla Pihatka. „Nějaký balon!“

„Jsem si jistá, že to byl nějaký balon, ale nemám tušení jaký,“ odpověděla Worrals. „Je jasné, že jde o věc, kterou jsme hledaly. Právě takový balon se dvakrát srazil s balonem v naší baráží. Děvčata to popsala docela přesně. Viděla jsi pod tím tu bednu?“

„Jasně.“

„Když vydrží západní vítr, zamíří ten balon i se závažím rovnou nad Holandsko nebo Německo,“ řekla tiše Worrals.

„Ta bedna, nebo co to bylo, nebyla dost veliká, aby se do ní vešel člověk. Balon by ho ani neunesl. Mohl nést něco menšího, třeba nějaké papíry.“

„Ale kdyby to neslo nějaké informace do Německa, jak se k nim Němci dostanou?“ otázala se Pihatka.

„Právě o tom přemýšlím,“ řekla Worrals. „Myslím, že by to nebylo nic obtížného. Stačí, kdyby na balon umístili signální lampu, která se rozsvítí v době, kdy se bude vznášet nad územím, jež kontrolují. Pozorovatelé by balon zaměřili a pak by vzlétl pilot a sestřelil ho. Jediné riziko je ve změnách síly a směru větru. Ale to už jsou zase jen dohady. Doris Marchant měla pravdu. Došla ke stejnému závěru, jako my. V odhodlání záhadu vyřešit, však zašla příliš daleko a stálo ji to život.“

„Nesmíme udělat stejnou chybu,“ prohlásila Pihatka. „Pojďme to raději ohlásit.“

„Souhlasím. Nic lepšího nemůžeme udělat,“ řekla Worrals. „Jenže někdo tu musí zůstat a dohlédnout, jak to tady bude pokračovat.“

Ten někdo budu já. Schovám se a budu hlídat. Ty se vrať k Normě a pověz jí, aby splnila svůj úkol. Ať ohlásí veliteli letky, co jsme viděly. On se hned spojí s brigádním generálem. Ať mu klidně oznámí, že máme důvod se domnívat, že farmu Gresham využívají nepřátelští agenti jako základnu, a proto žádáme, aby pohotovostní jednotka zasáhla co nejrychleji. Musí mu také vysvětlit, že my tu zůstáváme, abychom měly základnu pod dohledem. Až Norma odjede, vrať se sem, a také ona ať přijede zpátky, hned jak předá zprávu. Budeme ji tu možná ještě potřebovat. A teď už jdi!“ Pihatka kývla a vykročila.

IV

Když Pihatka zmizela, Worrals se posadila, aby vyčkala, zda se bude opakovat to, čeho byly svědky před chvílí. Neviděla však nic, dům byl stále klidný a tichý. Po chvíli se ozvalo vzdálené zavytí sirény z města. Oznamovalo konec poplachu.

Z místa kde seděla, viděla jen krátký úsek řeky. Mátlo ji to, neboť měla dojem, jako by řeka mizela z dohledu příliš náhle. Po obloze rychle uháněly temné mraky, věstící brzký déšť, a občas z nich vyhlédl měsíc. Worrals postoupila o několik yardů dál a dávala si dobrý pozor, aby neztratila z dohledu místo, kde se měla sejít se svou společnicí.

V krátkém svitu měsíční záře z nového stanoviště zjistila, proč neviděla delší úsek řeky. Její hladina totiž mizela pod mostem z hrubě tesaných klád. Všimla si také, že řeku zde poutají cihlové zdi, které z ní vytvořily jakési umělé koryto. V lidmi vytvořeném řečišti byla hladina vody nejméně dvě stopy pod úrovní obou břehů. Kromě toho cihlové břehy řečiště podstatně zužovaly, takže řeka v něm proudila rychleji. Worrals si nedokázala představit jiný smysl takové úpravy, než zrychlení toku pro pohon turbíny, která by vyráběla elektřinu potřebnou v nedalekém domě. Pak ji napadlo, že cihly měly také omezit prosakování vody k domu nebo podemílání břehů. Na tom určitě něco bylo, neboť když pohlédla k domu, všimla si, že řeka protéká tak blízko jeho zdi, až u ní vytváří jakýsi vodní příkop.

O něco výše, v místech kde podle jejího odhadu měla stát čelní zeď domu, viděla úzký zdobně postavený můstek. Worrals si všech podrobností všímala velmi pozorně, protože se jí stále silněji zmocňovalo vědomí, že dům a jeho vodní spojnice s řekou Ouse mají přímou souvislost se smrtí nešťastné dívky. V hlubokém zamyšlení se otočila zpět k místu, kde se rozloučila s Pihatkou. Neušla však ani pět kroků, když nedaleko zaskřípaly dosud neviditelné dveře. Zadívala se upřeně směrem, odkud zvuk přišel, ale temný stín vrhaný domem a okolními stromy ji zabránil něco spatřit. Protože se

nechtěla opozdit, spěchala dál a na místo dohodnutého setkání došla právě včas, aby viděla, jak se Pihatka vrací.

„Co je nového?“ zeptala se jí místo pozdravu. „Mluv ale rychle, myslím, že se v domě něco děje.“

„Všechno je v pořádku,“ zašeptala Pihatka. „Norma odjela před pár minutami. Vrátil se sem hned, jak vyhledá velitele letky a požádá ho o pomoc. Máš představu, jak dlouho potrvá, než dorazí posily?“

„Záleží to na tom, odkud je Raymond vyše,“ odpověděla Worrals. „Nezpovídal se mi, co hodlá podnikat. Protože však tuší, oč tady jde, moc bych se divila, kdyby sem jednotka nedorazila nejpozději během půl hodiny. Na tom ale tolik nezáleží. Cítím se klidnější, když vím, že se již do věci zapojil. Dívala jsem se před chvilkou na řeku. Kousek odsud vyztužili její břehy cihlovou zdí. Pokud tam Doris Marchant spadla, nebo ji do vody někdo hodil, neměla možná žádnou možnost dostat se na břeh. Hned uvidíš, jak to tam vypadá. Zkusíme se přiblížit ke stavení, ale musíme postupovat pomalu a co nejtíšeji. Někdo se tam pohybuje. Před chvílí jsem slyšela skřípat velké dveře. Znělo to, jako když někdo otvírá vrata od garáže.“

Pomalu a opatrně postupovaly k domu. Worrals kráčela první a držela se těsně u břehu. Na okamžik se zastavila a pohlédla do míst, kde břeh klesal a vytvářel malou písčnou pláž. Neřekla ani slovo. Po chvíli se znovu zastavila a ukázala prstem na místo, kde začínaly zděné břehy. Po jejich pravici se nyní pár kroků od nich tyčil dům. Byl tichý a tmavý, nikde neproblesklo ani světlo. Když ušly dalších pár kroků, dorazily k můstku, vedoucímu k malé chatě. Vpravo od ní stála čelní zeď domu a před ní rozměrná plocha krytá asfaltem. Z té vedla stejně upravená příjezdová cesta, ztrácející se v aleji vysokých jilmů.

Worrals se dotkla Pihatčiny paže a zašeptala: „Myslím, že nemá smysl chodit dál. Tamhle jsou hlavní dveře. Řekla bych, že posily dorazí po příjezdové cestě. Počkáme tady.“

Čekaly. Řeka jim tiše šuměla za zády. Na okamžik se jim zdálo, že zaslechly tiché hlasy, ale nedalo se určit, odkud znějí.

„Je už jasné, že policie má mylné informace, ohledně opuštěnosti domu,“ špitla Worrals. „Chlap, kterého jsi viděla na střeše, tady není sám.“

Krátce nato se z nevelké vzdálenosti ozvalo kovové cvaknutí.

„Znělo to jako zavírání kapoty auta,“ zašeptala Pihatka.

„Máš pravdu,“ kývla Worrals. Sotva to dopověděla, ozval se zvuk startéru a pak naskočil motor.

„Automobil,“ zamumlala Worrals. „Bála jsem se toho. Je jasné, že hodlají odjet. Teď už víme, proč je příjezdová cesta asfaltová, i když tu obvykle každému postačí štěrk. Pneumatiky nezanechávají na asfaltu stopy. Na šterku by zůstaly, a policisté bývají zvědaví a občas protivní. Doufám, že Raymondovi nebude přesun trvat dlouho. Mám už naprostou jistotu, že ptáčkové chtějí uletět. Zřejmě tu nezůstávají trvale, ale užívají dům pouze jako občasnou základnu. To mě zprvu nenapadlo. Náš vůz je pryč a kdyby odjeli, nemůžeme je sledovat. Nejspíš by se nám ztratili.“

Vzápětí se její podezření potvrdilo. Velké auto se zhasnutými světly tiše objelo zadní část domu a zastavilo se před hlavním vchodem. Pravděpodobně právě vyjelo z garáže. Zůstalo stát před vchodem s tiše předoucím motorem.

V témže okamžiku Worrals ucouvla mezi keře a přitáhla Pihatku k sobě. „Je to zlé,“ vydechla.

„Co chceš dělat?“ zašeptala dívka.

„Teď nic. Zůstaneme potichu a nebudeme se hýbat,“ řekla tiše Worrals. „Uvidíme, co bude dál.“

„Ujet jim nedovolíme, že ne?“

„Je to vážně zlé,“ opakovala Worrals. „Nemůžeme na někoho začít střílet jen pro pouhé podezření, že jde o nepřátelského agenta. Pst. Ticho.“

Na rohu domu se objevila postava většího muže. Kráčel spěšně ke stojícímu vozu. Došel k němu, zastavil se a promluvil k muži, který seděl u volantu. Dveře automobilu se otevřely a vystoupil rozložitý chlapík v plášti s vyhrnutým límcem. Muži si vyměnili pár vět. Byl to kratičký hovor a pak jeden z nich důrazně zaklepal na hlavní dveře. Uplynulo několik vteřin a dveře zevnitř někdo otevřel. Objevili se další dva muži. Byla přílišná tma, aby bylo možné rozpoznat jejich rysy. Nedalo se rozeznat vůbec nic kromě toho, že nyní stály u auta čtyři stíny. Pak jeden z nich krátce a hlasitěji promluvil drsným hlasem. Pihatka pocítila, jak Worrals, stojící těsně vedle ní, ztuhla. Věděla, proč. Ten člověk hovořil německy. Druhý mu něco krátce odpověděl a nastoupil do vozu.

„Odjížděj,“ vydechla Pihatka.

„Dokud jsem tu já, tak rukam nepojedou,“ procedila Worrals mezi zuby. Rychle a chraptivě pokračovala: „Mluví německy, takže to jsou Němci, a ti nemají právo pohybovat se po naší zemi, jak se jim zamane. Raymondova jednotka sem dorazí každým okamžikem a my proto musíme zabránit autu v odjezdu. Postarám se o pneumatiky a ty si vezmi signální pistoli. Je nabitá. Jak vystřelím, vypálíš světlici. Můžeme s jistotou předpokládat, co se bude klít dál. Máme sice bídné krytí, ale nic lepšího nenajdeme.“ Vtiskla Pihatce do ruky signální pistoli a vyběhla z houští tak, aby auto stálo mezi ní a Němci. Zastavila se tři metry od vozu.

Vzápětí zazněl mužský hlas. Varovně vykřikl, takže bylo jasné, že si jí všimli. Hned nato třesky rychle za sebou tři výstřely z pistole v ruce Worrals a zasyčel vzduch unikající z prostřelených pneumatik. Poté se ozval výstřel ze signální pistole, jak Pihatka vyslala k obloze červenou světlici.

Další události se seběhly s neuvěřitelnou rychlostí. Pihatka měla co dělat, aby je stačila sledovat. Worrals se sice vrhla zpět do úkrytu, avšak muži už obě dívky spatřili. Pomohla jim mdlá záře červené světlice. Vzpamatovali se z počátečního překvapení a dál již neváhali ani vteřinu. Z místa,

kde stáli, dvakrát vyšlehl oheň a třeskly výstřely. Kulky, které prolétly keřem těsně nad hlavou Pihatky, byly dívce dobrým důvodem k tomu, aby se vrhla na zem. Rychle dvakrát vystřelila, a ačkoli v mihotavém červeném přísvitu nemohla přesně mířit, s uspokojením si všimla, jak jeden z mužů klesl k zemi.

Další Němec se s odvahou šilence vrhl směrem ke keřům. Ustavičně přitom střílel a pistole v jeho ruce sebou pravidelně trhala. Z ústí zbraně v ruce Worrals se znovu zablesklo a byla to přesná rána. Muž zasažený do hrudi setou trhl, zapotácel se, a padl. Ode dveří zazněly další výstřely provázené vzteklymi výkřiky. Náhle praskly dveře automobilu a motor se rozeřval. Auto poskočilo asi o yard vpřed, pak ale zakvílely gumy a vůz se zastavil. Vyskočil z něj muž, který se vzápětí vrhl do domovních dveří. Worrals po něm zbrkle vystřelila a minula. Od domu třeskl další výstřel a hvízdající kulka proletěla svěžím listím keře, a možná i kadeří vlasů na hlavě Worrals, která se pod ním krčila.

„Kde je ten Raymond?“ zamumlala si pro sebe Pihatka s rostoucí nervozitou. „Proč ještě nejede?“

„Přijede,“ sykla Worrals. „Přitlač se k zemi ještě níž a střílej tam, kde vidíš záblesky. Dostaly jsme dva a těm dvěma zbývajícím musíme zabránit opustit dlům těmihle dveřmi. Vůz je už neodveze.“

Houštím prolétla další kulka.

Pihatka vypálila do místa, odkud se zablesklo, ale nedokázala zjistit, zda střelce zasáhla.

Najednou u domu zavládlo podivné ticho. Obě strany vyčkávaly. Světlice zhasínala a bojiště se nořilo do neproniknutelné temnoty. Pihatka, upírající zrak směrem ke dveřím, rozeznala, že před nimi klečí muž. Slyšela, jak sténá a namáhavě odkašlává.

„Kde jsou ti ostatní?“ sykla k Worrals.

„Myslím, že se stáhli dovnitř,“ zašeptala její kolegyně. „Byla bych nejraději, kdyby tam zůstali, ale obávám se, že

mají docela jiné plány. Tohle houští není zrovna úkryt podle mého vkusu. Potíží je v tom, že Němci vědí, kde jsme.“

„Tak vypadneme,“ navrhla Pihatka.

„Nemůžeme odsud, aniž bychom se jim ukázaly,“ namítla Worrals. „Kromě toho chci mít dveře pod dohledem.“

Přitiskla se k zemi, když od domu vyšlehl další výstřel, a když se mírně pozvedla, aby odpověděla stejnou řečí, zazněla celá série výstřelů z míst, odkud se dosud nestřílelo. Kulky se zaryly do země tak blízko její hlavy, až jí vlétla hlína do tváře.

„Někdo střílí shora,“ zaúpěla.

„Jeden je na střeše přímo nad námi,“ hlesla Pihatka a přitiskla se k zemi.

Vzápětí štěkl další výstřel.

„Musíme pryč,“ rozhodla Worrals. „Je tu vážně moc horko.“

„Takže mizíme?“

„Ne do otevřeného prostoru. Co je za námi?“

„Ta odporná řeka.“

Od dveří domu i ze střechy třesky další výstřely mířené přímo na jejich úkryt. Rukávem Worrals cosi škublo. „Raději do odporné řeky, než abych si tady nechala prostřílet šaty,“ řekla. „Hlasuji pro studenou koupel,“ řekla a pohnula se pod keřem vzad. „Pojď!“

K řece nemusela couvat daleko. Když Worrals vklouzla do chladné a nepřátelsky vyhlížející temné vody, držela ruce nad hladinou a tápala podél břehu. „Drž se u kraje,“ upozornila přítelkyni.

„Proč ještě nepřišel ten Raymond?“ zaslechla podrážděné mumlání Pihatky, která se opozdila. V tom okamžiku třesky další výstřely a dívka vyrazila bolestný výkřik. Padla na Worrals, které nezbylo nic jiného, než se pustit břehu. Vzápětí se obou zmocnil proud.

Worrals zatápala nohama a zděsila se, když nedošlápla na dno. Neměla ani ponětí, jak je zde řeka hluboká. Jednou paží plavala, druhou držela přítelkyni za blůzu a musela proto

odhodit pistoli. Dívka sebou slabě zmítala a mumlala něco nesrozumitelného.

Konečně se Worrals podařilo nahmátnout břeh, avšak cihlové zdi, mezi nimiž je nyní unášel proud, pokrýval sliz, který jí nedával možnost, aby se zachytila. Voda je unášela dál a temná masa budovy se od nich rychle vzdalovala. Na břehu kdosi vykřikl, ale situace Worrals byla natolik zoufalá, že tomu nevěnovala pozornost.

Šlo skutečně o ledovou koupel. Worrals cítila, jak ji opouštějí síly, a soustředila se proto na jediný cíl. Musely ven z vody, ona i její přítelkyně. Několikrát se jí zdařilo dotknout se břehu, ale pokaždé se od cihlové zdi znovu odrazila do proudu, který je nesl dál a dál. Zoufalé plavkyni na okamžik blesklo myslí, že stejné pocity poznala i Doris Marchant...

Pak jí letmý záblesk měsíční záře odhalil něco, nač zapomněla. Byl to úzký pás písku vzniklý v místě, kde břeh klesal. Dívka se k němu vrhla s vypětím posledních sil a její nohy náhle narazily na dno. Vlekla Pihatku k té písečné spáse, zpola při tom šla po dně a zpola plavala. Konečně ji vytáhla z vody, klesla vedle ní a lapala po dechu. Byla u konce sil. Jen podvědomě vnímala střelbu a křik neustále znějící v blízkosti domu. Vzpamatovala se rychle, ale věnovala se dříve Pihatce, než věcem v okolí. Dívka měla v obličeji krev. Jemně ji poplácala po tváři.

„Co je? Kde to jsme?“ zašeptala Pihatka, otevřela oči a nejistě se pokusila nadzvednout.

„Kam jsi to dostala?“ zeptala se Worrals.

„Do tváře. Něco mě zasáhlo.“ Pihatka se posadila, ale zřejmě ji to stálo mnoho námahy.

Worrals pocítila úlevu i údiv současně, protože zranění její společnice bylo zjevně podstatně lehčí, než si zprvu myslela. Než však mohla projevit radost, nebo udělat cokoli jiného, zaslechla dupání. Blížilo se. Vzhledla a spatřila muže pádícího podél břehu od domu směrem k nim. Také on si

všiml obou dívek, protože se mu z hrdla vydral chraptivý výkřik.

Worrals si okamžitě uvědomila, co to znamená. Ona i Pihatka se dostaly z bláta do louže. Zdálo se jí však, že nemůže dělat vůbec nic. O pistoli přišla ve vodě a jinou zbraň neměla. Zaplavil ji pocit kruté nespravedlnosti osudu a zoufalé bezmoci.

„Máš někde u sebe pistoli?“ vyhrkla naléhavě.

„Ne,“ vydechla Pihatka.

„Ani tu signální?“

„Ne.“

Worrals vzhlédla k postavě muže, který se nad nimi zastavil jako krutý bůh pomsty. V jeho pozdvižené ruce rozeznala pistoli. Pudově se obrátila a zpola se napřímila, aby čelila útoku. Její ruka se přitom zaryla do písku a hlavou jí bleskl nápad. Nabrala si plnou hrst písku a mrštila ho muži do tváře o zlomek vteřiny dřív, než třeskl výstřel. Vynaložila veškerou silou, kterou v sobě našla a písek zasáhl cíl dobře, neboť kulka pleskla do vody.

Muž zasyčel nějakou německou kletbu a o krok ucouvl, aby si levou rukou protřel oči. Worrals po něm hodila druhou hrst, ale tentokrát byl již protivník připraven a jen se nepříjemně zasmál. Znovu pozvedl zbraň. Worrals to viděla, ale viděla i něco dalšího. Kdosi k nim utíkal a byl už blízko. Neměla potuchy, kdo to je, ani neměla čas se o to starat.

„Pomozte!“ zavolala.

Muž s pistolí dupot vůbec nevnímal. Znovu se zasmál a přikročil blíž, aby měl zásah zcela jistý. Udělal tím osudnou chybu, protože chvíle, než znovu zamířil, stačila neznámému, aby doběhl. Worrals si ke svému úžasu uvědomila, že to není muž, nýbrž dívka. „Pozor!“ varovala ji. „Má pistoli!“

Jenže dívka se nezastavila. Vyrasila kupředu skokem, jaký často užívají hráči amerického fotbalu. Plnou váhou těla dopadla muži na záda, což mělo nevyhnutelné následky. Němec se zapotácel, pistole mu vylétla z ruky a síla narázu

byla tak veliká, že se nedokázal zastavit na břehu a zřítíl se do proudu, až voda vysoko vystříkla. Ani dívka neudržela rovnováhu. Padla na zem, ale vzápětí stála na nohou a přiskočila k strnulým dívkám.

„Normo!“ vykřikla Worrals. „To jste vy? Co se stalo?“

„Viděla jsem červenou světlici, tak pospíchám, jestli bych vám nemohla pomoci,“ řekla Norma Day.

„Kde jsou posily?“ zeptala se Worrals.

„Můžete je sama slyšet. Podle toho střílení a křiku si myslím, že už v domě končí,“ odpověděla Norma. „Kdo je ten v řece?“ ukázala na muže, který se zmítal ve vodě a pokoušel se vyšplhat na protější břeh.

„Jeden z bandy Němců, která má na svědomí smrt Doris Marchant,“ odpověděla Worrals.

„A hrome! Podívejme!“ zazněl pochmurně Normin hlas. Sklonila oči k zemi, jako by tam něco hledala, ale Worrals hned nepochopila, oč jí jde. Pochopila to až ve chvíli, kdy se Norma napřímila a zvedla pravou ruku. Držela v ní Němcovu těžkou pistoli a vzápětí třeskla rána a vyšlehl blesk. Rychle za sebou vystřelila ještě dvakrát.

„Hej! To stačí!“ srazila ji paži Worrals, když viděla, jak muž rozhodil paže a mizí ve vodě. Nespustila oči z hladiny, ale chlap se nad ní již nevynořil.

Norma mrštila zbraní do rozvířené vody, v níž zasažený zmizel. „Nech si ji, lotře!“ zavrčela s tváří staženou nenávistí.

„Škoda, Normo, mohli jsme se od něj ledacos dovědět,“ řekla Worrals. „Ale teď už klid! Pověz nám, co se stalo u domu?“

„Nevím o tom skoro nic,“ odpověděla Norma. „Jen jsem viděla asi šest vozů, které kolem mě projely po silnici. Pak od domu zazněla střelba a snad i nějaké výbuchy.“

„Vraťte se k autu a sežeňte sanitku!“ přikázala jí Worrals. „Ať přijede co nejrychleji. Moje přítelkyně je raněná.“

„Nestojí to za řeč,“ ozvala se Pihatka. „Budu brzy v pořádku,“ prohlásila a pracně se stavěla na nohy.

„Co ti bylo?“ zeptala se Worrals. „Vyděsila jsi mne k smrti.“

„Myslela jsem, že mne zasáhla kulka, ale bylo to něco jiného,“ řekla Pihatka. „Teď si myslím, že střela odšlípala kus dřeva nebo odrazila větší kámen a ten mě zasáhl do obličeje. Hlava mě sice bolí, jako bych dostala ránu pěstí, ale žádný průstřel nikde nemám.“ Udělala několik kymácivých kroků. „No prosím, vždyť jsem v pořádku.“

„Dokážeš dojít k domu?“

„Když mi řekneš, že tam čeká vana plná horké vody, tak tam třeba doklušu,“ drkotala zuby Pihatka. „Vážně! Ta koupel byla příšerně ledová. Ale podívej! Kdopak to sem míří?“ dodala s očima upřenýma ke břehu pod domem.

Worrals se ohlédla a uviděla ve tmě několika mužů, kteří uháněli k nim.

„Jste to vy, Worrals?“ vykřikl čísi hlas plný obav.

„No ne, jaká čest! To je sám velký šéf,“ řekla tiše oslovená. „Ano, pane, jsem tady,“ zavolala. „Jsme tu všechny.“

Běžící generál Raymond viditelně zvolnil. Doprovázel jej jeden důstojník a několik vojáků z pohotovostního pluku RAF s puškami v rukou.

„Jste v pořádku?“ vyhrkl Raymond, když se zastavil.

„Více méně.“

„Co to tu vyvádíte?“

„Lapáme po dechu,“ ušklíbla se Worrals. „Máme za sebou perné chvílky, pane. Skončily jsme v řece, takže pokud proti tomu nic nemáte, vrátíme se na ubikace a převlečeme se do suchých šatů. Je nám zima. Nejdřív byste mi ale mohl říci, k čemu došlo u domu.“

„Právě jsme dokončovali obklíčení usedlosti, když se rozsvítila vaše světlice,“ řekl brigádní generál. „Trošku to urychlilo naše rozhodování. Rychle jsme uzavřeli prostor. Pak následovaly menší potíže, ale už jsme je zvládli. Našli jsme tři mrtvé nacisty a dva jsme dostali živé.“

„Šestý plave tamhle v řece,“ prohlásila Worrals. „Netušily jsme, že jich je tam tolik. Tenhle bude po smrti. Řeka ho patrně vyplaví v místech, kde se našlo tělo Doris Marchant.“

„Dobrá. To už nechte na nás. Vy se vydejte na základnu balonové letky, kde se převléknete. Do rána se tam dostavím a počkám si na vaše hlášení. V tu dobu bych už měl vědět víc o tom, co se tady dělo.“

„Dobrá, pane.“ Worrals se obrátila k Normě. „Cítíte se na to, abyste nás odvezla?“

„Jistě, madam.“

„Tak pojďme,“ řekla Worrals. Vykročily přes pole k autu.

V

Podrobnosti špionážní akce, která vešla ve známost jako „Případ Gresham“, popsal dívkám brigádní generál Raymond druhého dne ráno v kanceláři štábu balonové letky. Worrals s Pihatkou a Normou již měly hotové hlášení. Památku na střetnutí si odnesla jenom Pihatka v podobě náplasti na tváři.

„Nevíme přesně, jak dlouho se ta špína na farmě Gresham držela,“ pronesl Raymond vážným hlasem. „Podle všeho je však pravděpodobné, že to trvalo dlouhou dobu. Zjistili jsme, že stavení patřilo mezi nemovitosti získané nepřítelem ještě před válkou. Až dokončíme vyšetřování, skoro jistě zjistíme, že údajný hvězdář, který tam nechal postavit odlápěcí střechu, byl Němec. On také dal nejspíš vyasfaltovat i příjezdovou cestu. Ať to však byl on nebo někdo jiný, usedlost v tak odlehlém místě jakou je Gresham, připadala nepříтели jako dar z nebes. Není pochyb o tom, že tu došlo k vážné trhlině v našem zabezpečovacím systému.“

Nejspíš samy víte, že potíže se špionáží nespočívají ani tak ve sběru užitečných informací, protože ty není těžké získat. Trampoty vznikají až při odeslání informací ze země tak, aby

je nezachytili zpravodajští odborníci protivníka. Na tom obvykle ztroskotá větší část agentů či špiónů, říkejte si jim, jak chcete. To se stalo i v tomto případě. Letadla a padáky jsou dobrými prostředky k vysazení agentů, ale přenos zpráv tak jednoduchý nebývá. V Greshamu na nás nepřítel vyzkoušel nový trik. Nebýt náhodných srážek jejich balonů s naší baráží, mohla špionáž Němců pokračovat ještě hodně dlouho.“ Generál si zapálil cigaretu.

„Podle zařízení, které jsme v domě objevili, si můžeme udělat dost přesnou představu o celé operaci. Zbytek nám vyklopil jeden z nacistů, který se rozhodl promluvit v naději, že unikne trestu smrti. Když agenti potřebovali odeslat své zprávy, stačilo jim k vyslání balonu využít výhody převládajícího směru větru. K balonu byla připevněno pouzdro s dokumenty. Tím způsobem mohli posílat menší zásilky přes Severní moře. Máme důvod domnívat se, že farma Gresham soustřeďovala informace několika, a možná všech, německých agentů v zemi. Doufáme, že když budeme Gresham sledovat, podaří se nám dostat alespoň některé z nich.

Ve spodní části pouzdra nesl balon malou vysílačku. Zapínaly ji vlny vysílané radarem. Ten umístili na hranicích obsazeného území. Vysílačka po zapnutí oznamovala polohu balonu. Pak už bylo snadné poslat letadlo, které balon sestřelilo. Protože ale nikdo předem nevěděl, kdy balon z Greshamu vypustí, a radarová stanoviště byla trvale v pohotovosti, snižovali Němci náročnost operace tím, že vysílali speciální letadlo. Přilétalo sem v době, kdy byl vyhlášen poplach. Pilot stroje pátral po světelném signálu z farmy Gresham. Ten mu udal čas, kdy bude balon vypuštěn. Nepřítel znal sílu větru a jeho směr, takže mohl poměrně přesně zjistit, kdy a kam balon přiletí. Důvtipné a přitom jednoduché. Většinu poznatků máme od nacisty, který ztratil nervy při představě popravy čtyř.“

„Takže ses moc nemýlila,“ obrátila se Pihatka k Worrals.

„Pak k tomu došla vlastní úvahou,“ uznale kývl Raymond. „Ale odhalení je jednoznačně vaše zásluha,“ zalichotil dívkám.

„Nic proti tomu,“ namítla Worrals. „Jenomže hlavní zásluhu na likvidaci sítě měla Doris Merchant. Bez její zvědavosti a odvahy by Gresham stále sloužil jako hnízdo špiónů. Doufám, že alespoň nyní oceníte její snahu, kterou zaplatila životem, pane. Vysoké uznání patří i Normě Day, protože kdyby netrvala na prošetření okolností smrti své přítelkyně, na celou záležitost by se brzy zapomnělo.“

„Budu si to pamatovat,“ slíbil generál. „A bude mi potěšením doporučit povýšení vojína Day, pokud o to tedy stojí.“ Pohlédl na Normu. „Pomstu jste si tedy vychutnala,“ pokračoval. „Právě muž, jehož jste zastřelila u řeky, byl ten, který zabil Doris Merchant. Také to nám řekl nacista, jenž vypovídá, aby se zbavil vlastní odpovědnosti.“

„Takže naše námaha se vyplatila,“ prohlásila Worrals. „Co tomu říkáte, Normo?“

„Souhlasím s vámi, madam,“ usmála se dívka. „Cítím se mnohem lépe, když vím, že Doris nezemřela nadarmo, a že její vrah dostal, co si zasloužil.“

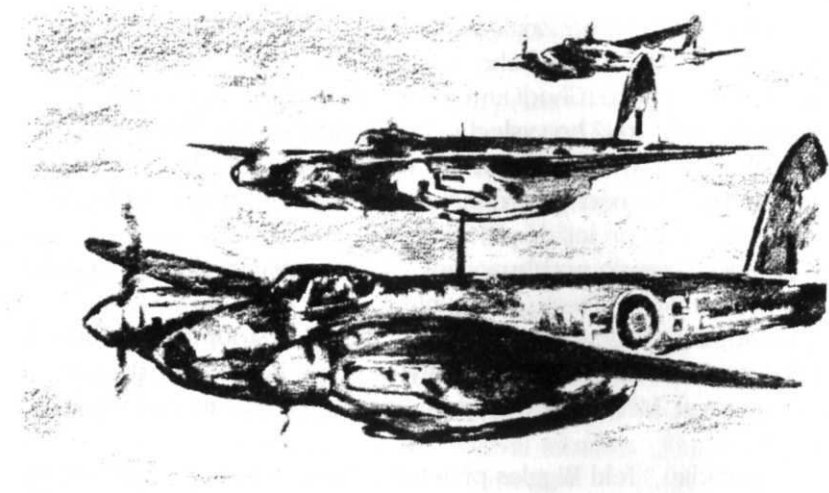
„Jsem stejného názoru,“ uzavřel Raymond rozmluvu a vstal. „Musím se vrátit na ministerstvo.“

„Našel byste v autě místo pro tři stopačky, pane?“ zeptala se Worrals.

„Určitě,“ chápavě se usmál generál. „Copak zamýšlíte?“

„Vezmeme Normu do města na oběd.“

Brigádní generál souhlasně přikývl. „Skvělý nápad, děvčata. Tak můžeme vyrazit.“

PŘÍBĚH TŘETÍ – BIGGLESOVO DOBRODRUŽSTVÍ

BOUŘE NAD NĚMECKEM

Když se ozvalo zaklepání na dveře, major Bigglesworth pokrčil rameny a tázavě pohlédl na svého společníka, kterým byl brigádní generál Raymond z ministerstva letectví. Generál kývl.

„Dále,“ řekl Bigglesworth.

Vstoupil důstojník konající službu. „Venku čeká nějaký chlapec, který by se s vámi rád setkal, pane,“ ohlásil.

Bigglesworth, známý v řadách příslušníků Královských vzdušných sil pod přezdívkou Biggles, povytáhl udiveně obočí. „Chlapec?“

„Ano, pane. Už je tu hodinu a nedá se odbýt. Tvrdí, že přichází v nesmírně naléhavé záležitosti.“

„Mám poradu s brigádním generálem,“ vzdychl Biggles.

„To jsem mu už řekl, pane. Zdá se mi, že má na srdci skutečně něco vážného, tak jsem vám to chtěl raději říci.“

„Kdo je ten chlapec? Znáte ho?“

„Jeden z kadetů leteckého výcvikového sboru. Dnes ráno měli službu v hangárech. Chodí tam jednou týdně v rámci výcviku.“

„Bude lepší, když ho vyslechnete, Bigglesworthe,“ vložil se do hovoru generál Raymond z letecké zpravodajské služby. „Nemyslím sice, že půjde o něco převratného, ale zastávám názor, že bychom měli ty nováčky při každé příležitosti povzbuzovat.“

„Tak se dáme do povzbuzování, pane,“ usmál se Biggles a obrátil se k pobočníkovi: „Pusťte ho dovnitř.“

Důstojník kývl, vyšel ze dveří a vzápětí vstoupil do místnosti modrooký mladík s hustými světlými vlasy. Postavil se do pozoru a zasalutoval. Měl na sobě modrou uniformu leteckého výcvikového sboru.

„V pořádku,“ řekl Biggles přátelsky. „Dejte si pohov a povězte mi v čem je problém?“

„Není to ani tak problém, pane,“ odpověděl kadet, „ale rád bych vám oznámil něco důležitého – alespoň myslím, že by to mohlo být důležité. Mohu si dovolit vzdálit se ze služby jen jeden den v týdnu, takže když tu možnost promeškám, musím čekat dalších sedm dní.“

„A to jste si nemohl promluvit s některým jiným z důstojníků?“ zeptal se Biggles.

Chlapec se zatvářil rozpačitě. „To bych jistě mohl, pane, ale slyšel jsem toho o vašich náletech na nepřátelské území tolik, že chci hovořit právě osobně s vámi.“

„Dobrá,“ řekl Biggles a slabě se usmál. „Takže vy jste si mne vlastně vybral. Mimochodem, jak se jmenujete?“

„Kadet desátník Masters, pane. Peter Masters.“

„Kolik je vám let?“

„Bude mi sedmnáct, pane.“

„To znamená, že už brzy nastoupíte do činné služby.“

„Doufám, že ano, pane.“

Biggles si přitáhl poznámkový blok. „Dobře. Tak povídejte, co máte na srdci.“

„Dnes ráno,“ začal Peter, „když jsem pracoval v hangáru na letadle, jsem nechtěně vyslechl rozhovor dvou důstojníků. Jeden z nich říkal, že slyšel německého zajatce při výslechu tvrdit, že nacisté zbudovali v oblasti Černý les obrovské skladiště benzínu. Schovali ho tak, že ho nikdy nenajdeme.“

„Ano,“ přikývl Biggles. „Také jsem o tom něco slyšel. Mluvte dál.“

„Mám dojem, že vím, kde to skladiště leží, pane,“ prohlásil Peter.

„Ale,“ řekl Biggles a zatvářil se nevěřičně. „Jak to můžete vědět?“

„Pokud se nemýlím, tak jsem ho viděl, pane.“

Generál Raymond zbystřil pozornost. „Vezměte si židli, posadte se a řekněte nám všechno, co víte,“ vyzval mladíka. „Předpokládám tedy správně, že jste nějaký čas žil v Německu?“

„Ano, pane,“ odpověděl Peter a posadil se. „Strávil jsem v Německu jedenáct let. Můj otec pracoval v diplomatických službách, víte? Bydleli jsme v Karlsruhe, ale když měla vypuknout válka, tak otce odvolali.“

„Rozumím,“ řekl Biggles pomalu s pohledem upřeným do Peterových očí. „Pokračujte.“

„Když jsme bydleli v Německu,“ vyprávěl Peter, „často jsem chodil na dlouhé vycházky do Černého lesa, Schwarzwald, jak mu říkají Němci. Jednoho dne jsem zašel dál než obvykle. Zamířil jsem směrem do kopců, ačkoli jsem tam neměl co dělat, protože to byl soukromý honební revír jednoho nacistického předáka. Z toho důvodu jsem se raději držel mezi stromy pro případ, že by se v okolí pohybovali nějakí strážníci nebo lesáci. Na kraji jedné mýtiny jsem narazil na plot z ostnatého drátu. Za ním na úbočí svahu jsem pak spatřil něco, co bych tam vůbec nečekal. Ani nevím, proč mě

to tak překvapilo. Byla to drůbeží farma, nebo to tak alespoň vypadalo. Stály tam v pravidelných rozestupech dřevěné boudy a kolem nich pobíhalo pár kuřat. Zdaleka jich ale nebylo tolik, jak bych čekal vzhledem k množství těch kurníků.“ Peter se odmlčel.

„Jen pokračujte,“ vybídl jej Biggles a vyměnil si pohledy s generálem Raymondem.

„Měl jsem s sebou psa, pane,“ vyprávěl dál Peter. „Rex byl tehdy ještě štěně a nebyl zrovna moc poslušný, takže než jsem jej stačil zadržet, prolezl plotem a začal honit jedno z kuřat. Zahnal je do jedné boudy a podle hluku, který se odtamtud ozval, jsem usoudil, že hodlá kuře zadávit. Prolezl jsem plotem za ním, dráty mě trochu poškrábaly, ale doběhl jsem včas. Kuře se mi podařilo zachránit a psa jsem chytil. Když jsem se rozhlédl, napadlo mě, že všechno je tu nějak divné. Především v tom kurníku nebyla bidla pro hřadování drůbeže. Pak jsem si všiml betonové podlahy, což mi připadalo jako neúčelné plýtvání penězi, zvláště od nacistů, kteří neradi utráceli zbytečně. Uprostřed podlahy byl železný poklop.

Byl jsem tehdy příliš nedospělý na to, abych takové věci chápal, nebo dokonce myslel na vyzvědačství, ale zajímalo mne, co může být pod tím kurníkem. Zvedl jsem poklop a podíval se dolů. Zklamalo mě, že tam nebylo nic. Vypadalo to jako obrovská prázdná nádrž. Na dno vedla řada železných skob jako schůdky, ale já dolů neslezl, protože jsem zaslechl hlasy lidí. Pohybovali se někde na mýtině nedaleko ode mne. Myslím, že na tom místě stále pracovali. Vrátil jsem poklop na místo a pustil se zpátky stejnou cestou, jakou jsem přišel. To je všechno, pane.“

„Otcí jste o tom nevyprávěl?“ zeptal se generál.

„Ne, pane,“ řekl Peter. „Bylo to v létě roku 1938, kdy se už nacisté s nikým nemazlili, a otec mě neustále varoval, abych se netoulal a nelezl na zakázaná místa, protože by nás to mohlo doslat do potíží. Myslel jsem si, že by se zlobil, kdyby

věděl, co jsem udělal, a raději jsem mu neřekl nic. Brzy jsem na ten výlet do lesa zapomněl. Připomněl jsem si ho vlastně až dnešního rána, kdy jsem slyšel ty dva důstojníky povídat o nějakém utajeném skladišti. V tu chvíli mi došlo, že obrovská nádrž, kterou jsem viděl, mohla sloužit jako tank na benzín. Nedokážu si představit důvod, který by vedl nacisty k tomu, aby umístili na tak odlehlé místo třeba nádrže na vodu...”

Brigádní generál se předklonil a v očích mu zablesklo. „To místo jste už víckrát nenavštívil?“

„Ne, pane.“

„Můžete ho určit na mapě?“

„Myslím, že ne, pane,“ přiznal Peter upřímně. „Víte, Černý les je všude téměř stejný, všude jsou jedlové houštiny s občasnými mýtinami. Myslím ale, že bych to místo poznal, kdybych ho znovu uviděl.“

„Nemůžete nám tedy dát přesnější informace, podle nichž by se místo dalo nalézt?“

„Ne, pane,“ zavrtěl hlavou hoch. „Tehdy jsem se nazdařbůh toulal a dával si pozor jen na to, abych našel cestu zpátky. Nebyly tam žádné cesty ani stezky, kterými by bylo možné se řídit. Znáám ale tu oblast tak dobře, že kdybych se tam znovu dostal, dokázal bych dojít až na místo.“

„Myslíte si, že byste ty kurníky rozeznal i z letadla?“

„Ano, pane. Jsem si tím naprosto jistý. Při pohledu na Černý les by se mi hledalo mnohem snáz, než na mapě.“

Generál Raymond významně pohlédl na Bigglese. „Vsadil bych všechny své peníze na to, že ten chlapec opravdu narazil na tajný sklad benzínu. Nedokážu si představit, že by tam mohlo být něco jiného. Plot z ostnatého drátu měl zabránit vstupu nepovolaných osob. Už i z toho se dá usoudit na něco tajného a důležitého.“ Obrátil se k Peterovi. „Jak daleko jste byl od Karlsruhe, když jste na to místo narazil?“

„Asi devět mil jihovýchodním směrem.“

„Našel by to místo podle vašeho popisu pilot?“

„Pochybuji, pane.“

„Ani, kdyby zpozoroval ty kurníky?“

„Sotva, pane. V blízkém okolí je několik skutečných drůbežích farem, a pokud nebude pilot znát kraj tak dobře, jako já, je velmi pravděpodobné, že se zmýlí.“

Generál Raymond chvíli mlčky uvažoval. „Ještě poslední otázka,“ řekl pak pomalu. „Byl byste ochoten v případě potřeby letět v noci s naším pilotem a ukázat mu to?“

Mladíkova zasvítily oči. „Že se ptáte!“ vydechl s nadšením. „Jen se obávám, že noční let nebude k ničemu.“

„Proč ne?“

„Černý les je dost černý i za dne. V noci by bylo beznadějně hledat mýtinu, i kdyby na ní stály ty kurníky dodnes. Zaručím vám, že to místo najdu, ale jen za světla.“

„Dobrá. A ve dne byste letěl?“

„Ano, pane.“

„Měl byste si vyžádat svolení vašeho otce.“

„Můj otec je mrtev, pane,“ řekl tiše Peter. „Němci ho zabili u Dunkerque. Žiji u svojí tety. Její manžel, můj strýc, slouží u královského námořnictva. Jsem si jist, že proti mé cestě nebude nic namítat.“

„Ještě jsem neřekl, že někam poletíte,“ zamumlal generál. „Ale může se stát, že vás o to požádáme. Dozvíte se to později. Zatím o celé věci nemluvte. A děkuji vám. Udělal jste dobře, že jste to ohlásil. Mohlo by nám to přinést větší úspěch, než si dokážete v tuto chvíli představit. To je prozatím vše.“

„Také vám děkuji, pane.“ Peter zasalutoval a odešel.

Když za ním zapadly dveře, generál Raymond se prudce otočil k Bigglesovi. „Myslím, že to je pozoruhodná zpráva,“ řekl s napětím ve hlase. „Vypadá to jako práce přímo stvořená pro vás.“

„Hned jsem se obával, že se to zvrtné tímhle směrem,“ usmál se Biggles. „Co mám tedy udělat? Letět ty kurníky obhlédnout?“

„Ani nápad,“ zavrtěl hlavou Raymond. „Kdyby si nacisté všimli, že nad jejich skladištěm, a připusťme, že to je skladiště, slídí britský letoun, okamžitě pochopí, že jsme něčemu na stopě. Jde nám především o to, uštédřit jim tvrdý zásah dřív, než budou schopni zareagovat. Strop těch úložných nádrží nemůže být příliš silný. Řekl bych, že rozhodně nebude silnější než dvě až tři stopy. Puma o váze pěti set liber by jím měla projet jako nůž máslem. Jestliže tam skutečně skladují benzín, poznáme to hned. Pokud ne, přijdeme právě jen o ty bomby.“

„Řekl bych, že na tu práci bude nejvhodnější mosquito.“

„Souhlasím,“ kývl generál. „Jen si nejsem jistý, zda bude stačit jedno letadlo. Nikdy není jisté, že puma zasáhne cíl. Vyšleme raději malou formaci, abychom měli jistotu. Ale než to probereme podrobněji, půjdete do toho? Pokud ano, nechám organizaci celé akce na vás. Můžete si vzít letadla jaká chcete, a já vám pomohu všude, kde platí moje pravomoc.“

„Ano, pane, jistě, že do toho půjdu,“ přisvědčil Biggles. „Moji chlapci už začínají být netrpěliví, protože dostáváme stále méně příležitostí napraskat frickům. Tenhle riskantní výlet jim přijde vhod. Ale co s tím kadetem Mastersem? Vypadá to, že všechno závisí jen na něm a jeho paměti. Nepochybují o tom, že mluví pravdu, ale kdyby s námi neletěl, budeme mít s hledáním cíle nepřekonatelné potíže. Na zařazení do bojové akce je přitom příliš mladý.“

„Něco vymyslíme,“ usmál se Generál Raymond. „Známe přece případy jako je speciální pověření, a mě se zdá, že právě tohle je akce pro speciální pověření jako stvořená. Tuhle věc nechte na mě. S inspektorem výcviku se domluvím sám. Vy se pusťte do plánu náletu. Dokud nebudete hotov, bude mladý Masters sloužit na vaší stojance jako mechanik. A teď se musím vrátit na ministerstvo. Jsem rád, že jsem se tu zastavil.“

Generál si s Bigglosem potřásl pravicí a rozloučil se.

O tři dny později do velitelovy kanceláře opět nahlédl pobočník.

„Chtěl jste, aby se u vás vojín Masters hlásil ihned po nástupu do služby. Je tady, pane,“ oznámil.

„Pošlete ho sem,“ odpověděl Biggles, „a požádejte kapitány Lacey a Lissieho a nadporučíky Hebblethwaitea a Carringtona, aby sem také přišli. Ať sebou mrsknou.“

„Ano, pane.“

Vstoupil Peter Masters. V nové uniformě vypadal o něco starší a vážnější. Zasalutoval.

„Takže už jste ve službě, co?“ usmál se Biggles. „Uděláme si tu krátkou poradou, tak se posaďte. Právě čekám na důstojníky, kteří se s námi zúčastní toho představení.“

Vzápětí vcházel jeden po druhém. Kapitán „Algy“ Lacey s výrazem sebejistoty ve tváři, kapitán lord Bertie Lissie s monoklem na oku a se znuděným výrazem, nadporučík „Ginger“ Hebblethwaite dosud rozčuchaný po turnaji ve squashi a jako poslední zachmuřený a nasupený nadporučík „Tug“ Carrington. Chudák Tug měl opravu důvod netvářit se vesele. Oba jeho rodiče zabil výbuch pumy při nedávném německém útoku na Londýn.

„Dobrá. Všichni se posaďte,“ řekl Biggles a ukázal na Petera. „Tohle je Masters, který nám bude ukazovat cestu při akci, o níž už jste všichni slyšeli. Teď vám řeknu, co bude vaším úkolem. Ze všeho nejdřív bych ale chtěl říci vám, Mastersi, abyste si ještě sám všechno dobře rozvážil. Kdybyste měl pocit, že na vás klademe příliš vysoké nároky, můžete klidně z akce odstoupit.“

„Já se nebojím, pane,“ ohradil se Peter.

„Dobrá, nemyslel jsem to tak,“ usmál se Biggles. „Podle plánu odletíme zítra v šest hodin večer. Zvolil jsem tu dobu proto, že téhož večera startuje letka lancasterů k náletu na letecké závody Messerschmitt v Augsburgu, který je o kus dál za naším cílem. Tak si navzájem pomůžeme. Síly nepřátelských stíhačů se rozdělí, neboť budou útočit na dva

cíle. Je možné, že lancastery vůbec nepotkáme, ale na tom tolik nezáleží. Poletí tři letadla typu Mosquito s dvoučlennými posádkami.“ Biggles se podíval na Petera. „Už jste mosquito viděl?“

„Ano, pane, mnohokrát,“ řekl Peter. „Pomáhal jsem je opravovat.“

„Dobře. Stroj vám tedy popisovat nemusím,“ pokračoval Biggles. „Je to pravděpodobně nejlepší a nejrychlejší střední bombardér na světě s dalekým doletem, speciálně uzpůsobený pro denní nálety. Formaci povedu já a budu mít na palubě čtyři pětsetlibrové bomby. Vy budete mým pozorovatelem a vaším úkolem bude navést mě na cíl. Před odletem si párkrát procvičíme nálet. Jen pro vaši informaci, Petře: při náletech vedených z malých výšek pozorovatel jen zřídka využívá pro vyhledávání cíle polohu vleže, ale v našem případě si můžete zvolit polohu, jaká vám bude nejlépe vyhovovat. Mějte na paměti, že za námi poletí další dvě letadla, jejichž pozorovatelé budou pátrat po nepřátelských strojích. Stroje budou pilotovat kapitáni Lacey a Lissie, jako pozorovatelé s nimi letí nadporučíci Hebblethwaite a Carrington. Také jejich letouny ponesou po čtyřech tříštivých pumách. Zaútočíme z malé výšky, a bomby budou proto vybaveny zpožděvači. Jde o to, aby před výbuchem pronikly hluboko do země, a my dostali čas uniknout z dosahu výbuchů. Po odhození bomb se letouny rozdělí, ale před návratem na základnu se opět zformujeme do původní sestavy.“ Biggles se odmlčel a zapálil si cigaretu.

„Podle zásady, že nejkratší vzdálenost mezi dvěma body vede po přímce, poletím až k místu akce v přímém kurzu podle kompasu. Až se dostaneme před oblast Černého lesa, přijde řada na vás, Petře. Přesunete se do průhledného nosu letounu a navedete mě nad tu pochybnou drůbežárnu. Snažte se, aby se vám to podařilo hned na první pokus, protože čím déle budeme nad lesem bloumat, tím spíš schytáme nadílku od protiletadlových kanónů, pokud tam ovšem nějaké mají.

Kapitán Lacey bude mít fotopřístroj, takže po návratu domů můžeme v klidu vyhodnotit výsledek náletu. Šest důstojníků naší jednotky, kteří se přímo nezúčastní útoku, nám přiletí naproti ve spitfirech. Poskytnou nám doprovod na posledním úseku cesty domů. Měli by se pohybovat nad územím Francie a jejich zásah by nám mohl být velice užitečný, pokud by se na nás při návratu vrhly německé stíhačky. Myslím, že to je prozatím vše. Má někdo nějaké dotazy?“

„Mně se to zdá být jasné,“ poznamenal Algy.

„Absolutně,“ řekl Bertie a leštil si přitom monokl.

„Dobrá,“ kývl Biggles. „Podíváme se ještě do mapy a já pak vezmu Masterse na chvíli do mosquita.“

Ginger mrkl na Petera. „Jsi šťastlivec, když se ti podařilo tak brzy se dostat k takové akci.“

„Ta akce je přece jeho,“ ušklíbl se Biggles.

„Doufám, že ty falešné kurníky jsou pořád na místě, kde byly,“ zamumlal Peter. „Jestli je Němci odstěhovali, budu si před vámi připadat jako pitomec.“

Následujícího dne, deset minut před šestou hodinou večerní, šel Peter s padákem na zádech za důstojníky po asfaltu letiště ke třem mosquilům strážným seržantem s přísnou tváří. Motory letadel již rachotily.

Až dosud si byl Peter jist, že ví, co má dělat, protože se svým novým velitelem prodělal několik cvičných náletů, při nichž jim za cíl posloužila stará pobořená usedlost. Rozhodl se využít polohu vleže v nose letounu až ve chvíli, kdy se přiblíží k oblasti cíle. Přivykl již i nezvyklému a drásavému pocitu, který prožíval, když se s tváří obrácenou dolů řítí nízko nad povrchem země rychlostí několika mil za minutu.

Když teď stál po boku Bigglese, kterého tak dlouho obdivoval, napadlo ho, zda je to vůbec pravda, zda se mu všechno jenom nezdá. On osobně se účastní nebezpečné letecké operace společně s jedním z nejlepších pilotů

Královských vzdušných sil! Připadalo mu to příliš krásné, než aby to mohla být pravda.

Podíval se na zadní část letounu, kde se ukrývaly kyslíkové láhve, rádio, poziční světla a další zabudované vybavení, které muselo být připraveno pro každý let. Během operace nebyl vstup do této části stroje možný. Pak se usadil na své místo vpravo od pilotního sedadla. Zachvěl se napětím, když se motory rozeřvaly a dveře pumovnice zaklaply.

O minutu později se letoun rozeběhl po vzletové dráze rychlostí až neuvěřitelnou a vzápětí se vznesl. Podvozek se zatáhl, jako když letící pták skládá nohy pod tělo.

Peterovi se po Bigglesově pravici naskytlá úchvatná podívaná na krajinu pod nimi. Země ubíhala vzad šíleným tempem. Na obzoru se objevil vysoký strom a za ním ještě vyšší budova. Zdálo se mu, že mosquito se řítí přímo na ně. Pak se strom i dům mihly pod trupem stroje a zmizely vzadu. Peter nesesedl v letadle poprvé, ale dosud nikdy nepoznal nic tak úžasného. Teprve tohle byl opravdový let! Létání rychlostí, jakou nedokáže vyvinout žádný živý tvor. Pohlédl na muže po své levici, který ovládal svými rukama i mozkem ten jedinečný stroj, tento zázračný létající koberec. Tvář pilota byla zcela netečná, oči hleděly upřeně vpřed čelním sklem a zdálo se, jako by nedělal vůbec nic. Působil dojmem, že takové létání je docela snadné. Peter se tím však nenechal mýlit, dobře věděl, že je to klam. Ruka, která klidně spočívala na řídicí páce, spojovala pilotův mozek s úžasnou silou skrytou ve dvou motorech letadla. Pokud by spojení byl jen na pouhý zlomek vteřiny selhalo, následky by mohly být osudné.

Během zkušebního letu se Peter Bigglese zeptal, proč je nutné létat tak příšernou rychlostí, a pilot mu odpověděl, že mosquito je denní bombardér, kterého chrání před nepřátelskými stíhačkami právě jeho rychlost. Noční veliké bombardéry, prohlásil, obvykle operují ve velkých výškách, ale ani to jim neposkytuje dostatečnou ochranu před stíhačkami a protiletectvou střelbou, a navíc nejsou schopny

zasáhnout malý cíl s dostatečnou přesností. „Nejlepší ochranou letounu je prostě jeho rychlost.“

Objevilo se pobřeží. Během okamžiku vystřídala pevninu pod nimi chladná zelená vodní masa kanálu La Manche. Pro mosquito byl sotva něčím více, než úzkou strouhou. Za chvíli spatřili opačný břeh, a Biggles jemně posunul řídicí páku, až se zdálo, že se mosquito dotkne vln.

Petera napadlo, proč letí Biggles tak nízko, a ihned se ho na to zeptal.

„Čím níže letíme,“ řekl Biggles, „tím obtížněji nás upozorují. Když tedy letíme takto, máme větší naději udržet si výhodu momentu překvapení. Doufám, že se nám podaří proletět nad nepřátelskými děly dřív, než nás dělostřelci zaměří, nebo alespoň dřív, než stačí zahájit palbu. Při akci, jakou je tato, je nejdůležitější věcí správná orientace. Pokud bychom se motali kolem pobřeží a pokoušeli se hledat orientační body, dostal by nepřítel spoustu času připravit nám pěkné přivítání. Stejně se asi nepřátelské palbě nevyhneme. Jsou ostatní stroje za námi?“

Peter se ohlédl přes rameno. „Ano, pane, oba se nás drží.“

„Dobrá.“

Biggles pevněji sevřel řídicí páku, a mosquito přeletěl čárapobřeží. V následujícím okamžiku vyrazily proti nim z několika směrů svítící čáry označující dráhu střel protiletectvé obrany, ale všechny mířily příliš daleko za letící trojicí strojů.

Po Bigglesově tváři přelétl lehký úsměv. „Podívej se nahoru,“ řekl.

Peter vzhlédl k obloze a zatajil dech. Zjevovaly se tam obláčky černého dýmu a stále se rodily další. Vždy zazářil ohnivý květ výbuchu a kolem něj se rozvil obláček.

„Pálí na nás baterie těžkých protiletadlových děl,“ řekl Biggles klidně. „Mají smůlu, protože nemohou sklonit děla tak nízko, aby nás dostali. Vzpomínáš si, co jsem ti říkal o výhodách nízkého letu?“

Biggles naklonil letoun na křídlo, aby se vyhnul vysokému stromu. „Ostatní stroje jsou v pořádku?“

Peter se opět ohlédl. Obě letadla se hnala za nimi nepatrně stranou. „Ano, pane, jsou pořád s námi,“ odpověděl s nadšením v hlase. Začínal se vžívat do napětí akce.

Další granáty je již neobtěžovaly. Nyní pod nimi ubíhala pouze pole severní Francie oddělená ploty a posázená budovami usedlostí. Peter spatřil muže i ženy, kteří se lopotili na polích. S lítostí si uvědomil, že vidí lidi porobené nacisty. Když nad nimi letěli, lidé k nim vzhlíželi a někteří dokonce zamávali. Jiní zase zdvihli ruce do tvaru velkého „V“.

„Ukazují nám znamení vítězství!“ křikl Peter, který to náhle pochopil.

„To dělávají často,“ řekl Biggles. „Jsou rádi, že nás vidí. Představ si, jak by ses cítil, kdybys byl otrokem ve vlastní obsazené zemi, a viděl bys, jak přilétají spojenci, aby to tvým nepřátelům natřeli. Nemohou s námi sice promluvit, ale to jim nebrání, aby nám dali najevo, co cílí. V Belgii uvidíš to samé, a stejně se chovají i Lucemburčané.“

Mosquito se řítíl nad vrcholky stromů a místy dokonce proletěl mezi nimi. Pod letounem se míhala pšeničná pole a pastviny. Peterovi začal let připadat jako neuvěřitelný dostih, při němž se neřítíl na hřbetě závodního koně, nýbrž na křídlech silného stroje.

Čas plynul. Tři letadla se řítíla vzduchem, aniž by se od sebe vzdálila více, než na pár desítek stop. Náhle Peter zahlédl na severu několik černých teček, a ihned na ně upozornil pilota.

Biggles letmo pohlédl naznačeným směrem a řekl: „Messerschmitt 109.“

„Dostihnou nás?“ zeptal se Peter.

„Ne,“ řekl Biggles. „Dokonce pochybuji, že se o to pokusí. Vědí, že jim snadno uletíme. Pokud by byli před námi, bylo by to jiné. V téhle situaci tu mohou jen počkat, až se budeme vracet domů.“

Messerschmitty rychle mizely v dálce, až se ztratily.

„Přelétáme řeku Mosellu. Před námi je Německo,“ oznámil Biggles. „Během několika minut budeme za Rýnem. Podle něj bys měl poznat, kde jsme. Poletím tak, abychom měli Karlsruhe po levé straně. Až bude město v dohledu, dám ti vědět. Pak mě musíš navést k místu, kde jsou ty slepičí kurníky,“ usmál se. „Jestliže tam dosud bude nějaká drůbež, pak se obávám, že zažije nepěkný šok. Slípky budou mít dnes špatný den.“

„Myslím, že dávno skončily v polévce,“ řekl Peter.

„Dolétáme na místo,“ řekl ostře Biggles. „Vlevo je Karlsruhe. Stále letím k jihovýchodu, takže zalehni a ohlašuj mi, kam mám zamířit! Spoléhám se na tebe.“

Když se Peter položil břichem na průhledný kryt, vydal Biggles rozkaz dalším dvěma pilotům: „Zařad'te se!“

Mladík napjatě sledoval krajinu pod sebou. Jeho mosquito vzlétl poněkud výše a Biggles Peterovi vysvětlil, že to dělá proto, aby je nad cílem nezasáhl výbuch vlastních bomb. V Peterovi se zatajil dech, když uviděl cestu, kterou šel se svým štěnětem onoho dne, kdy objevil tu podivnou drůbeží farmu. Od té doby se toho seběhlo tolik, že měl pocit, jako by to byl celý jeden lidský život. Zrudl vzrušením, když si uvědomil, že všechno nyní záleží pouze na něm. Stezka ubíhala pod nimi úžasně rychle a sledoval ji očima do míst, kde se ztrácela pod tmavými jedlemi, které rostly na úbočí svahu. Ke své velké úlevě cítil, že se tu od doby, kdy zde byl naposledy, nic nezměnilo. Paseku zahlédl hned za druhým hřebenem trochu vlevo od kurzu letadla.

„Doleva, doleva!“ vykřikl ostře.

Nos letadla uhnul, ale ne dostatečně.

„Ještě doleva!“ vyzval pilota.

Nos stroje se opět pohnul, tentokrát však příliš vlevo. Právě přelétali první hřeben.

„Vpravo! Vpravo!“ zvolal Peter zvučně.

Nos se trochu vrátil. „Držet kurz!“

Mosquito přeletěl druhý hřeben a Peterovi se naskytl pohled na cíl vzdálený necelou míli před nimi. Kurníky tam dosud stály. Dole sice nebyla vidět žádná drůbež, zato však Peter spatřil chlapíka, kráčejícího po otevřeném prostranství. Když muž spatřil blížící se letadla, zastavil se a vzápětí zmizel pod větvemi stromů které lemovaly mýtinu.

„Tamhle jsou! Tamhle je vidím!“ vykřikl chraptivě Peter. „Už je můžete vidět sám. Zamířil bych doprostřed.“ Spíše ucítil, než mohl vidět, jak se otevřely dveře pumovnice.

V okamžiku, kdy hoch domluvil, letěl již mosquito nad plotem z ostnatého drátu. Až do této chvíle se nic nedělo. Zelený obrázek pod nimi byl plný klidu a nic nenasvědčovalo tomu, že by šlo o něco jiného, než o drůbežářskou farmu. Pak se vše během zlomku vteřiny změnilo. Na několika místech se náhle zablesklo a vzhůru vyrazily bílé plameny mířící k letounu. Peter věděl velice dobře, že se dívá na dráhy svítících střel. Skutečnost, že sem Němci dopravili kanóny a kulomety, byla naprosto výmluvná. Slepice a kuřata by sotva dostaly protiletdeckou ochranu. Škubl sebou, když strojem otřásl výbuch.

Střelba zdola však nezůstala bez odezvy. Mosquito sklonil nos dolů, a čtyři kanóny se čtyřmi kulomety, kterými byl vyzbrojen, vychrlily smrtící dávku. Střelba netrvala ani dvě vteřiny a pak letoun nadskočil, jak jeho trup opustily bomby. Vzápětí vyrazil vzhůru jako raketa a současně se stočil stranou.

Peter zachytil koutkem oka další dvě letadla, která rovněž zamířila vzhůru. Pak se vrátil na své místo vedle pilota. Dělal mu to značné potíže, protože odstředivá síla ho tlačila dolů. Pohlédl zpátky. Ve vzduchu pod nimi se stále rýsovaly svítící čáry stopových střel, ale pokud dokázal poznat, žádná jim neublížila. Mýtina vypadala pořád stejně. Zalila ho vlna trpkého zklamání. To letěli takovou dálku pro nic za nic? Letmo pohlédl na Bigglese. Také pilot se díval dolů. Jeho tvář byla bez výrazu.

Až teď si Peter uvědomil, že jejich bomby měly zpoždovače. Znovu se otočil k mýtině, která rychle mizela za nimi. Stihl to v pravý čas, aby viděl, jak na několika místech vytryskly z mýtiny gejzíry ohně. Co se dělo dál, nebylo snadné zahlédnout. Plameny jako by se spojily a pak vyrazily ještě výš. Z drůbežárny se stalo burácející peklo sršící ohněm a dýmem, který uváděl Petera v úžas. Byl černý, hustý a mastný, vířil ve vysokém sloupu a stoupal tak vysoko, až se zdálo, že se dotkne nebeské klenby. Hoch užasle sledoval to strašlivé divadlo plné hrůzy, nad kterým kroužilo letadlo. Byl to mosquito, jenž měl snímat výsledky náletu.

Peter ucítil dotek pilotovy ruky, a podíval se do usmívajícího se Bigglesova obličeje.

„Měl jsi pravdu, chlapče,“ řekl Biggles. „V té líhni šplouchaly milióny galonů paliva. Podle toho, jak to vybuchlo, bych řekl, že tam byly dvě nádrže. Jedna s benzínem a druhá s naftou. Dostali jsme obě dvě. Nacisté uvidí sloup kouře na sto mil daleko.“

„A co budeme dělat teď?“ zeptal se Peter.

„Ted?“ mrkl na něj Biggles. „Vyrazíme co nejrychleji domů.“

Jak se Peterovi zdálo, nestálo jim nic v cestě. To nejhorší máme za sebou, pomyslel si, a v tom se právě mýlil. Brzy měl pochopit, že při denním bombardování začínají potíže právě po svržení bomb. Výbuchy označí naprosto přesně polohu útočícího letounu a to mívá za následek, že celé nepřátelské území je v pohotovosti, aby jeho pozemní i vzdušné zbraně za každou cenu zabránily útočníkovi v návratu.

Peter si to záhy uvědomil podle pilotova chování. Biggles se již neusmíval. Do tváře se mu vkradlo napětí a očima pozorně zkoumal oblohu. Neustále pátral v prostoru kolem letadla. Potom přikázal ostrým tónem oběma dalším pilotům, aby se přiblížili co nejtěsněji k němu. Všechny tři stroje pak

jakoby spojeny neviditelnou strunou uháněly vpřed nejvyšší možnou rychlostí ve výšce nepřesahující dvě stě stop.

Odkud se vynořila první nepřátelská stíhačka, si Peter nestačil všimnout. První známkou její přítomnosti bylo pro chlapce náhlé zarachocení palubních zbraní a čára svítících střel před nosem jejich letadla. Vzadu u kormidla mosquita cosi kovově zapraskalo. Biggles si nepřátelského letadla určitě všiml včas, neboť klidně pronesl: „Focke-wulf 190.“

„Zaútočíme na něj?“ vyhrkl Peter.

„Ne, nijak bychom si nepomohli,“ řekl Biggles. „Jsme moc daleko od základny. Kdybychom se tu zapletli do souboje, dali bychom všem stíhačům v Německu příležitost. Za chvíli bychom měli co dělat s celou zdivočelou smečkou. Musíme pryč a co nejrychleji domů. Říká to zdravý rozum.“

Začala divoká vzdušná honička, během níž se tři mosquita řítily nízko nad zemí pronásledována fockewulfem. Trvala přibližně pět minut, během nichž se německý stíhač stále více opožďoval. Zdálo se, že se německý pilot těžko vyrovnává s vysokými vrcholy stromů, mezi nimiž se mosquita proplétala bez potíží. Nebyl zřejmě ochoten brát na sebe takové riziko.

Biggles pohlédl do zpětného zrcátka a usmál se. „Němečtí piloti nepatří k nejlepším v hloubkových letech,“ poznamenal uštěpačně. „Minulý týden jsem viděl, jak si to jeden z nich chtěl vyzkoušet, a skončil v telegrafních drátech. Ani pro něj, ani pro dráty to nedopadlo dobře.“ Usmál se, ale vzápětí zvážněl. „Podívejme! Copak je zas tohle?“

Peter vzhlédl. Vysoko nad nimi se oblohou řítil jako vlčí smečka veliký roj messerschmittů.

Biggles sice nezměnil kurz, ale nespouštěl nepřátelské stroje z očí. „Je jich osmnáct,“ zamumlal. „Pravděpodobně přiletěl každý na vlastní pěst.“

Na následujících pět minut si Peter uchoval jen matné vzpomínky. Pamatoval si, jak letadlo s hákovým křížem na trupu a křídlech vypálilo dávku před příd' jejich stroje a pak se zneslo strmě vzhůru, aby je napadlo shora. Pak Biggles mírně

zdvihl mosquito, palubní zbraně zarachotily, a Peterovi se zdálo, že se ta německá stíhačka musí ve vzduchu rozletět na kusy. V paměti mu zůstala chvíle, kdy messerschmitt obrácený břichem vzhůru proletěl tak těsně nad jeho hlavou, až se přikrčil. V ústech měl sucho.

„Řekl bych, že ho dostal Algy,“ slyšel nevzrušený Bigglesův hlas.

Bigglesův odhad o tom, že messerschmittly letěly každý na vlastní pěst byl zřejmě správný. Většina smečky pokračovala ve výškovém letu, dolů zamířilo jen několik strojů. Biggles po nich vystřelil na značnou vzdálenost, ale nezahnal je. Pět stíhaček se řítilo dolů úžasnou rychlostí, ale byly tak blízko u sebe, že jim hrozila srážka. Někteří z pilotů si to uvědomili a měnili směr letu, jenže nezdařilo se. Křídla dvou německých strojů do sebe narazila a oba letouny zmizely Peterovi z dohledu. Obloha nad nimi jako by se náhle vyprázdnila.

„Jsou ostatní pořád za námi?“ zeptal se klidně Biggles.

Peter sebou trhl, ohlédl se a navlhčil si rty. „Ano,“ řekl. Bylo mu, jako by procitl z děsivého snu.

„To je dobře,“ kývl Biggles. „Myslím, že těm třem už nemusíme věnovat pozornost.“

Mosquita pokračovala ve zběsilém letu nízko nad zemí. Biggles nepřestával sledovat okolí a protože mu zapadající slunce svítilo do očí, stáhl si z čela tmavé brýle. Peter učinil totéž. Jasně slunce nízko nad obzorem silně oslepovalo.

Chvilí se nedělo nic a pak se Biggles předklonil. „Vypadá to, že máme před sebou další problém,“ řekl.

Peter si ničeho nevšiml a začínalo mu být nepříjemné, že jeho pilot vidí vše jako první. Měl dojem, že Bigglesovi neunikne nic, zatímco on je slepý. Došel ke zcela správnému závěru, že je to zásluhou bohatých zkušeností pilota a on sám se bude muset ještě hodně učit.

Biggles si všiml chlapcových rozpaků a ukázal před sebe. „Naše lancastery se vracejí domů po náletu na Augsburg,“

řekl. „Jeden... tři... šest... devět! To znamená, že tři tam zůstaly. Dvacet pět procent ztrát. Je to zlé, ale mohlo to být horší, když uvážíme, co mají za sebou. Podle toho rojení kolem se ale obávám, že ani tihle nemají ještě vyhráno.“

Když trojice mosquitů předhonila lancastery, naskytl se Peterovi jasný pohled na situaci britských bombardérů. Bylo zcela zjevné, že jejich posádky zoufale bojují o život. Devět lancasterů letělo v sevřené formaci v přímém kurzu k Anglii ve výšce asi tisíc stop. Kolem nich vířily nepřátelské stíhačky, převážně messerschmitty a fockewulfy. Němci útočili a jejich zbraně chrly na čtyřmotorové stroje dávku za dávkou. Peter si všiml, že jich je nejméně dvacet. Zatím se jim nezdařilo zlomit odpor sevřené formace, protože dávky střel tryskající ze střeleckých věží lancasterů prozrazovaly, že většina střelců je stále schopna boje.

Peter si všiml, jak z jednoho messerschmittu náhle vyrazil pruh černého dýmu a vzápětí vyšlehl z jeho motoru plamen, který se rychle šířil směrem ke kormidlu. Příď zasažené stíhačky se prudce sklonila k zemi, a vzápětí se od ní oddělila lidská postava, jež se řítila dolů jako kámen.

„Co uděláme?“ zeptal se Peter a pohlédl na Bigglese. Všiml si, že pilot sevřel ústa do úzké čárky. Rty měl tak bledé, jako by z nich vyprchala všechna krev.

„Máme úkol doletět bezpečně domů,“ řekl Biggles tvrdým hlasem. „Jsme mnohem rychlejší než lancastery, takže tu s nimi nemůžeme zůstat.“ Na rtech se mu na okamžik objevil náznak úsměvu. „Mohli bychom ale našim kamarádům trochu zvednout náladu, když už jsme se potkali.“ Pak promluvil do rádia.

„*Tally ho!*“ vyzval oba piloty k útoku. „Srovnejte se do rojnice!

Trochu ty nacisty proženeme, ale pak pokračujeme dál. „*Tally ho!* Jdeme na to!“ Obrátil se k Peterovi. „Drž si klobouk!“ řekl.

Pokud šlo o Petera, nemusel mu to pilot říkat dvakrát. Nos mosquita se mírně sklonil, aby stroj nabral co největší rychlost, načež vyrazil vzhůru jako raketa. Mladík zatajil dech, přesněji řečeno zapomněl dýchat. Letoun se blížil k místu střetnutí tak rychle, až se Peterovi zdálo, že srážka s některým z bojujících letadel je neodvratná. Vrátil se mu podivný pocit, že tohle vše není skutečné, že se mu všechno jen zdá.

Mosquito prolétl kolem posledního lancasteru tak blízko, že Peter docela přesně rozeznával obličej zadního střelce, který se krčil za svými kulomety. Usmíval se, což připadalo Peterovi zcela nepatřičné. Nechápal, co tomu muži mohlo být k smíchu. Všechno mu připadalo příliš děsivé. Křídla obou dalších mosquitů se jich po stranách téměř dotýkala, což mu samo o sobě připadalo jako důvod k velkým obavám. Nebylo to však nic proti tomu, co mělo nastat.

Tři mosquita se vrhla do boje jako žraloci útočící na hejno tresek. Během jediného okamžiku se situace na obou stranách zcela změnila. Zableskly výstřely z palubních zbraní. Stroj se naklonil, vyrazil vzhůru a všude kolem se náhle míhaly hákové kříže. Před nosem Bigglesova mosquita proletěl fockewulf zahalený do závoje ohně a právě, když je hořící letoun míjel, vypadl z jeho kabiny pilot. Peter viděl podrobně každý detail stroje i muže a ten obraz se mu navždy vryl do paměti. Hned za ním se k zemi řítily vývrtkou dva messerschmitty, přičemž jednomu chybělo křídlo. Pak mosquitem něco otrásl, a Peter se přitiskl ke stěně kabiny, jak letoun vyrazil vzhůru. Svítící čáry střel byly všude a připomínaly mu drobounké komety. Pak zmizely a Peter viděl prázdnou oblohu, po níž občas přelétlo letadlo. Náhle spatřil z nezvyklého úhlu stále sevřenou formaci lancasterů. Když se k nim opět připojila druhá mosquita, jen letmo si všiml, že Algyho stroji chybí špička křídla a v dřevěném trupu jsou otvory po kulkách.

Zavrtěl hlavou. Zdálo se mu, že nedokáže jasně uvažovat. Nemohl si ujasnit, zda jeho mozek vnímá tak přišerně pomalu,

nebo zda se všechno odehrává tok rychle, že to nestočí sledovat. Pohlédl na Bigglese, který seděl tak klidně, jako zatím vždy. Z jeho výrazu usoudil, že tomuto muži bitva nijak nevádí. Pohlédl vpravo a viděl Bertieho Lissieho. Tvářil se znučeně a monokl měl nasazený na oku. Bertie se po něm ohlédl a pobaveně se ušklíbl. Petera napadlo, co jsou zač ti chlapíci, kteří se vysmívají smrti, nebo se tak aspoň chovají. Neznají strach? Jak jinak by se mohli tak šklebit?

Když se rozhlédl, uvědomil si, že lancastery jsou již dobrou míli za nimi a podstatně výše. Měl pocit, že Bigglesovo rozhodnutí zaútočit bylo správné a přineslo úspěch. Několik útočníků ubylo a ti kteří zůstali, se nyní drželi po stranách seskupení bombardérů, aniž by na ně příliš dorážely. Podíval se dolů a zjistil, že se již dostali nad pole severní Francie.

Biggles zjevně uhodl jeho myšlenky, protože řekl: „Blížíme se ke Kanálu.“ Pohlédl Peterovi do očí. „Jak se cítíš?“

„Není to tok zlé,“ řekl Peter a olízl si vyschlé rty.

„Dobrá,“ kývl Biggles. „Napoprvé to byla tvrdá škola. Časem si zvykneš.“

Z Bigglesova vlastního chování usoudil, že ho pilot neklame, ale i nadále žasl nad tím, jací to jsou muži, kteří dokáží žertovat se zubatou a vydrží to celé měsíce bez odpočinku. Nejvíc ho udivovala jejich chladnokrevnost. To je nikdy nic nerozruší? Neztratí nikdy nervy? Zdálo se mu, že ne, že jejich bohorovný klid nezviklá nic na světě. Napadlo ho, zda se jejich chladnokrevnosti někdy aspoň trochu přiblíží. Mohl v to jen doufat.

„Tam je už Kanál,“ ukázal Biggles.

„Takže jsme skoro doma,“ křikl Peter.

„Skoro, ale ne úplně,“ zamumlal Biggles. „Od jihu se blíží další smečka nácků. Už nás zpozorovali, a myslím, že nás zrovna chlebem se solí hostit nechtějí.“

„Jak víte, že nás zpozorovali?“ zeptal se Peter.

„Před chvilkou jsem viděl, jak změnili kurz,“ řekl Biggles.

Peter se podíval do klidné tváře muže, jemuž nejspíš neušlo nic na světě. Pak pocítil zvláštní jistotu, že v příštích několika minutách bude buď sedět v bezpečí doma na letišti, nebo bude po smrti. Nic jiného se stát nemohlo. Jistě to věděl také Biggles, ale nedával to na sobě nijak znát. Možná je na to tak zvyklý, že na to ani nemyslí, napadlo Petera. To bude nejspíš pravý důvod, pomyslel si.

„Tamhle letí,“ přerušil jeho zadumání Biggles a ukázal směrem ke shluku teček, které se k nim z velké výšky řítily, aby jim odřízly cestu. „Drž si klobouk. Pokud se mi připlou do cesty, proletím se mezi nimi.“

„Nebylo by lepší se jim vyhnout?“ navrhl Peter s jistou úzkostí ve hlase.

Biggles na něho nechápavě pohlédl. „My od RAF neuhneme nacistům ani nikomu jinému. To zkrátka nejde. Uhnout budou muset ti druzí. Oni to vědí, a proto obvykle uhýbají. Na to nezapomínej. Nikdy!“

„A co když některý neuhne?“ namítl Peter.

„Pak to dopadne špatně pro obě dvě strany,“ usmál se Biggles a sevřel pevněji řídicí páku. „Do akce, pánové. Nedovolte jim, aby nám zkřížili cestu. Letíme rovnou domů, jinak nám vystydne čaj.“ promluvil do rádia k Algymu a Bertiemu.

Domluvil, posunul řídicí páku vpřed a vypálil dávku na letadla, stojící v řadě před hangárem pobořeným bombami. Peter zamrkal. Nepřátelského letiště si vůbec nevšiml. Pocítil však vzápětí silné uspokojení, jaké zažívají právě hloubkoví letci. Viděl, jak jeden z letounů vybuchl, viděl prchající vojáky, kteří zřejmě chystali stroje ke startu. Všichni se do bezpečí nedostali. Někteří z nich padli k zemi a zůstali ležet na ploše letiště.

„Nemilé překvapení,“ poznamenal Peter.

„Jak by ne,“ řekl chladně Biggles. „Začátkem války to dělali s oblibou sami. Jenže oni zabíjeli bezbranné civilisty, ženy a děti. Alespoň vidíš, že nějaká spravedlnost přece jen existuje.“

Odmlčel se a soustředil pozornost na nepřátelská letadla, která se k nim blížila. Peter měl již první zkušenosti za sebou, takže mu nikdo nemusel vysvětlovat, že tento poslední střet bude vážnou zkouškou. Letouny naplnily oblohu. Viděl messerschmitty, heinkely i fockewulfy. Napadlo ho, že o přiletu mosquitů dostalo německé velení zprávu a vyslalo všechny dostupné stíhačky, aby vytvořily vzdušnou přehradu ještě před Kanálem.

„Začíná to tu smrdět,“ prohlásil znalecky.

„To ano, ale ne tak, jak si myslíš,“ pousmál se Biggles.

„Co tím naznačujete?“

„Dívej se pořádně, poznáš to sám.“

Peter pohlédl na svého společníka. „Nerozumím. Řekl bych, že nás nepřítel dostal do pasti.“

„Možná, že se dostává do pasti sám,“ odvětil záhadně Biggles. „Když jsou si Němci něčím jisti, jednají často zcela nesmyslně. Tihle chlapíci udělali chybu v tom, že se rozdělili, místo aby se drželi ve formaci. Abych byl upřímný, ani mě nemrzí, že se jich tu sešlo tolik.“

„Ne?“

„Protiletadlové dělostřelectvo nespustí přehradnou palbu. Budou se obávat, že by zasáhli vlastní stroje. Máme zelenou.“

Německé stíhačky již sklonily nosy k zemi, ale Biggles stále hnal svůj stroj těsně nad zemí. Peter ho sledoval, neboť si uvědomoval, že má možnost přiučít se něčemu z jeho taktiky. To, co se mu však vrylo do paměti nejvíce, předčilo jeho očekávání. Náhle mu neznámá síla vtiskla hlavu do opěrky sedadla a obraz světa se před očima zamlžil. Když se mu opět vrátilo vidění, zjistil, že letí v kurzu, který svírá s tím původním pravý úhel. Jakýmsi zázrakem se druhá dvě mosquita udržela za velitelským strojem, ale útočící letadla

zaostala pozadu. Po chvíli zmatku se zformovala k pronásledování.

„Už zase jdou po nás,“ oznámil Peter.

„Tak sleduj, jak rychle změní názor,“ ušklíbl se Biggles.

„Proč by ho měli měnit?“

„Pořádně otevři oči a podívej se za ty messery!“

Peter poslechl. Nejdřív mu oslnění zabránilo cokoli vidět, ale pak rozeznal shluk teček, připomínající muší roj vznášející se za letního večera nad zahradou. Tyhle mušky však rychle vyrůstaly a mladík to konečně pochopil. „To jsou spitfiry!“ vykřikl.

„Správný závěr,“ kývl Biggles. „Chlapci nám vyrazili naproti. Řekl jsem jim, že bychom se měli touhle dobou vracet.“

„Tak proč jste zatačel?“ zeptal se Peter.

„Abych nepřítele nalákal,“ řekl Biggles. „Chtěl jsem, aby se nacisté soustředili na nás a nevšimli si, kolik spitfirů je dnes na lovu. Náš nový kurz je vede přímo pod ně.“

„Vy jste ty spitfiry viděl?“ vyhrkl Peter.

„Samozřejmě,“ řekl nevzrušeně Biggles. „Při těchto akcích musíš mít stále oči na stopkách.“

Peter se raději dál neptal. Nesmírně ho zajímalo, co se děje za nimi. Biggles předpovídal správně. Nepřátelští piloti upustili od pronásledování mosquitů a přešli k obraně. Z pronásledovatelů se rázem stali pronásledovaní, a tak náhlá změna ovzduší neudělá nikomu dobře. Spitfiry využily výhody větší výšky a řítily se dolů jak lavina. Mladík ještě stačil zahlédnout jak projektily z kanónů a kulometů zasypaly nepřítele. Hned první přesné dávky zničily dva messerschmitty. Vzápětí vzplanul další německý letoun a vířil k zemi ve vývrtce, která jako by nebrala konce. Následoval ho čtvrtý stroj.

Peter, fascinovaný tím hrůzným výjevem, sledoval sestřelenou stíhačku, dokud nedopadla do vln. Z moře vystříkl gejzír. Až teď si uvědomil, že se již vznášejí nad Kanálem.

Další vývoj vzdušné bitvy nemohl sledovat, přestože se obával o osud britských pilotů. Mosquita se z bojiště bleskově vzdalovala.

„Zvládnou to naši sami?“ vyhrkl.

„Pravděpodobně ano.“

„Neměli bychom na ně počkat?“

„Ze současných metod leteckého boje vyplývá,“ řekl Biggles, „že nejdůležitější je přesně plnit rozkazy. Doslali jsme rozkaz zničit slepičárnu a vrátit se domů. To jsme udělali. Spilfiry mají rozkaz doprovodit nás na posledním úseku cesty domů. Mají doprovázet nás, ne my je! Budou nás sledovat až na základnu.“

„Ano, pane,“ řekl Peter a zaplavila ho úleva. Uvědomil si, že po celou dobu letu měl nervy napjaté k prasknutí, aniž by to pořádně vnímal. Náhle ho napadlo, že britští letci během bitvy o Británii museli takové kruté podmínky snášet ne jednou denně, ale třikrát, pětkrát i vícekrát za den. Ve světle jeho dnešní zkušenosti mu jejich vítězství připadalo jako zázrak. Když Peter spatřil zelená pole Anglie, západ slunce přecházel v soumrak. Ve zšeřelé krajině se vynořilo letiště a Peter se omámeně díval, jak pilot vysouvá podvozek letounu a pohrává si s kormidly. Biggles si přitom tiše pohvizdoval písničku o cestě domů.

Letadlo přistálo lehce jako pták. Podvozek se dotkl země a pak mosquito chvíli pojížděl, než zastavil nedaleko štábní budovy. Přiběhli mechanici.

„Tak jsme tady,“ oznámil Biggles klidně a zamával na osádky dalších dvou strojů, které se zařadily vedle nich. Otevřel kryt a zlehka seskočil na zem.

Peter jej následoval a vzápětí si uvědomil, jak má zesláblé a ztuhlé nohy. Když se sešly osádky všech tří letadel, vynořil se z budovy štábu generál Raymond.

„Čekám na vás,“ řekl. „Jak to šlo?“

„Jako po másle,“ řekl Biggles. „Ten chlapec měl pravdu. Sklad paliva tam byl a jestli se nemýlím, tak ještě hoří.“

„Měli jste nějaké potíže?“ zeptal se Raymond.

„Nic, co by stálo za řeč,“ zavrtěl hlavou Biggles.

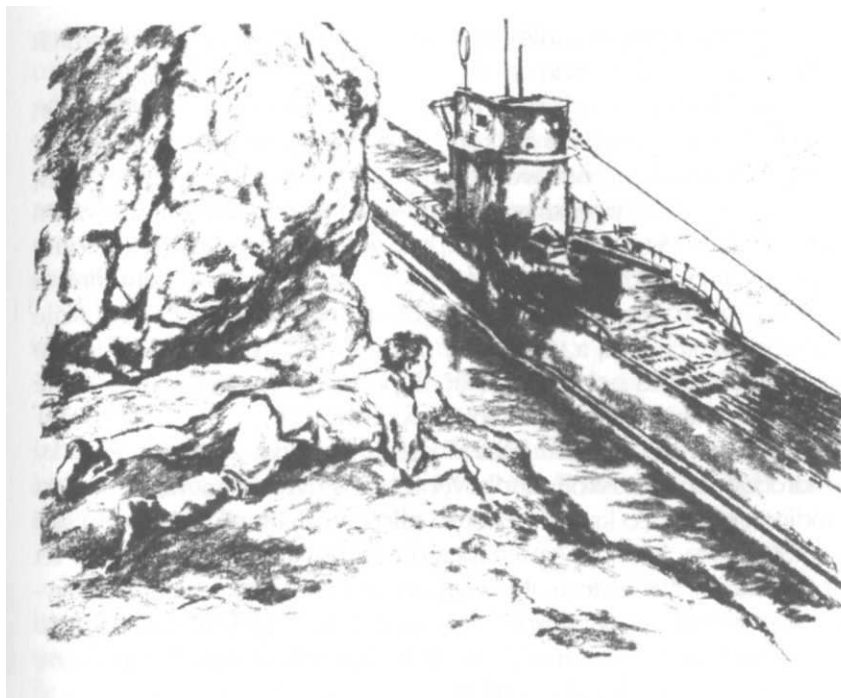
„Absolutně žádné, pane,“ odtušil Bertie Lissie. „Víte, že bylo moc pěkné počasí?“ Sáh po monoklu a začal ho leštit.

Brigádní generál se obrátil k mladíkovi a napřáhl k němu ruku. „Blahopřeji, vojíne,“ řekl s úsměvem. „Dal jste nám skvělý tip. Jak se vám líbila vaše první akce?“

„Byl to... ehm... děsivý zážitek,“ vykoktal Peter.

„Jak by ne,“ řekl generál a ostatní muži přikývli.

Když zamířili ke štábu, všichni se rozhovořili. Nepromluvil jen Peter. Lámal si hlavu tím, jak by asi podle nich vypadala akce, při níž by nějaké potíže nastaly...

PŘÍBĚH ČTVRTÝ – PONORKOVÁ VÁLKA

PONORKA A ŽRALOK

Není nijak veliké štěstí, slavit sedmnácté narozeniny v době války. V šestnácti je člověku jasné, že je na skutečný boj příliš mladý, v osmnácti se již může přihlásit do armády. Právě když je mu sedmnáct, nepřichází v úvahu jedno ani druhé, jde prostě o věk nejistý. Tak se to alespoň zdálo Jacku Carringtonovi.

Jack se pochopitelně pokoušel přihlásit nejprve do RAF, potom k námořnictvu a nakonec do armády. Vždy když došlo na jeho věk, seržant z náborového oddělení se pousmál a

oznámil mu, že musí ještě chvíli počkat. Podařilo se mu sice dostat se do sboru námořních kadetů, ale to nebylo ono.

Kromě toho měl Jack pocit, že žije na jediném místě zeměkoule, které zůstalo nedotčeno válkou. Jeho otec pracoval jako inženýr v ropné rafinérii na ostrově Trinidad v Britské západní Indii. Ano, i tady se vyskytly pověsti o nepřátelských ponorkách, ale on zatím neviděl ani jedinou. Pokud věděl, tak se to nepodařilo ani jednomu z pilotů letky hydroplánů, které vyslali na ostrov, aby ochraňovali britskou naftu. Pravdou bylo, že v okolí Trinidadu šlo ke dnu stále víc obchodních lodí, a to byl více než dobrý důvod k podezření, že se tu nepřátelské ponorky skutečně pohybují. Jenomže ani letecké hlídky, ani námořní stráž žádnou nespatriły.

Jako nejstarší ze sboru kadetů dostal možnost zúčastnit se, díky podrobné znalosti okolí, hlídkového letu s hydroplánem. Trval šest hodin, a jediné, co kromě několika hlídkových člunů viděl, bylo širé a pusté moře. Jakmile vyprchala radost z nového zážitku, stal se let spíše nudnou záležitostí. Nejzajímavější na něm nakonec bylo vyprávění pilota o funkci protiponorkových leteckých hlídek. Pilot se jmenoval Hale a říkali mu „Drobeček“. Přezdívku dostal neprávem, protože postavou byl skutečný obr.

Od něj se Jack dověděl, že zpozorovat ze vzduchu ponorku je do jisté míry umění vyžadující značnou trpělivost. Za války se na moři vyskytne ledacos, a hlídkující pilot musí všemu věnovat pozornost. Okolnosti jsou obvykle nakloněny ponorce, která často pluje na hladině připravena k ponoření, jakmile by se na obzoru objevilo letadlo. Během minuty může zmizet do hloubky sto stop pod hladinu a zamířit směrem, který mohl pilot pouze hádat. Zkušený lovec ponorek mohl její polohu najít podle jediné stopy, kterou byly olejové skvrny. Protože to všechno dobře věděli také kapitáni ponorek, dělali vždy všemožná bezpečnostní opatření, aby zabránili úniku oleje i nafty.

Jack se dozvěděl, že lodní šrouby ponorek vybavují konstruktéři speciálním těsnicím zařízením, a že se výfukové otvory samočinně uzavírají před ponořením. Vnější části ponorky však přesto mohly nést nepatrné stopy oleje, vysvětlil mu Drobeček. Ten mohl ulpět na vnějším povrchu výfuků nebo mohl unikat v místech, která byla poškozena náhlým ponořením nebo otěrem o dno. Stačilo totiž pouze pár kapek oleje, a na hladině moře se objevila skvrna, která se rychle šířila a na klidné hladině byla zdaleka viditelná. Pilot proto musel pozorně sledovat moře pod sebou.

Toho dne však strávili dlouhé hodiny pátráním po čemkoli, co by olej alespoň připomínalo, ale marně.

Dle Jackova názoru však tohle stejně nebyla ta skutečná válka. Toužebně očekával den, kdy mu dovolí, aby stiskl svou zbraň a zaujal místo v bojové linii po boku starších kamarádů. Dlouhé čekání ho hrozně trápilo, jeho ostře řezaná bronzově snědá tvář byla stále smutnější a modré oči zastřenější.

Toho dne si opět vyjel na malém člunu, přestože ho přestávaly bavit i jeho oblíbené vyjížďky, na nichž objevoval malé neobydlené sousední ostrůvky. Tentokrát nevyjel s radostí a chutí, vyplouval spíše ze zvyku. Měl svůj člun vybaven malým přídatným motorem, ale využíval ho jen zřídka, neboť považoval motor spíše za nouzové vybavení pro případ naprostého bezvětrí.

Vyskočil na písek, přitáhl člun a netrpělivým gestem si odhrnul z čela dlouhé plavé vlasy. Byl na svém oblíbeném místě, korálovém ostrůvku zvaného Porpoise Island. Obvykle sem připlouval, aby si tu užil samoty a posbíral zdejší skvělé kokosové ořechy.

Kráčel po bílé písečné pláži a snažil se nemyslet na vytoužené boje. Namlouval si, že se může těšit alespoň z krásného dne jako stvořeného pro výlety. Počasí bylo mimořádně krásné i ve srovnání s příjemným podnebím, které v této oblasti panovalo běžně. Na azurově modré obloze zářilo

horké slunce, jehož žár zmírňoval mírný větřík, který rozechvíval palmové listí a zvedal mírné vlnky na křišťálově průzračném moři. Voda zde byla tak průzračná a čirá, že ze člunu viděl korálové dno v hloubce mnoha desítek stop.

Na „svém“ ostrově znal každou píď a znal také romantické legendy spojené s jeho historií. Nejznámější z nich byla ta o pirátech. Starousedlíci tvrdili, že je na ostrůvku ukryt poklad. Jiní zase prohlašovali, že zůstal pohřben v útrobách pirátské galeony, která se potopila, když její posádka zakotvila u ostrova, aby na něm nabrala pitnou vodu. Pochopitelně, že takové přitažlivé zkazky nemohly zůstat bez odezvy u Jacka, který propátral každý kopeček zarostlý džunglí, každou skálu i okolní vody. Přestože našel řadu zajímavých věcí, zlato a klenoty mezi nimi nebyly. Stále se však nevzdával. Domníval se, že poklad by zde mohl být. Zastavil se a ohlédl se přes rameno, aby se ubezpečil, že vytáhl člun dostatečně vysoko z dosahu vln i žhnoucího slunce. Potom, s rukama v kapsách kalhot, jediného oblečení které měl na sobě, pokračoval dál směrem k zátoce, kde rostly nejlepší kokosové ořechy.

Byl už téměř na místě, když objevil stopy v písku. Zastavil se. Neměl důvod ke strachu, ale byl překvapen, neboť ačkoli Porpoise Island navštívil již nespočetněkrát, nikdy se tu s nikým nesetkal. To se nyní změnilo, před kratičkou dobou zde někdo byl. Jack šel dál pomaleji a vzápětí se zastavil podruhé a stiskl rty. Uviděl šest mladších palem pokácených zjevně jen kvůli snazšímu dosažení kokosových ořechů v korunách. Ořechy byly pryč. Zvláštní ale bylo, že z korun zmizely i listy. Zamyslel se nad tím, jaký vandal kácel stromy, které zde vyrůstaly tolik let, a napadlo ho, že u ostrova možná kotví loď. Rozhlédl se. Na hladině široko daleko nespatrił nic. Pak ho napadlo vysvětlení. Co když na ostrov připlula loď torpédovaná ponorkou? Pokud námořníci hladověli a nebyli schopni si pro ořechy vylézt, dalo by se zničení stromů pochopit. Nikde však nikoho neviděl a Jacka napadlo, že

mohli přejít na opačnou stranu ostrova. Rozhodl se, že se tam podívá.

Na vzdálenější stranu ostrova to však měl po křivolakém pobřeží dost daleko, a proto aby si ušetřil cestu, zamířil na pahorek uprostřed ostrova, z něhož na opačný břeh dohlédne. Znal tu každou stezku vyšlapanou divokými kozami, takže mu výstup nedělal potíže.

Když vystoupil na pahorek k místu, kde spadal příkrý skalní útes do nevelké zátoky, zmocnil se ho pocit, že tu něco chybí. Zamyslel se, chvíli na to nemohl přijít, ale pak si to uvědomil. Neslyšel hlasy mořských ptáků!

Rackové, kteří na ostrově hnízдили, bývali jeho vpádem vždycky velice podrážděni. Pokaždé jej obletovali s chraplavým křikem. Proč tu nejsou? Zaslechl je, až když stanul na vrcholku. Jejich křik se ozýval odkudsi zředu, a Jack pochopil proč. Lidé, kteří pokáceli palmy, jsou stále na ostrově, a ptáci soustředili svoji pozornost na ně. Pospíšil si proto dál, jeho zvědavost rostla, ani na okamžik ho však nenapadlo, že by se mohl ocitnout v nebezpečí.

Když se dostal na místo, z něhož mohl obhlédnout celou zátoku, klesl na všechny čtyři a pokračoval dál opatrněji. Nepřiměl jej k tomu strach, nechtěl jen být přistižen při sledování někoho dalšího. Návštěvníci ostrova by si ještě mohli myslet, že je Jack špehuje! Měli přece stejně jako on právo zde pobývat. Rozhodl se proto prozkoumat břeh tak, aby ho návštěvníci nespatriili.

První co uviděl, když vyhlédl mezi skalami tvořícími vrchol pahorku, bylo mohutné hejno mořských ptáků. Poletovali nízko nad jakousi protáhlou hromadou změti palmových listů. Některý pták se občas snesl dolů a sebral něco z hladiny. Ta podívaná připadala Jackovi zvláštní. Ptáci se tak ještě nikdy nechovali, a Jack toho věděl o životě ve volné přírodě dost, aby pochopil, že to musí mít nějaký význam. Kromě toho mu nebylo jasné, jak se u břehu mohlo nahromadit tolik naplavených listů. Kdyby do zátoky směřoval

nějaký mořský proud, stalo by se to jistě už někdy předtím. Byl si však jist, že by si toho všiml již při předchozích návštěvách. Napadlo ho, jak je možné, že na tu záhadu narazil až nyní.

Zatímco ležel mezi skalami na vrcholu pahorku, jedno tajemství se vyřešilo. Na ostrově skutečně byli lidé! Na pobřeží nedaleko hromady se objevili dva chlapíci v dlouhých kalhotách a silných vlněných svetrech. Došli k velké hromadě kamení, sehnuli se a vytáhli z ní jakousi rouru, kterou táhli k naplavené haldě.

A potom, v okamžiku kdy jeden z mužů vykřikl, začalo Jackovi svítat. Ten chlap rozhodně nemluvil anglicky! Jazyk jímž mluvil, byla bezpochyby němčina! Jack to poznal jistě, neboť do vysílání rozhlasu často zařazovali části Hitlerových projevů. Když se pak z hromady palmových listů ozval drsný zvuk motoru, Jackovy pochyby zmizely a vystřídal je úžas a překvapení. Uvědomil si totiž, že pod hromadou listí se skrývá ponorka! Německá ponorka, která právě teď čerpá palivo z jakési skryté nádrže! S úžasem pochopil, že jeho oblíbený ostrov je tajnou čerpací základnou ponorek.

Když si Jack naplno uvědomil, čeho je svědkem, pokoušely se o něj mrákoty. Pocítil náhlou slabost. Jak jeho vzrušení narůstalo, roztrásl se mu ruce a zrychlil se mu dech. To byl objev! Zapomněl na počasí, na čerstvé kokosy, zapomněl na všechno, protože jediné nač byl schopen myslet, byla neuvěřitelná skutečnost, že tady, na britském ostrově přímo jemu pod nosem, si klidně tankuje německá ponorka. Nebylo divu, že mu trvalo dobrých pět minut, než se uklidnil natolik, aby byl opět schopen souvisle uvažovat. Zdálo se mu, jako by se během několika okamžiků změnil celý jeho svět. Všechno ostatní pozbylo významu.

Když se probral z prvotního ochromení, nemusel dlouho přemýšlet o tom, co podnikne dál. Zjistil všechno, co se dalo, a jeho hlavní povinností nyní bylo předat získanou informaci veliteli hlídkové letky. Ten bude jistě vědět, jak s ní naložit.

Porpoise Island se sice nacházel téměř dvacet mil od letecké základny, ale to Jackovi nepřipadalo důležité. S větrem v zádech a s využitím přídatného motoru urazí tu vzdálenost za tři hodiny. Nevěděl sice, jak dlouho zde ponorka kotví, ale zatím se nepřipravovala k vyplutí.

S nervy napjatými k prasknutí ustupoval pozpátku z vrcholu, a právě když se chystal napřímit, ozval se nedaleko něj drsný hlas. „*Ach so!*“ pronesl někdo.

Na Jackově ostrově znovu zazněla němčina a chlapce to zasáhlo jako úder do tváře. Rychle se obrátil a zjistil, že hledí do tváře rozložitého muže v uniformě německého námořnictva.

Němec neváhal. Vyrázil ke chlapci, aby ho zadržel, nebyl však dost rychlý. Jack se obrátil mrštně jako úhoř a pelášil směrem ke skalám. Německý vetřelec sem přišel bohužel jedinou stezkou, která vedla dolů po svahu, takže chlapci odřízl únikovou cestu ke člunu. Jack zaslechl jeho varovný výkřik jemuž od zátoky odpověděly další hlasy. S pocitem nevolnosti u žaludku si uvědomil, že právě došlo k nejhoršímu. Píchl přímo do vosího hnízcla. Ozbrojení muži nyní pročešou celý ostrov, a pokud se mu nezdaří ihned zmizet, Němcům už ke svému člunu neunikne. Ti jistě pochopí, že se na ostrov nedostal jinak než na člunu, a udělají všechno, aby mu zabránili v odplutí.

Chvíli se krčil pod jednou ze skal a mozek mu pracoval na plné obrátky. Pak vyrázil z úkrytu a uháněl podél hřebene pahorku v naději, že najde jinou stezku vedoucí dolů. Doufal, že když se mu podaří proniknout do husté džungle pokrývající nižší část svahu, bude alespoň chvíli v poměrném bezpečí. Měl výhodu v tom, že znal ostrov lépe, než jeho pronásledovatelé.

Všechno však bylo jinak. Uběhl sotva deset yardů, když před sebou spatřil dalšího Němce. Držel v ruce pušku a Jack nemohl ujít jeho pozornosti. Námořník dost bezhlavě vystřelil. Kulka chlapce minula, ale prolétla tak blízko u jeho hlavy, že si uvědomil, na jak tenkém vlásku visí jeho život. Pokud přijde

některému Němci znovu na mušku, ustřelí mu bez milosti hlavu, neboť odhalil jejich tajemství.

Hnal se dál mezi skalami a kličkoval při tom jako zajíc. Další kulky, které za ním Němec vyslal, ho poháněly k zoufalému spěchu. Zdálo se mu však, že jeho snaha je marná, protože námořníci se k němu sbíhali z několika směrů, a někteří šplhali do výše, aby měli uprchlíka pod sebou.

Bezbranný Jack nemohl než utíkat, a brzy dospěl k zoufalému závěru, že je jen otázkou času, než ho Němci zasáhnou. Několikrát se pokusil seběhnout svahe dolů, ale pokaždé narazil na otevřené prostranství. Věděl, že vkročit na něj znamená sebevraždu. Nebál se ani tak smrti jako představy, že by si s sebou vzal na věčnost tajemství ponorky, které odhalil. Jeho situace byla každou chvílí zoufalejší, protože Němci, kteří věděli kde ho hledat, vytvořili rojnici, aby mu odřízli ústupovou cestu. Pomalu, ale jistě se kolem něj vytvářela neprostupná síť, až konečně musel zalehnout mezi skalami na úzkém výstupku jednoho z pahorků. Dále už ustoupit nemohl, protože svah za ním končil. Byl tam téměř kolmý sráz a asi o patnáct yardů níž se vlnila mořská hladina. S trpkostí pochopil, že má na vybranou jen mezi spáry nepřítelé a hlubinou moře. Stále blíž se ozývaly hlasy Němců, které mu začínaly nahánět panickou hrůzu.

V těch děsivých vteřinách si uvědomil, že má jedinou možnost úniku, malou, ale přece jen skýtající jakousi naději. Bylo jasné, že jak ho nacisté znovu spatří, zastřelí ho. Dali to již jasně najevo. Zbýval skok do moře. Protože Jack celý život strávil na pobřeží a ostrovech, byl ve vodě téměř stejně doma jako na souši. Plaval jako ryba a skvěle se potápěl. Dosud nikdy však neskákal z útesu do hloubky patnácti yardů. Představa toho skoku jej děsila, jinou možnost však neviděl. Němci jen stěží budou skákat za ním, a když si nerozrazí hlavu o skálu, objeví možná pod útesem úkryt, pod kterým vyčká do setmění, kdy z ostrova unikne. Té vlčí smečce rozhodně nechtěl dopřát potěšení ze snadného úlovku.

Kameny srážené těžkými botami do hlubiny blízko něj ho varovaly, že má nejvyšší čas. Sám měl k okraji útesu asi deset kroků a dobře věděl, že jak vstane, Němci ho uvidí a začnou střílet. Musel však to nebezpečí podstoupit a jen slabou útěchou mu dávalo vědomí, že rychle se pohybující terč není snadné zasáhnout.

Ještě několik vteřin se chystal ke startu a přikrčil se jako sprinter před výstřelem startovní pistole. Pak prudce vyrazil a jako šíp přelétl těch několik yardů. Zazněl ostrý výkřik a vzápětí třesklo několik výstřelů. Jedna z kulek natrhla nohavici jeho kalhot, v té chvíli však již byl Jack na okraji srázu a i kdyby se chtěl zastavit, už by to nesvedl. Vrhł se kupředu do prázdna jako pták, a v příštím zlomku vteřiny padal do moře.

Ač se to zdálo k neuvěření, jeho mozek i v těchto vteřinách pracoval přesně. Nepřestal rozvažovat ani na okamžik, dokonce ani ve chvíli dopadu a poté, kdy se nad Jackem zavřela modrá hladina a obklopil ho čirý vodní svět prozářený sluncem. Obrátil se k útesu, který vrhal stín, a spatřil, jak před ním prchají hejna ryb. Všiml si i bublin unikajících z povrchu jeho těla. Stále pod vodou se snažil najít na útesu nějaký výstupek, který by zabránil, aby ho Němci spatřili, až vystrčí hlavu z vody. Pokud se jim již neukáže, mohlo by je to přesvědčit, že se utopil, nebo že si ho našla některá ze střel, které za ním vystřelili, když se odrážel. Alespoň v to doufal.

Jeho pozornost upoutalo, že velká část útesu byla tmavší než její okolí. Chvíli to považoval za jakousi skalní římsu, která začínala kdesi v hlubinách a končila asi dvě stopy nad hladinou. Až v okamžiku, kdy se ji pokusil dotknout, zjistil, že sáhl do prázdna. Nebylo tam nic než voda, před ním se prostírala jeskyně. Více v daném okamžiku neviděl a ani neměl čas se o nic starat. Měl totiž pocit, že se mu roztrhnou plíce. Musel na vzduch. Opatrně vynořil hlavu, zhluboka se nadechl a pak se teprve začal zajímat o své okolí.

Viděl kolem sebe skalní stěnu a strop. Pouze jedním směrem měl výhled na volné moře. Jeskyně byla z valné části pod vodou. Mezi klidnou vodní hladinou a stropem skalní dutiny byly sotva dvě stopy prostoru, v němž měl právě hlavu. K přežití však v té chvíli nic víc nepotřeboval, naopak si nic lepšího ani nemohl přát. Jen velmi nejasně slyšel podrážděné hlasy Němců vysoko nad sebou.

Rozhlédl se, spokojen s tím, co se mu podařilo. Jeskyně vedla dále do nitra útesu, připadalo mu však zvláštní, že v ní nebyla úplná tma. Odkudsi z jejího nitra pronikalo ven podivné nazelenalé světlo. Rázem si uvědomil, že se nachází v jedné z mnoha jeskyní tvořících jakási bludiště těsně při mořské hladině. Viděl množství výklenků, které vytvořil příboj, nápor mořských vln trvajících po dlouhá tisíciletí. Vlastně to nebylo na skalnatém pobřeží nic tak neobvyklého. Aniž by chtěl objevovat další tajemství, zamířil hlouběji do nitra útesu, a zjistil, že se strop výklenku příkře zvedá. Po chvíli se Jack octl ve skutečné skalní jeskyni. Byla to však jeskyně, jakou si nikdy předtím nedokázal představit. Krása korálového útesu, na který se mu podařilo vylézt z vody, mu brala dech. Všechno kolem nazelenale zářilo. Slyšel již o slavné Modré sluji na ostrově Capri a pochopil, že tady našel něco podobného. Voda jako by svítila zeleným ohněm a kapky, které stékaly z jeho nohou, zářily jako smaragdy.

Byl by se dál kochal půvabem místa, na němž se proti své vůli ocitl, ale jeho mysl zatěžovaly daleko vážnější myšlenky. Unikl sice nacistům, ale musel se nějak dostat odtud. Právě nyní nemohl ovšem dělat vůbec nic. Němci se nepochybně stále pohybovali poblíž a vystrkovat hlavu by byl nesmysl. Po setmění to bude jiné. Pak by se mu mohlo podařit nepozorovaně zmizet.

Když vylezl o něco výš na korálovou římsu, objevil soudek. Byl prázdný, žádné zlaté mince, ale šlo o neklamnou známku toho, že on není prvním návštěvníkem jeskynní říše.

Jeskyně si určitě všimli před dávnými léty piráti, a využívali ji jako skrýš.

V téže chvíli si uvědomil, že světlo je stále tlumenější, zdálo se mu, že pohasíná, a záhy pochopil, co se děje. Mořská hladina stoupala a úzký vzdušný průchod se pomalu uzavíral. Uvědomil si, že nastává příliv, takže na jevu nebylo nic divného. Nijak zvlášť na tom ostatně nezáleželo, protože to na otevřené moře neměl dál než pět yardů, takže i kdyby voda vyplnila celou jeskyni, mohl kdykoli vyplavat ven.

Uvědomil si, že mu pomáhá sama příroda. Do jeho úkrytu pronikly podivné zvuky. Ty mohly mít spolu s pomalým stoupáním vody a náhlým zatměním vstupu pouze jediné vysvětlení. Kolem jeskyně plula loď. Důslední Němci zřejmě spustili na hladinu člun a nyní pátrali po těle uprchlíka. Otvor jeskyně však již naštěstí zakryl příliv, takže ho sotva mohli objevit. Když od vstupu zase zazářil záblesk světla a voda se zklidnila, Jack pochopil, že plavidlo je pryč. Usadil se na skalním výstupku a čekal na setmění.

Měl před sebou velmi dlouhé čekání, neboť k jeho útěku a objevu došlo nedlouho po poledni. Nemohl však dělat nic jiného, a tak se snažil ukrátit si dlouhou chvíli prohlídkou jeskyně, při níž však nenašel nic, co by stálo za povšimnutí. Přesto shledal, že objevil úžasné místo, a rozhodl se, že sem znovu za odlivu přijde, jak jen bude mít příležitost. Jediné, co k tomu nebude chtít, byli Němci a střelba z pušek.

Světlo zvenčí konečně pomalu pohasínalo a Jack poznal, že venku, ve světě lidí a lodí, nastává soumrak. Vyčkal do úplného setmění a pak se pomalu ponořil do vody. Rukama nahmatával východ a když ho našel, zhluboka se nadechl, ponořil se a plaval ven. Vodítkem mu bylo místo o poznání světlejší než okolí, a díky jemu se mohl za několik vteřin vynořit nad hvězdami ozářenou hladinou těsně při úpatí útesu. Znovu se zhluboka nadechl a zaposlouchal se do zvuků okolí. Neviděl sice nic, avšak ze zátoky, kde kotvila ponorka, se ozývaly zvuky. Chvíli jim naslouchal s podmračeným čelem.

Měl v úmyslu dostat se podél pobřeží ke svému člunu, a jak jen bude mít jistotu, že je břeh bezpečný, co nejrychleji domů. Když se však pozorněji zaposlouchal do zvuků, které k němu doléhaly ze zátoky, zmocnilo se ho podezření. Horečná činnost, která tam panovala, mohla znamenat jen jediné. Posádka ponorky dokončila tankování a chystala se odplout. Kdyby se jí to podařilo, naděje na zničení ponorky by se zmenšila, pokud by vůbec nějaká zůstala.

Vítr jako obvykle po západu slunce téměř ustal. Za úsvitu by měl opět zesílit, ale to by mohlo být pozdě. Jack si uvědomil, že potrvá dobré čtyři hodiny, než dopluje na základnu a požádá o vyslání protiponorkových člunů na ostrov. V té době však už může být ponorka daleko odtud, ukryta v některém z četných zálivů a zákoutí souostroví Západní Indie. To by její objevení nesmírně ztížilo.

„Ne,“ sykl hoch sám pro sebe. „To nepřipustím. Musím tomu za každou cenu zabránit.“

Několika tempy obeplul skálu, aby mohl sledovat, co se děje v zátoce. Stačil jediný pohled, a jeho podezření se potvrdilo. Před ponorky byla odhalena, maskování zmizelo. Na palubě u kuželovité věže stál muž v uniformě a vykřikoval rozkazy. Bylo nesporné, že se ponorka chystá odplout a rozhodně k tomu dojde před úsvitem, jinak by nezbavili loď maskování.

Jack zatajil dech. Co s tím? Nápad, který se mu náhle vetřel na mysl, byl tak fantastický a odvážný, že ho zprvu samotného zarazil a dokonce mu přišel k smíchu.

„Šílený nápad,“ zamumlal. „Jsem asi blázen.“

Jenomže nápad se nedal tak snadno zahnat.

„Proč bych to nakonec nemohl zkusit?“ mumlal dál. „Vždyť by to mohlo vyjít. Proč vlastně ne?“

A potom hochův vnitřní zmatek skončil. Rozhodlo vědomí, že ho už nenapadne jiný způsob, jak zajistit zničení ponorky. Aniž by dále váhal, vydal se mocnými tempy k místu, kde mohl vystoupit na břeh. Byla to písčná pláž u

konce útesu. Musel zdolat asi tři sta yardů než tam doplaval, a když byl na místě, rychle, avšak velmi pozorně se rozhlédl. Ujistil se, že na břehu nikdo není, a vylezl ven. Za další minutu se mu podařilo dostat se do stínu palem lemujících pláž. Rozběhl se k místu, kde zanechal člun.

Tam ke své obrovské úlevě zjistil, že člun leží tam, kde ho nechal. Po celou dobu, kdy se skrýval, ho totiž nepřestávala děsit představa, že jeho plavidlo nacisté našli. Naštěstí celý ostrov neprohledali a došli pak asi k závěru, že mladík je mrtev.

Přistoupil ke krytu motoru, zvedl ho a vyjmul plechovku s olejem a klubko drátu, které s sebou neustále vozil pro případ nouzové opravy. Šroubovákem prorazil malý otvor ve víku plechovky a další pak v jejím dnu. Pevně přivázal konec drátu k držadlu plechovky a zbytek drátu kolem ní důkladně omotal. S plechovkou pod paží se rozběhl zpátky k pláži, kde před chvílí vylezl z vody. Vzrušením sotva dýchal, když znovu vstoupil do moře. Těsně podél stěny útesu pak plaval k zátoce, kde kotvila ponorka.

Za necelou čtvrt hodinu byl v zátoce a šlapal vodu, aby se udržel v blízkosti skalního útesu. Když poblíž zahlédl trojúhelníkovitou hřbetní ploutev čeřící hladinu, projel jím záchvěv strachu, ale uklidnila ho myšlenka, že v okolí lidožraví žraloci nebývají.

Ponořil se a plaval dál pod hladinou, hlavu zvedl jen tehdy, když se potřeboval nadechnout. Po chvíli se obrátil naznak a plaval s vynořeným obličejem. Tak se přiblížil až k velké hromadě palmových listů, které donedávna tvořily kamufláž ponorky. Většinu z nich již námořníci naházeli do vody, takže Jackovi připravili velmi dobrý úkryt. Pod chumáčem listů se na chvíli schoval, aby nabral dech a uklidnil se.

Zmítaly jím smíšené pocity, když si uvědomil, že se nachází pouhých několik yardů od nacistů pracujících na odkryté palubě ponorky. Slyšel každé jejich slovo, ale protože

nerozuměl německy, nedověděl se z rozhovoru námořníků zhola nic. Pomalu a obezřetně, jako starý zkušený krokodýl ukrytý v rákosí, se blížil k ocelové nestvůře, až se konečně dotkl jejího boku.

Stejný způsobem, jen ještě obezřetněji než připlaval, se začal přesouvat k zádi. Nechtěl zbytečně vystrkovat hlavu z vody a tak poznal že je u cíle, až když se dotkl lodního šroubu.

Vynořil hlavu nad hladinu a pátral po součásti, kterou dosud znal pouze z obrázků. Věděl, že musí být někde na zádi, jenomže netušil, kde je přesně umístěna. Konečně ji našel. Byl to ocelový kruh užívaný k upevnění ponorky ke kotevní boji nebo k přístavnímu molu. Věděl, že se tyto kruhy využívají také k vyzvednutí ponorek z mořského dna, pokud dojde k havárii, na účelu objeveného kruhu mu však v tom okamžiku vůbec nezáleželo. Hlavní bylo, že ho našel. Rychle k němu uvázal volný konec drátu a rozvinul stočený drát po celé délce, aby se navrtaná plechovka s olejem mohla ponořit. To bylo vše, co musel udělat, a zbývalo mu jen dostat se na námořní základnu a ohlásit objev. Ted' mu už nezáleželo na tom, zda ponorka odpluje dřív, než bombardéry přiletí k ostrovu, protože ať odpluje kamkoli, bude za sebou stále zanechávat olejovou stopu. Jestliže nenajde plechovku některý z námořníků, ponorka se jí nezbaví.

Právě se odrazil od lodi, když shora zaslechl rozkaz, a vzápětí letěly přes palubu celé náruče maskovacího listí. Část spadla také na Jacka, ale v plavání mu nezabránila.

Nebyl od zádi daleko, když voda kolem něj náhle zavířila. Nápor byl tak prudký, až s ním divoce zazmítal, a Jacka, jemuž se opět vybavila představa útočícího žraloka, zachvátila hrůza. Měl dojem, že po něm mořský tygr chňapl, ale minul ho. Když však voda vířila stále divočeji, pochopil oč jde a oťrásl se. Mohl zahynout jinak a unikl jisté smrti jen o chlup. Právě totiž naskočily silné motory podmořského plavidla, a víření způsobily roztočené lodní šrouby. Ještě před chvílí ho to vůbec nenapadlo. Ted' si s děsem uvědomil, že kdyby se zdržel

o pár minut, ocelové lopatky by ho rozsekaly na kusy. Žralokům by se pak lépe polykal. Vlny proudící od lodního šroubu mu nyní naopak pomohly dostat se rychleji na pláž. Téměř ho vynesly na břeh spolu s listím, které ve vodě nemaskovalo ponorku, ale plovoucího Jacka. Jeho radost z úspěšné akce však překonávala všechny ostatní pocity. Chvilí ležel na břehu, lapal po dechu a tiše se smál. Když se trochu uklidnil, ponorka se právě pohnula směrem k ústí zátoky. Celá posádka byla již zaručeně na palubě, takže hoch se na ostrově nemusel ničeho obávat. Vstal a rozběhl se ke člunu.

Zaplavil ho pocit, že prožil něco báječného a že přitom ztratil pojem o čase. Zdálo se mu, že od chvíle, kdy ponorku spatřil prvně, uplynuly celé roky. Neměl náhle ani ponětí o tom, kolik může být hodin, byl si však jist, že je strašně pozdě. Věděl také to, že jeho otec má o něj strach, protože mu při odchodu slíbil, že přijde do setmění. Nijak ho to však netížilo. Až si jeho otec vyslechne ten úžasný příběh, pochopí.

Uklidnil se až při nasednutí do člunu. Dotek lodi byl něčím důvěrně známým, jakousi spojnicí s normálním každodenním životem a s věcmi, které znal a kterým rozuměl. Vztyčil plachtu a nahodil motor, protože mu teď nejvíc záleželo na rychlosti. Ponorka již vyplula na volné moře, a půl galonu oleje, který obsahovala jeho plechovka nevydrží věčně. Zamířil také na otevřené moře a nabral kurz k domovskému ostrovu.

Po čtyřech hodinách konečně dorazil k přístavnímu molu základny námořního letectva. Jak mladík zaslechl varovný výkřik strážného, rychle se ze tmy ohlásil. Když jej strážný zavedl do pohotovostní místnosti, Jack zjistil, že uvnitř jsou i někteří námořníci, které osobně znal. Odevšad na něj začaly pršet dotazy, které jej nijak nepřekvapily, protože si v jasném elektrickém světle v místnosti uvědomil, jak vypadá. Kalhoty měl roztrhané, tělo celé odřené a páchl olejem. Z rány na hlavě mu dosud tekla krev, ale Jack neměl chuť zdržovat se

vysvětlováním. Místo toho se zeptal, kolik je vlastně hodin. Zajímalo ho, kolik času zbývá do východu slunce.

Seržant pohlédl na hodinky a oznámil mu, že je čtvrt na pět.

Jack užasl. Nezdálo se mu, že by byl pryč tak dlouho. Za necelou hodinu je tu úsvit.

„Chci mluvit s velitelem,“ vyhrkl.

„Co? Ted?“ vytřeštil oči seržant. „Ty ses zbláznil!“

„Větší blázen budete vy, když neuděláte, oč vás žádám!“

„Co máš tak důležitého?“ zeptal se podezíravě seržant. „Nic velkého,“ řekl nevzrušeně Jack. „Našel jsem jen německou ponorku.“

„Ne!“ vydechl seržant. „Joe! Zavolej velitele směny!“

Velitel směny byl rychlý a Jack mu opakoval svou žádost o hovor s velícím důstojníkem. Když se opět setkal s krčením ramen, zopakoval hlášení o ponorce. Důstojník ztuhl a bez dalších řečí ho zavedl do kanceláře štábu, kde se po několika minutách objevil velitel základny kapitán Vane.

„Oč jde?“ zeptal se. „Ale to je kadet Carrington! Co se děje, Jacku?“

Hoch se postavil do pozoni. „Hlásím, pane, že ostrov Porpoise Island je využíván jako nepřátelská základna, kde německé ponorky doplňují pohonné hmoty. Byl jsem tam celý den a jednu z nich jsem viděl. Vývod tankovací trubky je skryt v hromadě kamení v zátoce na severovýchodním konci ostrova.“

Kapitánův výraz se rázem změnil. „Jsi si tím jist?“

„Naprosto jist, pane. Náhodou jsem narazil na jejich námořníky. Spatřili mne, pronásledovali a stříleli po mně. Unikl jsem.“

„Chceš tvrdit, že tam ta ponorka ještě kotví?“

„Ne, pane. Před čtyřmi hodinami vyplula na moře.“

„Hrome,“ bezmocně rozpráhl paže kapitán. „Tak to je beznadějné! Jsou pryč!“

„Není, pane,“ řekl mladík. „Pusťte mě do letadla a myslím, že ji dokážu objevit.“

„Chceš, abych věřil, že dokážeš zázraky?“ vykřikl kapitán.

„Ne, pane,“ usmál se Jack. „Chci jen udělat přesně to, co říkám. Ta ponorka je moje a chci vidět její konec. Je lepší, když ji zničíme mimo zátoku.“

„Proč, člověče?“

„Protože je pravděpodobné, že zátoku navštíví i další ponorky, a ty bychom mohli také dostat. Pokud uděláme v zátoce rozruch, další ponorky nepřiplují. Nikdy se tam už žádná neukáže.“

„To je pravda,“ uznal kapitán Vane. „Jenže ty nejsi člen armády a já nemohu zapojit do válečné akce civilistu.“

„Zrovna o to mi jde, pane,“ zabouřil Jack. „Chci vám i velícímu generálovi na Jamajce dokázat, že přesto, co říkáte o mém věku, jsem už na službu v armádě dost starý. Jestli mě vezmete s sebou, slibuji vám, že tu ponorku dostanete!“

„To jsem blázen,“ zaváhal kapitán. „No dobrá. Člun ti ale nedám, protože jsou všechny na moři. Poletíš hydroplánem, který bude pilotovat poručík Hale. Jako jeho průvodce jsi už jednou letěl. Pokusíte se najít tu ponorku. Když ty nacisty najdeme, pošleme tam čluny.“

„Děkuji vám, pane,“ nadšeně vyhrkl hoch. Kapitán Vane se dal do práce.

O dvacet minut později se nad moře vznesl hydroplán s poručíkem Drobečkem za řídící pákou. Jack hrdě trůnil vedle něj a od pultu navigátora let pozorně sledoval kapitán Vane. Mladík jim zatím neprozradil, jak hodlá ponorku odhalit. Nadcházející úsvit měnil barvu moře, které se lesklo jak obrovitá perla. Rozčreřená brázda, která zůstala na hladině za startujícím strojem, zářila jak stuha posázená démanty. Vzadu nad ostrovem se vznášel lehký mlžný opar. Byl to kouzelný pohled, ale Jack ho nevnímal. Plně ho zaujal úkol, který měli

před sebou. Teď, když akce konečně začala, ho roztrásl vzrušení, ač se snažil, aby to na něm nikdo nepoznal.

Kapitán Vane předal hochovu informaci nadřízenému velení, s nímž byl trvale v rádiovém spojení. Jacka proto nepřekvapilo, když dole zahlédl dva torpédoborce, které mířily nejvyšší možnou rychlostí k ostrovu Porpoise Island. O chvíli později spatřil i korvetu, která plula stejným směrem a hned nato si všiml dvou torpédových člunů, které se hnaly jak závodní chrti do míst, kam letěl i hydroplán. Námořnictvo neztrácí čas, pomyslel si.

Podle Jackových instrukcí zamířil Drobeček přímo do zátoky, kde mladík objevil kotvící ponorku. Maskování dosud plulo po hladině, ponorka byla pochopitelně pryč. Jack ukázal kapitánovi na chumáče palmových listů, které nebyly z výšky snadno rozpoznatelné, neboť se navršily při břehu. Když pak pohlédl k otevřenému moři u hrdla zátoky, vydral se mu z hrdla vzrušený výkřik. V té chvíli se totiž nedokázal ovládnout.

„Funguje to! Funguje!“ vykřikl a chvějícím se prstem ukázal na dlouhou čmouhu, která začínala v zátoce a táhla se až k obzoru. Nebyla rovná, táhla se křivolace jako by bez cíle, avšak Jack tušil, že to způsobily mořské proudy. „Tam plula!“ prohlásil.

Stopa oleje byla tak jasná, že nikdo nic nenamítal, a Drobeček vytočil stroj do nového kurzu. Kapitán předal hlášení obsluze ústřední vysílačky, která ji zakódovanou odeslala lodím. Potom s užaslým výrazem v obličeji stočil zrak ke stopě rýsující se na hladině.

„Něco takového jsem ještě v životě neviděl,“ prohlásil. „Kapitán téhle ponorky musel zešílet, když se s lodí v takovém stavu pustil na moře.“

„Řekl bych, že kapitán o ničem neví,“ zamumlal hoch.

„Musí přece vědět, že jeho loď má poruchu,“ vyhrkl Drobeček. „Jiné vysvětlení pro tak jasný únik oleje nemám.“

„Nemá poruchu,“ uchechl se Jack.

„Jakpak to víš?“ zvědavě se na něj zadíval kapitán.

„Protože vím, odkud ten olej teče,“ prohlásil Jack, který se srdečně bavil.

Kapitán přimhouřil oči. „Odkud teče?“

„Z mojí plechovky,“ řekl mladík. „Z čeho?“

„Z mé plechovky s olejem,“ opakoval Jack. „Přivázal jsem na zád' ponorky svou plechovku. Napřed jsem ji ale propíchl.“

Kapitán na něj upřel zrak, jako by nevěřil svým uším ani očím, což se dalo celkem snadno pochopit. Pak pohlédl na řehtajícího se Drobečka.

„Rozumíte tomu?“ vydechl a znovu se obrátil k Jackovi. „Musel jsi mít řádnou odvahu, hochu, když ses odhodlal k takovému triku. Kdyby tě při tom Němci chytili, stáhli by tě zaživa z kůže.“

„Těch Němců jsem se ani tolik nebál,“ řekl vážně hoch. „Jenomže v zátoce se po celou dobu, co jsem to připravoval, potloukal jeden žralok. Nebylo příjemné vědět, že jsme ve vodě blízko sebe.“

„To věřím,“ prohlásil kapitán upřímně.

Nikdo dál nepromluvil a oči všech se soustředily na olejovou stopu.

„Tamhle je!“ vykřikl ostře Drobeček, když objevil v dálce na hladině tmavý válcovitý předmět. „Už o nás vědí a ponořují se,“ dodal. Trup vzápětí zmizel pod hladinou.

„Nepomůže jim to, když mají u zádě tu plechovku,“ řekl zlověstně kapitán.

Během několika minut doletěl Drobeček nad místo, kde se ponorka ponořila. Hladina se dosud neuklidnila a uprostřed se leskla malá olejová skvrna. Potápějící se ponorka bezpochyby hodlala využít starý trik spočívající v prudké změně kurzu pod hladinou. Ten jí však nepomohl. Olej vyznačoval její dráhu tak jasně, jako čára křídou na černé tabuli. Ponorku sice neviděli, avšak její polohu bylo možné přesně určit podle stužky oleje. Bylo zcela jasné, že se

plavidlo nachází těsně před místem, kde olej vystupoval na hladinu. V neustálém prodlužování mastného pruhu se tajilo cosi zlověstného a neodvolatelného.

Drobeček prudce sklonil příd' letounu a snížil letovou výšku na tisíc stop nad hladinou a mladíka to přitisklo ke stěně kabiny. Rychle se zas napřímil, aby viděl dolů. Napjatě očekával další vývoj. Pak zaslechl pípání vysílačky, která předávala zprávu, již operátor dostal od kapitána. Připadalo mu to jako zvonění umíráčku podmořskému plavidlu. Osud ponorky byl zpečetěn, o tom již Jack ani trochu nepochyboval. Když vyhlédl postranním oknem, spatřil torpédoborce a torpédové čluny, které se hnaly k místu, nad nímž kroužil letoun. Docela vzadu se vynořila i korveta.

„Podívejte, trčí na místě,“ oznámil Drobeček.

Hoch se podíval dolů a všiml si, že stopa končí. Olej však stále stoupal ke hladině a šířil se, kruh se zvětšoval.

„Sedí u dna a čekají, až tu honičku vzdáme. Patrně už pochopili, že víme, kde jsou,“ řekl kapitán. „Ve válce zkrátka člověk nikdy neví, k čemu dojde v příštím okamžiku. Do toho, Drobečku!“

Drobeček pomalu přelétal nad středem olejové skvrny a od břicha letadla se odpoutal jakýsi předmět. Dopadl na hladinu, vzápětí vybudil a do výšky vystoupil oblak hustého bílého dýmu. Jack si uvědomil, že pilot označil torpédoborcům místo, které se mělo stát hrobem ponorky. Z místa vysoko nad oceánem měl báječnou možnost sledovat, co se bude dít dál.

Torpédoborce se pod nimi přehnaly a jeden z nich rozdělil svou přídí olejovou skvrnu na dvě poloviny. Hned poté spadla z jejich palub do moře za záděmi sudovitá tělesa. Mladík již v minulosti hlubinné pumy viděl, ale tentokrát měl poprvé příležitost, být při jejich nasazení v boji.

V místě, kde vybuchla první puma, se zvedl mohutný gejzír vody. To však byl pouze začátek. Stejně působivý obraz se opakoval znovu a znovu a zdálo se, že v místech, kde vybuchovaly další hlubinné pumy, dosáhla mořská voda

stupně varu. Potom se ze zpěněného kotle vynořil obrovský černý předmět a užaslý Jack rozeznal zád' zasažené ponorky. Její lodní šroub se dosud zvolna otáčel. Na okamžik jako by ponorka zůstala ve vroucí vodě stát, pak se mírně naklonila a vklouzla zpátky pod hladinu. Pěna usedala a místo ní se v místě posledního ponoření plavidla vzedmula temná bublina lesknoucí se mastnotou. Byla to nafta a olej, který již neměl nic společného se stopou z Jackovy plechovky. Skvrna se rychle šířila do stran a ve chvíli zakryla plochu velikosti malého ostrova.

Jako ve snu slyšel hoch kapitána, jak říká pilotovi: „Myslím, že tady už nemáme co dělat. Výbuch, který ponorka schytala, prorazil její plášť jako skořápku. Když dostane ponorka zásah u dna, nemá posádka naději. Nepřežil nikdo. Dostali ostatně jen to, co si plně zasloužili. Musela to být ale nepříjemná chvíle, když si říkali, jak jen je mohli ti nahoře najít. No... už se to nedozví.“

„To mě docela těší,“ řekl Jack a lehce se otrásl.

Kapitán pohlédl na jeho pobledlou tvář a pokrčil rameny. „Neber si to tak,“ řekl mu. „Tahle ponorka tu řádila dlouho, poslala ke dnu spoustu obchodních lodí, a zahubila stovky námořníků, kteří se ani neměli čím bránit. Někdo jim to musel překazít!“

Hoch kývl a kapitán sáhl po mikrofonu: „Vyšlete zprávu základně, že je po všem. Zamávejte našim, Drobečku.“

Pilot přeletěl nad malou flotilou a letoun zamával námořníkům křídly. „Kam teď, pane?“ zeptal se Drobeček. „Zpátky na základnu?“

„Ne,“ řekl kapitán. „Rád bych si zblízka prohlédl tu hromadu kamení s tankovací rourou. Náš nový průzkumník má pravdu, že z ní může být prvotřídní past. Jsem si jist, že zničená ponorka nebyla jediná, která tam tankovala. Můžeme čekat, že připlují jiné.“

Jack se usmál. „Doufám, že nebudete chtít, abych k další ponorce vázal plechovku,“ řekl. „Já už ani žádnou nemám.“

Drobeček se rozesmál.

Za několik minut se letoun vznášel nad klidnými vodami zátoky a hoch ukázal na pláže pokryté listím, jež včera maskovalo ponorku, a na kupu kamení, která maskovala vývod čerpací nádrže. Podrobněji popsal včerejší příběh včetně zoufalého skoku z útesu, a ukázal svým společníkům i otvor do podmořské jeskyně.

„Jak je možné, že nacisté tu jeskyni nenašli?“ řekl překvapeně kapitán.

„Když jsem se do ní dostal, vypadala jinak než teď,“ odpověděl Jack. „Byl právě příliv. Zjistil jsem, že když dostoupí nejvyššího bodu, voda zakryje téměř celý vstupní otvor. Teď při odlivu je vidět vstup zřetelně. Ale rozhodně nejsem prvním člověkem, který byl uvnitř. Kdysi jeskyni využívali piráti. Nechali tam po sobě prázdný soudek od rumu.“

„Podívejme,“ usmál se kapitán. „To je zajímavé! Teď mi nezbývá, než se na to podívat zblízka.“

Druhý Jackův vstup do jeskyně proběhl zcela odlišně od první návštěvy a mladík užasl, jak málo poprvé viděl. Jeskyní bylo totiž víc a byly navzájem propojeny. Pohodlně seděl v nafukovacím člunu vedle kapitána a společně veslovali do tajuplné říše pod skalním útesem. Nyní, když nastal odliv, bylo pod skalou mnohem více místa i světla, a spatřili celou řadu skalních prahů podobných tomu, na kterém se mladík zachránil.

Ukázal kapitánovi soudek, který si chtěl ponechat na památku, a sám se vydal hlouběji do jeskyně. Vzápětí se však přihnál zpátky s vyděšeným křikem.

„Co se děje?“ ozval se kapitán.

Jack ukázal za sebe. Na korálovém útesu poloseděla, pololežela zeleně svítící kostra ve skrčené poloze.

„Hrome,“ trhl sebou kapitán. „Nějaký nešťastný trosečník. Dost by mne zajímalo, proč tu zůstal. Když vnikl dovnitř, mohl se přece dostat i ven.“

„Podívejte!“ ukázal Jack. „Vždyť přišel o nohu! Řekl bych, že sem unikl přeci žralokem a už tady zůstal. Asi se bál vlézt znovu do vody, zůstal tu sedět a vykrvácel.“

Jen to dořekl, ve vodě jako by se pohnul veliký stín. Zelenavý odlesk hladiny se zachvěl a vzápětí vodou projelo dlouhé tmavé těleso připomínající tvarem torpédo. Mířilo z jeskyně ven.

„Žralok!“ vyjekl mladík. „Je tady! Vždyť tohle je nakonec jeho skrýše!“ Jackovi vyprchala z tváře krev a nohy se mu rozechvěly. Uvědomil si, jak tudy za tmy plaval. „Hrůza! Kdybych věděl, že zde ta bestie bydlí, nikdy bych do vody nevlezl. Nedivím se, že se ten zoufalec nedoslal ven.“

Kapitán se sklonil a zvedl ze skály předmět, ležící u kostry. „Jeho nůž,“ řekl. „Je to hodně stará práce. Ten chlapík zemřel před dávnými léty.“

Jack si všiml něčeho, co na první pohled připomínalo malý zašlý balíček. Sáhl po něm a překvapila jej jeho váha. Náhle se roztrhlo plátno, které během roků zpuchřelo, a z útrobu balíčku se vysypaly na skalní římsu zlaté mince.

Mladík nebyl chvíli schopen slova a užasl i kapitán. Nakonec prolomil mlčení jako první.

„Asi začnu věřit na pohádky!“ zamumlal. „Poklad!“

„Právě tohle asi zavdalo příčinu k pověstem o pokladu pirátů,“ prohlásil chlapec, když znovu našel řeč. „Zmarnil jsem na ostrově hodně času jeho hledáním. A najdu ho teď, když jsem na něj vůbec nemyslel.“

„Zdá se, že máš dnes šťastný den,“ usmál se kapitán. „Jenomže já se tady už nemohu déle zdržovat. Seber ty zlatáky a půjdeme.“

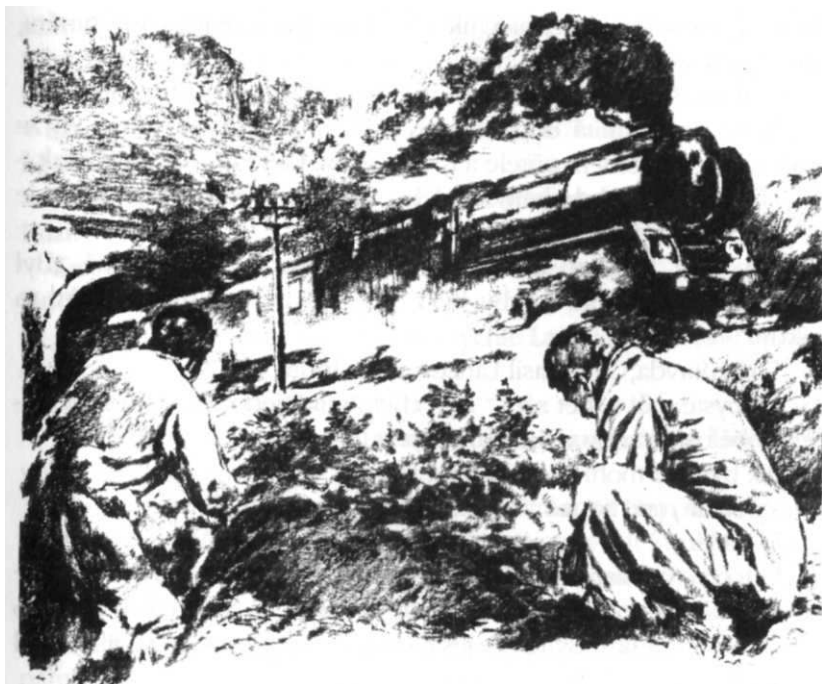
Nešlo o velký poklad, o jakých se obvykle vypráví v pověstech. Mladík napočítal něco málo přes sto zlatých mincí nejrůznějších měn, které zřejmě pocházely z několika loupeží.

Jak ale poznamenal Drobeček, když se vrátili zpět na palubu letounu, bylo to: „Mnohem lepší než se bodnout drátem do oka.“

Po příletu na základnu Jack ukázal zlatý poklad všem, kdo se podíleli na zničení ponorky a sklídl další obdiv. Měl pocit, že je toho dne nejúspěšnějším člověkem na zemi, což odpoledne uznal také Jackův otec.

Co však mládenci udělalo ještě větší radost, byl dopis, který mu za necelý měsíc přišel z vrchního velení námořnictva. Vyjadřoval blahopřání velení k jeho statečnému jednání, které umožnilo během několika týdnů zničení dalších tří nepřátelských ponorek. Dopis obdržel také kapitán Vane, a když seznámil s jeho obsahem Jacka, mladíkova radost neznala mezí. Obsahoval totiž povolení přijmout námořního kadeta Jacka Carringtona do činné služby v královském námořnictvu s jediným omezením, které znamenalo, že bude prozatím sloužit na základně Trinidad.

Jackova touha se naplnila, a když ho později zavedly služební povinnosti do okolí ostrova Porpoise Island, což se stávalo dost často, nikdy neopomněl vděčně mávnout k místu, které mu poskytlo životní šanci.

PŘÍBĚH PÁTÝ – VZDUŠNÝ PŘEPAD

JAK SE DĚLÁ ZEMĚTŘESENÍ

Když nadporučík Lance Lorimer z Královských vzdušných sil vyšel ze svého pokoje směrem k důstojnické jídelně, pocítil na rameni čísi ruku. Zastavil se, otočil a pohlédl na štíhlého mladíka ve stejné uniformě, jakou nosil sám, s hodnostním označením poručíka letectva. Tím jejich podoba končila. Z opálené tváře na něj zpříma hleděly tmavé oči charakteristické pro obyvatele dalekého východu.

„Buďte zdrav,“ pozdravil Lance. „Co pro vás mohu udělat?“

Druhý muž se usmál. „Můžete mi dovolit, abych pracoval s vámi?

Vím, že váš obvyklý společník utrpěl při posledním letu zranění, takže potřebujete nového.“

„Se mnou?“ povytáhl obočí Lance. „Víte vůbec, na čem dělám?“

„Jistě,“ zněla hbitá odpověď. „Každý muž na letišti přece ví, že přistáváte na území nepřítele a řešíte úkoly, které nelze splnit jinak.“

Lance se zadíval do jeho snědého obličej. „Proč si myslíte, že je to práce pro vás?“ zeptal se s úsměvem.

„Netvrdím, že je to práce pro mne,“ pokrčil rameny muž. „Byl bych však velmi rád, kdyby byla. Když to nezkusím, nezjistím to nikdy.“

„To je pravda,“ souhlasil Lance. „Jste z Indie, že?“

„To byste měl vědět sám,“ řekl chlapík a v jeho snědé tváři se zaleskly bělostné zuby v širokém úsměvu. „Jak bych to mohl vědět?“ užasl Lance.

„Vy se na mne nepamatujete?“

„Je mi líto.“

„Můj otec byl velitelem rotý B v pluku vašeho otce v Indii. Padl ve službě jako váš otec a zemřeli ve stejný den. Bojovali tehdy bok po boku za čest pluku. Byli jsme ještě chlapci, když jsme se v Dillí viděli naposledy.“

„Neříkejte, že jste Kazi...“ vyhrkl Lance a v jeho očích blesklo poznání. „Kazi... Mahomet?“

„Osobně,“ usmál se muž a lehce se uklonil. „Nastal čas, abychom naplnili odkaz našich otců.“

Lance popadl Kaziho za ramena. „No to je skvělé, Kazi! Ale jak ses sem dostal?“

„Do Anglie jsem přijel před sedmi lety,“ řekl mladík. „Chtěl jsem na medicínu do Oxfordu, ale pak jsem se doslechl o tobě a o tom, co děláš v RAF. Napadlo mě, že bych rád dělal totéž.“

„Proč jsi mi nenapsal?“

„Byl jsem v pokušení,“ připustil Kazi. „Myslel jsem si ale, že když to udělám, vynasnažíš se mi pomoci, a já si raději prošlapuji cestu sám. Proč by to nemělo platit u letecké školy? Právě jsem ji dokončil. Důstojníkovi z rozmíst'ovacího oddělení na ministerstvu letectví jsem řekl, že bych ti rád byl nablízku, a on, snad proto, že sám sloužil v Indii, mi vyhověl. Jediné co si nyní přeji, je létat a bojovat společně s tebou.“

Lance se zatvářil pochybovačně. „Dělám dost nebezpečnou práci, Kazi.“

Kazi se hrdě napřímil. „Od kdy si myslíš, že lidé jako já se vyhýbají nebezpečí?“

„Tak jsem to nemyslel, Kazi,“ řekl rychle Lance. „Já ale pracuji sám a potmě.“

„Jako domorodci v džungli?“

„Triky, které mě kdysi učil tvůj otec, mi několikrát zachránily život,“ usmál se Lance.

„A nebyl jsem náhodou s tebou u všeho také já? Dej mi možnost,“ naléhal Kazi. „Vzpomínáš si, jak jsme si jednou vzali koně a v domě mého otce jsme si vypůjčili kopí? Štvali jsme pak spolu toho obrovského kance, pamatuješ? Když tvůj kůň klopýtl ve strži, byl by tě ten štětinatý obr rozpáral kly, nebýt mého otce, který se vydal za námi. Nebýt jeho, nemluvili bychom tu teď spolu. Ale ani tenkrát jsem se nezalekl nebezpečí.“

„Jak bych na to mohl zapomenout, Kazi,“ řekl Lance a v jeho očích probleskla vzpomínka.

„Potom jsme toužili po tygří trofeji,“ pokračoval dychtivě Kazi. „Ale dnes bych chtěl začít lovit šelmy v lidské podobě. Nacistické bestie, které nelítostně vraždí ženy, děti a bezbranné civilisty. Slyšel jsem, že vraždí bez výstrahy. Dokážeš to pochopit? Pojďme zase lovit společně! Lovit s letadly místo koní a s kulomety místo kopí! Představ si, jakou by to udělalo radost našim otcům, kdyby viděli, že jsme spolu ve zbrani a bojujeme za čest pluku stejně jako oni.“

„Ty mi to odmítání pěkně ztěžuješ, Kazi,“ řekl stísněně Lance. „Jsi pro takovou práci přece jen mladý. Kolik ti je vůbec let?“

„Osmnáct. Ale proč o tom mluvíš? Sám jsi jen o rok starší.“

„Je pravda, že hledám nového partnera, ale práce, kterou bude muset zastat, nebude vůbec snadná.“ Lince se zasmál. „Nedívej se tak uraženě. Pojd'. Než si to rozmyslím, dáme si kávu.“

V jídelně nad šálky kávy pokračovali v hovoru.

„Vybrali mne pro speciální úkoly na nepřátelském území proto, že mluvím dobře německy a dokáži se pohybovat i za noci bez hluku,“ vysvětloval Lance. „Z obojího mne vyzkoušeli a ty víš, že to druhé jsem se naučil už v dětství. Moje úkoly jsou různé, ale obvykle jde o destrukce, o sabotáže. Dost často se vyskytnou situace, kdy jeden či dva muži nadělají nepříteli tolik škody jako celá armáda. Vyrážím za tmy a útočím rychle. Ihned po akci se stahuji zpět, jako starý tygr, který zná nebezpečí střelby.“

„Letíš dnes v noci do Německa?“

Lance dolil oba šálky. „Ano,“ kývl pak. „Letím.“

„A jaký máš úkol, pokud se smím ptát?“

Lance zaváhal. „Jediný člověk, který ví co budu dělat, je ten kdo letí se mnou.“

„A proč bych to nemohl být já?“ přerušil ho rychle Kazi. „Dej mi alespoň jednu možnost. Když se neosvědčím, už nikdy po tobě nebudu chtít, abys mě vzal s sebou.“

„Dobrá, zkusíme to,“ souhlasil Lance. „Nejdřív bych ti tedy měl něco povědět o práci, kterou dělám. Možná tě přejde chuť, a pokud ne, nebudeš si alespoň moci stěžovat, že jsem tě nevaroval. Obecně řečeno řeším úkoly které se nedají provést jinak. Jsou to různé práce. Někdy vysazuji na území obsazené nepřítelem tajné agenty, muže, kteří se v kraji vyznají. Mají za úkol vyhazovat do vzduchu železniční i silniční mosty, rušit

telegrafní spojení a provádět další sabotáže. Jindy zase létám do Francie, Holandska nebo také do Norska, kde vyzvedávám uprchlé zajatce. Občas je cílem Polsko nebo Jugoslávie, kam dopravuji zbraně a střelivo vlastencům, kteří bojují s nacisty z horských úkrytů. Někdy se s těmi lidmi setkávám a společně se snažíme nacistům co možná nejvíc zošklivit život.“ Lince se usmál. „Chovám se jako levhart, který přepadává kořist za noci.“

„Zní to děsivě,“ přiznal Kazi.

„Někdy to skutečně je děsivé.“

„Jaký typ letadla používáš?“

„To je tajné,“ řekl Lince. „Jestliže však se mnou poletíš, včas se to dovíš. Jde samozřejmě o speciální stroj. Dvousedadlový, malý a rychlý. Je vybaven velkými přistávacími klapkami, které snižují přistávací rychlost. Přistávací plochu si obvykle musím vyhledat sám, a často není právě ideální, rozhodně nikoli pro přistání za noci. Samozřejmě si před každým startem podrobně prostuduji mapu, a někdy dostanu i snímky pořízené průzkumnými letadly z větších výšek. Bývají užitečné. Pro dnešní let je mám také.“ Lince sáhl po konvici a nalil si další šálek.

„O co půjde dnes v noci?“ zeptal se zvědavě Kazi.

„Dnes v noci poletím do Linzbergu, nebo spíše do jeho blízkosti. Je to město ležící na hlavní železniční trati vedoucí z německého Porúří do Itálie. Ta trať byla sice v provozu vždycky, ale podle zpráv našich tajných agentů po ní v současnosti projíždějí stále častěji transporty vojáků, tanků, děl a munice pro nepřátelské jednotky v severní Africe.“

„Proč tu trať nebombardujeme?“

„Už jsme ji bombardovali několikrát,“ řekl Lance. „Železniční trať se však bohužel dá poměrně rychle opravit. U Linzbergu vede trať tunelem. Pokud by se nám ho podařilo zničit, třeba použitím trhavin, vyřadíme trať z provozu na dlouhý čas.“

„Takže ty máš dnes v noci vyhodit do vzduchu tunel?“

„Doufám, že se mi to podaří,“ přiznal Lance jistou pochybnost.

„Shodíš na ústí tunelu bombu?“

„Ne. To by k ničemu nevedlo. Tunel je moc hluboko pod povrchem. Existuje jediný způsob, jak ho zničit. Trhavina musí vybuchnout co nejhluběji uvnitř tunelu. Připravili mi speciální nálož.“

„Takže musíš dovnitř?“

„Kdyby byl tunel plný vody, vystřelím dovnitř torpédo,“ ušklíbl se Lance. „Takhle musím dovnitř sám!“

Kazi se usmál. „Začínám chápat, proč jsi mluvil o nebezpečné práci.“

„Varoval jsem tě.“

„Nebojím se nebezpečí,“ vyhrkl Kazi. „Už jsem to jednou řekl.“

„Takže se mnou pořád chceš letět?“

„Víc než předtím.“

„Dobrá. Uvidím, co se s tím dá dělat.“

„Zajímá mě ještě, jak se na tu práci oblékáš? Nosíš stejnokroj, nebo civilní převlek?“

„Vlastně oboje. Kdyby sestřelili moje letadlo, ať se raději stane, když mám na sobě uniformu. Přes ni však nosím dlouhý tmavý plášť. Je výhodný tehdy, když je uniforma příliš nápadná a také ve tmě, kdy mě tmavý plášť maskuje. Protože mluvím plyně německy, docela to stačí. Obvykle mě skutečně považují za Němce. Pokud se mnou poletíš, vezmeš si stejný plášť. Mluvíš německy?“

„Trochu,“ odpověděl Kazi. „Lépe rozumím, než mluvím.“

„To jsi mě mile překvapil,“ usmál se Lance.

„Pobyl jsem v Německu nějaký čas před válkou,“ vysvětlil Kazi. „Uvažoval jsem také o studiu chemie, ale já a Němci jsme si nějak nepadli do oka. Vrátil jsem se. Pověz. Co všechno si připravíš než odstartuješ?“

„Skoro nic,“ ušklíbl se Lance. „Zjistil jsem, že u těchto akcí nemá velké plánování smysl. Vždycky se vyskytne něco,

co ti plány zhatí. Užitečnější je to na místě, kde má člověk lepší představu o situaci.“

„Kdy startujeme?“

„V sedm večer. Po startu v sedm, přeletíme nejnebezpečnější úseky nepřátelské protiletecké obrany v naprosté tmě, a měsíc nám posvítí na cíl. Ale ještě neletíš, nezáleží to jen na mně.“

„A co zbraně?“ otázal se Kazi.

„Když všechno klapne, nebudeme žádné potřebovat,“ řekl Lance. „Přesto s sebou vozím pod sedadlem samopal a pár ručních granátů pro případ nouze. V kapse mám baterku a revolver. Měl by ses vybavit stejně.“ Lance pohlédl na hodiny. „Čas pokročil. Jdu teď oznámit velícímu důstojníkovi, že jsem si na akci našel nového partnera a...“

„Myslíš, že bude mít námitky?“ přerušil ho Kazi. „Prve jsi řekl, že ještě neletím.“

„Asi nebude,“ usmál se Lince. „Musel by někoho vybrat sám. Pak si prohlédneme letecké snímky a ukážu ti letadlo. Mimochodem, jeho jméno se ti zalíbí. Nazval jsem ho Shikari¹.“

„Pěkně jsi to vybral,“ zasmál se Kazi Mahomet. „Bude to jako za starých časů.“

V sedm hodin večer narušil ticho letiště rachot leteckého motoru. Lance roloval s letounem na start. O minulu později se po signálu z řídicí věže Shikari vznesl k obloze poseté hvězdami a zamířil k jihovýchodu. Před nosem letounu prořezávaly oblohu v blízkosti pobřeží bílé světelné nože reflektorů. Patřily britské protiletecké obraně. Jeden z nich ozářil také Shikari, který stále stoupal. Výškoměr ukazoval stále vyšší a vyšší čísla a zastavil se až na výšce dvacet tisíc stop. Lance srovnal letadlo. Až z této výšky vyslal pozičními světly signál protiletecké obraně a obsluha světlometu

¹ Shikari – domorodý lovec v Indii

přesunula světelný kužel jinam. Obloha nad letadlem ztemněla.

Kazi pohlédl dolů a viděl, jak pod trupem letounu mizí v dálce obrys anglického pobřeží. Vpředu na nezřetelném obzoru se objevil další tmavý stín, zlověstný stín pevniny, kde pod vládou nacistů trpí milióny Francouzů a obyvatel jiných národností. Daleko na jihu označovaly kužele světlometů a výbuchy proliteckých granátů místo, kde britské noční bombardéry ničily nepřátelskou ponorkovou základnu.

Lance pohnul levou rukou a hukot motoru utichl. Nos letadla se sklonil a Shikari tiše klouzal temnou nocí za tichého šumu pomalu se otáčející vrtule.

„Přes pobřežní obranné linie pokaždé raději plachtím,“ oznámil Kazimu, který seděl vedle něj. „Snižuje se tím možnost, že nás uslyší nebo uvidí. Naše noční rušivé letouny dnes zamířily níže k jihu, kde útočí na německá letiště. Doufám, že skopčáci budou mít práce nad hlavu. Snad si nás nevšimnou.“

Jak plachtili dál, Kazi sledoval to málo, co se dalo na zemi spatřit. Pokud šlo o vyhlídky jejich nebezpečného úkolu, nedělal si plané naděje. Kromě rizika, že je sestřelí němečtí dělostřelci nebo stíhači, očekával nesmírně nebezpečné přislání v neznámé krajině. Pokud Lance špatně odhadne přistávací plochu, mohli by v nejlepším případě skončit jako váleční zajatci po zbytek války v zajateckém táboře. Při špatném přistání jim hrozilo, že vybuchne nálož trhavin, skrytá v bedně pod sedadlem. Přistáním však všechno jenom začínalo. Pak měla následovat nejnebezpečnější část jejich úkolu, pěší pochod nepřátelským územím a zničení tunelu.

Pevninu pod nimi zahalovala neprostupná tma. Jediné, co se dalo rozeznat, byly tmavší plochy lesů, a světlejší stužky silnic nebo řek. Oblohu občas prořízl kužel pátrajícího světlometu, ale pilot se mu vždy snadno vyhnul. Jen jeden ze světelných prstů zatápal po obloze nepříjemně blízko u nich, a Lince musel prudce strhnout letadlo do strany.

„Myslím, že jsme z nejhoršího venku,“ řekl asi po dalších deseti minutách letu. „Pořádně se rozhlédni, zda se tu někde nepotloukají noční messerschmitty.“ Konečně přidal plyn, nos letounu se zvedl a Shikari zrychlil tempo.

Kazi ztrácel pojem o čase. Let se mu zdál nekonečný, jak se často při dálkových letech stává. Měl pocit, že tráví ve vzduchu celé hodiny. Lance seděl na místě pilota s nehybnou tváří a se zrakem upřeným do temné noci před nimi. Jen občas zatěkal očima k přístrojům na palubní desce, aby je zkontroloval. Potom pohlédl dolů, spokojeně zamručel a ukázal prstem. „Podívej!“ řekl. „To je naše železniční trať.“

Kazimu chvíli trvalo, než něco zpozoroval. Krajina zahalená tmou vypadala všude stejně. Nad letounem se táhla řídká mračna a mezi nimi občas probleskly hvězdy. Vlevo nad obzorem označovala bledá záře místo, kde se brzy vynoří měsíc. Země však zůstávala ponořená ve tmě. Až po chvíli tam Kazi rozeznal temnou přímku železniční trati. Poté co letoun klesl, si všiml dalších podrobností. Lesů, silnice a řeky. Na okamžik se dole zablesklo světlo připomínající odlesk diamantu na černém sametu, ale Kazi nepoznal, co to bylo.

Pocítil lehkou nevolnost, když se motor znovu odmlčel a vrtule se zastavila. Všechno ztichlo, až na svist vzduchu prořezávaného letadlem. Klesali, a to znamenalo, že Lance objevil plochu vhodnou k přistání. Když se k němu Kazi obrátil, všiml si, že pilot má na kolenou fotografii osvětlovanou odleskem ukazatelů palubní desky.

„Ty víš, kde jsme?“ zeptal se Kazi s nepříjemným pocitem, že se bude muset ještě dlouho učit, než bude schopen podniknout takovou cestu sám.

„Ano. Myslím, že je všechno v pořádku,“ odpověděl Lance a znovu se soustředil na krajinu dole.

Shikari se naklonil na křídlo a Kazi, přestože nic neviděl, měl jistotu, že letoun padá vstříc inkoustově temné pustině. Stiskl rty. Letěli níž, níž a níž, pak pilot vyrovnal stroj, a Kazi pod sebou konečně něco uviděl. Míhaly se tom vrcholky

stromů. Zatajil dech, neboť mu bylo jasné, že teď všechno závisí na schopnostech jeho přítele. Koruny stromů zmizely, stroj stále klesal, náhle se podvozek dotkl země, kola lehce nadskočila a rozběhla se po pevném podkladu.

Brzdy letadlo mírně roztřáslly, a chvění pokračovalo do okamžiku, kdy stroj konečně zastavil. Lance ihned stáhl boční okno a pozorně se zaposlouchal. Kolem vládlo ticho rušené jen běžnými zvuky, které dokazovaly, že se nacházejí na území obydleném lidmi. Slyšeli hvízdání vzdáleného vlaku, o něco blíž hučel motor auta a z dálky zněl štěkot psa. I tyhle obyčejné zvuky však Kazimu zněly zlověstně, asi proto, že vlak, auto i pes patřili nepříteli. Po zádech mu přeběhlo zamrazení, jaké nezažil od chvíle, kdy poprvé číhal pod jasné zářícím měsícem v džungli na tygra, jenž se k němu plížil, aby ho našel a zabil. S pootevřenými rty a napjatým zrakem hleděl do temnoty obklopující letadlo.

„Zdá se, že je tu klid,“ řekl tiše a klidně Lance. „Jdeme na to! Nedělej hluk.“

Vystoupili na trávník a znovu nastražili uši. Ticho nyní nerušil jediný zvuk.

„V pořádku,“ zašeptal Lance. „Teď schováme Shikari pod stromy na okraji pole, kde na něj nebude tolik vidět. Vždycky ho nechávám s vrtulí obrácenou do volného prostoru. To kdybych měl při odletu naspěch.“

Pomalu a opatrně táhli stroj kormidlem napřed k hlubokému stínu skupinky smrků lemujících pastvinu. Lance opatrně zvedl třaskavé závaží z kokpitu a položil ho na trávu.

„Před startem ses díval na fotografii, takže bys měl vědět, kde jsme,“ řekl Kazimu. „Tohle je ta úzká pastvina u pole, na kterém jsme přistáli. Trať železnice vede lesem, který vidíš na opačné straně. Odhaduji, že severní vjezd do tunelu je sotva čtyři sta kroků od jeho okraje.“

„Budou tam stráže?“ vydechl Kazi.

„To ještě nevím,“ řekl Lance. „Musíme se ale chovat tak, jako by byl tunel stráží plný.“ Zvedl bednu s výbušninou. „Jdeme.“

Vyrazili a šli asi deset minut, při čemž se občas zastavovali a naslouchali zvukům noci. Jakýsi noční pták vyrazil poblíž ostrý skřek a vyděsil chudáka Kaziho téměř k smrti. Chvilí nato mu Lince položil ruku na rameno.

„Jestliže jsme se příliš neodchýlili od správného směru, tak by přímo před námi měla ležet silniční křižovatka. Podle ní najdeme přesný směr k tunelu.“

Když se prodrali živým plotem, zjistili, že odhad byl správný. Ve světle zářícího měsíce, který vyplul nad vrcholky stromů, měli křižovatku před sebou jako na dlani.

„Ticho,“ sykl Lance. „Zdá se mi, že slyším auto. Uděláme dobře, když ho necháme projet.“

Skrčili se za živým plotem a viděli, jak se sem silnicí blíží vozidlo. Poznali silně přitlumené reflektory automobilu. Vůz se pomalu blížil a na křižovatce se ke Kaziho zděšení zastavil. Chvilí bylo ticho a pak skříply otevírající se dveře. Na silnici vystoupil muž a Kazi rozeznal hrncovitou přilbu na jeho hlavě. Voják promluvil k muži za *volantem*.

„Podle obsluhy nového leteckého zaměřovače by to mělo být tady,“ řekl hrdelní němčinou. „Z jejich propočtů vychází, že to letadlo přistálo v nedalekém okolí. Těžko říci, kde máme začít hledat. Na prohledání všech polí a lesů v oblasti bychom ale potřebovali celý pluk.“

„Není jisté, zda letadlo přistálo,“ ozval se hlas druhého muže. „Angláni sice vysazují špióny kde se dá, ale ti obvykle seskakují na padácích.“

„Jenže obsluha neslyšela, že by se letoun vracel. Předpokládají proto, že přistál,“ řekl muž stojící na silnici.

„No a co teď?“ zněla mrzutá odpověď. „Nevím, co tu budeme sami dva v takové tmě platní!“

„Souhlasím, Fritzí,“ prohlásil druhý. „Navrhuji jet pomalu po silnici k Linzbergu a kontrolovat každého člověka, jehož potkáme. Žádný cizinec nám tak nemůže ujít.“

Voják se vrátil do auta, a to se tiše rozjelo.

„Hrome!“ vydechl Kazi, jemuž se zjevně ulevilo. „To bylo o fous! Mohl jsem se toho Němce skoro dotknout.“

„Na to si budeš muset zvyknout,“ odpověděl klidně Lance. „Slyšel jsi, co říkali? Němci nejspíš vyvinuli nový přesný radar, který odhalil naše letadlo. Myslí si, že tu někde jsme, takže musíme být dvojnásob opatrní.“

„Co kdyby našli naše letadlo, zatímco budeme pryč?“ zeptal se nejista Kazi.

„Jestli se jim to povede, obávám se, že to pro nás nebude moc příjemné,“ řekl chladně Lance. „Teď ale musíme dál. Čeká nás dost práce.“ Vytáhl z kapsy kompas a nastavil kurz. „Rád bych došel přímo k severnímu konci tunelu,“ oznámil. „Nastraž oči i uši pro případ, že by tom byly strážce.“

Oba pozorně obhlédli silnici, opatrně ji přeběhli a na několik vteřin se zastavili v temném stínu stromů. Kazi převzal nálož, aby Lance mohl kompasem ověřovat směr cesty. Šli dál a často se zastavovali a naslouchali. Napětí, které Kazi při postupu cítil, bylo horší, než očekával. Měl pocit, že každou chvíli zazní ostrý varovný výkřik strážného a vzápětí třesk výstřelu.

„Jsme blízko,“ pošeptal Lance příteli do ucha. „Všimni si, jak před námi řídne les. Myslím si, že jde o okraj úvozu, kterým vede železniční trať. Nedělej hluk!“

Lance schoval kompas do kapsy, klesl na kolena a pokračoval dál plížením. Kazi jej napodobil, ale měl to těžší, jeho nebezpečný náklad mu velice překážel.

„Ticho,“ sykl Lance, přitiskl se těsně k zemi a zůstal nehybně ležet.

Kazi se opět přizpůsobil. Nedaleko nich zapraskala větvička. Byl to slabý zvuk, ale mladíci věděli, že větvičky jen vzácně praskají samy od sebe. Když pak ležel bez hnutí na

zemi, zaslechl blížící se kroky. V místech kde končil les, se proti obloze zalité svitem měsíce vynořila postava. Zastavila se. Byl to muž, voják. Zavládlo takové ticho, až Kazi doslal strach, že strážný zaslechne bušení jeho srdce. V ústech mu vyschlo, když pochopil, že nebýt prasklé větvičky, padli by mu přímo do rány. Strážný byl hlupák. Kdyby měl zkušenosti z džungle, nikdy by to nedopustil. Kazi zkřivil rty do opovržlivého úšklebku, ale vzápětí sebou trhl, neboť voják něco řekl. Hovořil sice přitlumeně, ale v nočním tichu zazněl jeho hlas jako monolog herce z divadelní rampy. „Jsi to ty, Rudy?“ zeptal se.

„Já, Willy,“ odpověděl jiný hlas. Zazněl tak blízko, až sebou Kazi trhl.

„Tak se pohni!“ zavrčel Willy. „Máš jako obvykle skoro pět minut zpoždění.“

„Nesmysl,“ odmítl výtku druhý. „Jdu včas. Musím se ale přiznat, že se na čtyři hodiny obcházení té mizerné díry netěším. Jsem tu už pár měsíců, a ještě jsem nezahlédl jediného záškodníka. Kdo by se staral o pitomý tunel?“

Houština za Kaziho zády zapraskala, a na pozadí noční oblohy se vynořila druhá postava. Oba strážní se setkali.

„Jede sem další muniční vlak,“ řekl muž, který právě přišel. „Už mě nebaví koukat na jeden muniční vlak za druhým,“ dodal.

„Koho by to bavilo,“ vzdychl první strážný. „Zajdu se podívat do strážnice, jestli tam zůstalo něco k snědku. Dobrou noc. Kdybys tu potkal nějakého záškodníka, dej mi vědět.“

„Pošlu ho rovnou za tebou,“ chraptivě se zasmál Rudy. „So, gute nacht.“

Jedna z postav zmizela a mužovy kroky byly slyšet podél trati. Nový strážný zív, povolil si u krku blůzu, pověsil helmu na větev a opřel pušku o strom. S nebezpečím nepočítal.

Čas plynul a Kazi tiše ležel. Muž před nimi se nehýbal, zdálo se, že hodlá zůstat na místě. Opíral se o strom a tiše si pískal jakousi melodii.

Kazi si přiložil dlaně k ústům a přiblížil je k Lanceho uchu. „Chce tu zůstat,“ šeptl.

Lance kývl.

„Nemůžeme tu trčet celou noc. Myslím, že bych ho mohl dostat,“ pokračoval Kazi. „Mám to zkusit?“

„Ano.“

Kazi se neslyšně zvedl. Za celou dobu svého působení v džunglích Indie nezažil takové vzrušení, jaké pocítil nyní. Věděl, že musí svůj úkol vyřídit v naprosté tichosti. Stačil by jediný zvuk, aby bylo všechno ztraceno. Jediný výstřel by vyvolal poplach v celém okolí.

Krůček po krůčku se Kazi přibližoval k nic netušícímu strážnému, který dopískal a zívł. Noční hlídka ho asi smrtelně nudila. Kazi s hlavní revolveru v pravé ruce nevěděl, jak dlouho trvalo, než se dostal strážnému za záda. Připadalo mu to jako dlouhé hodiny, ale tento způsob postupu byl nejjistější. Konečně byl tak blízko, že kdyby vztáhl ruku, mohl se muže před sebou dotknout. Namísto toho však zatápal levou rukou po zemi, až nahmatal oblázek. Hodil ho pár yardů před vojáka a kámen dopadl na suché smrkové jehličí s lehkým zachrastěním.

Strážný sebou trhl a pohlédl směrem, odkud se ozval podezřelý zvuk. „Kdo je tam?“ křikl ostře.

Kazi se za ním vztyčil jako zlověstný stín a vzápětí pažba jeho revolveru prudce dopadla na mužovu nechráněnou hlavu. Strážný zachroptěl, klesl na kolena a skácel se k zemi, aniž by vydal další zvuk.

Lance s výbušným balíkem v rukou se ke Kazimu připojil. „Dobrá práce,“ zašeptal. „Jdeme.“

Ačkoli postupovali velice tiše, jejich kroky přece jen způsobily nějaký hluk, protože když dosáhli okraje úvozu, zazněl z opačné strany hlas. S pocitem trpkého zklamání si Kazi uvědomil, že tam stojí další strážný.

„Kolik je hodin, Rudy?“ ozvalo se.

Kazi si uvědomil, že muž hovoří ke strážnému, který mu určitě neodpoví, neboť je v bezvědomí. Pokud nedostane odpověď, začne se zajímat, co se děje.

„Je čtvrt na dvanáct,“ zaznělo těsně za ním. Byl to Lance, jemuž se docela dobře zdařilo napodobit zastřený hluboký hlas strážného, jenž se teď pramálo zajímal o pohyb hodinových ručiček.

Kdesi v dálce zapískala lokomotiva, a vzápětí sem dolehl rachot blížícího se vlaku.

„Muničák už jede,“ zavolal důvtipný strážný na opačné straně kolejí.

„Ja, ja,“ křikl Lance a rychle se otočil ke Kazimu. „Tohle je naše příležitost,“ šeptl chraptivě. „Hluk vlaku přehluší všechn rámus, který naděláme. Počkáme, až se přiblíží, a pak vyrazíme k tunelu. Pokud se nám povede dostat současně i ten vlak, budeme tu mít za chvíli pěkný ohňostroj.“

„A co s tím druhým strážným?“ zeptal se tiše Kazi.

„Musíš se o něj taky postarat, alespoň v případě, když si nás všimne a nebude souhlasit a naší práci.“

„Dobrá.“

Vlak byl v té chvíli asi půl míle daleko a nadělal spoustu hluku, nebo se to alespoň zdálo po dlouhém údobí ticha. Pak Kazi zahlédl nad kolejemi zášleh narudlé záře z komína, jak topič přihodil uhlí. Příliš času nezbyvalo. Lance se příkrčen rozběhl po vrcholu svahu jehož stěny se stále prohlubovaly. Blízko před ním se již černal oválný otvor lunelu.

Lance se letmo ohlédl po blížícím se vlaku. „Nesmíme ztrácet čas,“ vyhrkl a s náloží v levé ruce sjel po příkrém svahu ke kolejím. Dole upadl, vstal a spěchal k tunelu. Kazi mu byl patách a hnali se k černému otvoru jako dva králíci prchající do nory.

Když jim k tunelu chybělo pouhých deset yardů, osvítilo náhle trať světlo z otevírajících se dveří strážního domku. Kdyby se Kazi dokázal zastavit, strnul by. Ve dveřích strážnice stál Němec s puškou v ruce. Ve strážním domku

zřejmě odpočívali ti strážní, kteří právě neměli službu. Výkřik mu dal jasně najevo, že ho muž spatřil.

Hlas Lanceho přehlušil i lomoz blížícího se vlaku. „Zastav je, Kazi!“ vykřikl a hnál se do tunelu.

Kazi si uvědomil, jakému nebezpečí by se vystavil, kdyby zůstal stát v otevřeném prostoru, a skokem se vrhl ke stěně domku. Třeskl výstřel, a Kazi zaslechl, jak mu kolem hlavy hvízdla kulka. Zvedl revolver, krátce zamířil a stisł spoušť. Strážný, který po něm vystřelil, se zhroutil na zápraží. Nad ním se však objevil další muž. Kazi proběhl kolem svítícího okna k rohu domku, otočil se a znovu vypálil. Muž upustil pušku a klesl na kolena vedle padlého. Při cestě kolem okna si Kazi všiml, že uvnitř jsou další strážní. Pochopil, že přestože má proti sobě přesilu, může těžit z výhody, že Němci jsou ve světle, kdežto jeho kryje tma. Hodlal si výhodu udržet a namířil na dveře revolver. Kdyby někdo z domku vyrazil, měl by ho na mušce. Uvědomili si to ovšem i další strážní uvnitř a nevystřčili nos, jenom tam vztekle křičeli. Potom jejich povyk přehlušil divoký rachot vlaku, mířícího k tunelu.

Kazi podpořil paniku uvnitř domku tím, že do osvětlených dveří třikrát vystřelil, a ústa se mu pootevřela ve zlomyslném úsměvu, když si uvědomil, že Němci nemají tušení, kolik je venku nepřátel. Koutkem oka zahlédl Lanceho, jak vybíhá z tunelu a odvíjí za sebou drát z cívky.

Vlak ostře zapískal. Nahoře nad tratí třeskla rána z pušky. Muži v domku řvali jeden přes druhého. Kazi vystřelil počtvrté a jeho zrak se stočil k Lancemu. Ten již šplhal po svahu vzhůru a zběsile na něj mával. Aby se k němu co nejrychleji připojil, vyrazil přes trať, v zápalu boje však zapomněl na koleje. Zakopl o jednu z nich a natáhl se jak dlouhý tak široký před řítícím se vlakem. Když se zvedl na nohy, zahlédl, jak ze strážního domku vybíhají vojáci. Třesky dvě rány a dva z nich zavrávali a upadli. Podíval se na okraj úvozu a spatřil tam svého přítele, který právě vyprazdňoval zásobník revolveru do nitra domku. Kazi doběhl ke svahu a

drál se vzhůru, při čemž supěl námahou i vzrušením. Dostal se tam právě ve chvíli, kdy se mezi nimi a domkem řtil vlak. „Běž!“ vyjekl Lance.

Nemusel přítele pobízet dvakrát. Šlo o život. Když však vlak zmizel v tunelu, Lance se zastavil.

„K zemi!“ zasyčel a vzápětí cosi provedl s malým předmětem, jenž držel v levé ruce.

V následujícím okamžiku nastala, jak se alespoň Kazimu zdálo, první etapa konce světa. První výbuch zazněl krátce a ostře, ale poté následovala detonace, připomínající výbuch sopky. Vzápětí přišla taková tlaková vlna, že se kolem začaly lámat kmeny stromů a dýchání bylo na několik okamžiků nemožné. Dunění výbuchu trvalo celou minutu, jako by se velmi blízko v podzemí rodila nová sopka. Okolí ozářilo tak jasné oranžové světlo, že bylo vidět jako za dne. Pak svit pohasl a doznívající výbuchy vystřídal rachot sesuvů skal a kamení a teprve pak zavládlo ticho.

Kazi se postavil a ohromeně pohlédl směrem, odkud ještě před chvílí znělo hrozivé dunění a hřmění. Naskytl se mu obraz takové zkázy, jakou by si nedokázal vybavit ani v nejdivočejším snu. Ústí tunelu zmizelo stejně jako strážnice. Stromy i větší keře v úvozu tratě i nad ním ležely na zemi srovnány vedle sebe, jako by je tam poskládala ničivá vichřice. Svah vrchu, jímž vedl tunel, se zdál být pomačkán, jako by si s ním pohrálo zemětřesení. Nad tratí se vznášel mohutný oblak dýmu, a kouř dosud vystupoval ze sesuté změti hlíny a kamení.

Lance se dotkl paže svého společníka. „Je to drsná práce,“ řekl, „ale jinak to nejde. Tohle vyvolá rozruch. Do několika minut to tu bude jako ve vosím hnízdě. Pospíchej, musíme pryč.“

„Ano,“ otrásl se Kazi. „Pro dnešek jsi toho udělal až dost.“ Lance se pochmurně zasmál. „Ještě jsme neskončili,“ zamumlal a rozběhl se podél okraje úvozu kolem padlých

stromů. Vraceli se ke křižovatce, kterou museli přejít cestou k letadlu.

Dříve, než pronikli k silnici, bylo však jasné, že se Lance ani trochu nezmýlil. Srovnání a vosím hnízdem bylo případné. V okolí vypukla vřava. Ze všech stran znělo hučení motorů. K místu výbuchu mířila světla aut a motocyklů.

„Doufám, že nevezou psy,“ zavrčel v běhu Ivance.

„Psy? Jaké psy?“ hekl Kazi.

„Německé stráže používají vlčáky, dobrmany a podobná zvířátka vycvičená ke štvání lidí. Několikrát jsem s nimi měl tu čest a není o co stát.“

„Oh,“ vydechl Kazi. „Jak ti psi rozeznají náš pach?“

„Cvičí je ke sledování stopy s takovým pachem, který jim nastrčí před čenich,“ vysvětlil Lance. „Naší stopu najdou na křižovatce. Ale psům obvykle stačí, když se člověk rozběhne, a sami poznají, koho honit. Abychom se teď dostali ke stroji, musíme přeběhnout silnici.“

Sotva dopověděl, rozlehl se nocí vzteklý štěkot.

„Máme je tady,“ zasyčel Lance. „Narazili na naše stopy poblíž křižovatky. Pokud po nich půjdou ke trati, je to v pořádku, ale jestli je naše stopa dovede k letadlu, budeme mít šeredné potíže. Musíme dál, nemůžeme se zastavovat.“

Jen doběhli k silnici, museli se skrčit, protože se kolem právě hnal silný vůz. Sotva je auto minulo, vyrazili dál, ale museli se ukrýt za živý plot, protože se nad krajinou rozzářilo mdlé světlo žluté světlice. Vzápětí se na několika místech asi míli od nich rozzála silná světla pátracích světlometů. Donutilo je to zůstat v úkrytu. Vlevo u silnice se ozvaly výkřiky a hvízd píšťalek. Kazi slyšel, jak praskají větve pod nohama utíkajících mužů.

„Pospíšili si,“ zamumlal Lance. „Je jim samozřejmě úplně jasné, že tunel nevyletěl do povětří pro nic za nic, a stejně tak dobře vědí, že ti kdo to provedli, nejsou daleko. Jde nám hlavně o čas. V každé minutě se sem sjíždí spousta dalších

vojáků a policistů. Musíme rychle dál, ať nás uvidí nebo ne. V nejhorším případě se dáme do boje. Připrav si zbraň.“

Lance vyběhl s revolverem v ruce podél živého plotu, který zde ohraničoval pole, jež jim posloužilo jako přistávací plocha. Mířil přímo k okraji lesíka, kde ukryli svůj stroj. Chvilí se jim dařilo prchat nepozorováni, a Kazi se uklidňoval nadějí, že jim bude přát štěstí a nerušeně doběhnou až k letadlu.

Štěstí však nevydrželo. Kazi zaslechl psa dřív, než ho spatřil. Nevěděl, zda se psovodovi vytrhl, nebo zda ho pustil záměrně, aby volně prohledával terén. Rozhodně však byl tady. S tichým dusotem tlapek se náhle objevil na dohled a v polotmě se zdál být větší, než skutečně byl. Zvedl hlavu a když zahlédl dva prchající muže, zlověstně vyštěkl.

Kazi varovně vykřikl, aby upozornil přítele na blížící se nebezpečí, otočil se a pozvedl zbraň. Zvíře však bud vycítilo hrozbu, nebo vědělo, co znamená namířený revolver. Zastavilo se a z hrdla se mu vydralo temné zavrčení. Němci museli zlověstný zvuk zaslechnout, protože dupot okovaných bot se rychle blížil a doprovázely ho výkřiky povzbuzující zvíře k útoku.

„Vypadá to, že si budeme muset prostřílet cestu,“ řekl Lance klidně a znovu vyrazil. „Kdybych padl, nezastavuj se. Musíš běžet dál. Naší jedinou nadějí je letadlo. Je také důležité, aby se naši dozvěděli, jak naše akce dopadla.“

Doběhli asi na sto kroků k Shikari a právě když Kazi rozeznal obrysy letounu, třeskl první výstřel z pušky a ze země jen kousek před nimi se zaprášilo. Další kulka urazila větev z keře, pod níž běželi. Kazi se ohlédl přes rameno a spatřil tři muže, pádící asi třicet yardů za nimi. Mnohem dál uviděl celou tlupu vojáků. Běželi vedle sebe, jako koně v cílové rovince dostihové dráhy. Varovně vykřikl a donutil tím k ohlédnutí i svého druha.

„To nezvládneme,“ zavrčel Lance. „Než jim zmizíme, budou nás mít jako na dlani. Máme jedinou možnost. Já je

zdržím, ty doběhneš k letadlu a nastartuješ motor. Pokud se mi podaří přibít je k zemi, budeš mě pak krýt palbou, než se k tobě připojím.“

„Ale já tě tu nemohu nechat,“ zaprotestoval Kazi.

„Slyšel jsi rozkaz,“ vyštěkl Lance, zastavil se, vrhl se za útlý kmen stromu a otočil se k pronásledovatelům. Pes se k němu blížil. Revolver v Lanceho ruce ostře práskl. Zvíře kleslo a zavylo, ale vzápětí stálo na nohou a s kňučením a kulháním se vracelo. Němce ani nenapadlo psa napodobit a uháněli dál. Lance vystřelil třikrát rychle za sebou. Jeden muž se zhroutil a druzí dva se vrhli k zemi za hustý keř a zahájili palbu. Stříleli v podstatě nazdařbůh, ale palba byla tak hustá, že si Lance nedovolil běžet dál.

Mezitím doběhl Kazi k letadlu. V zoufalém spěchu vytáhl zpod sedadla samopal. Stiskl zbraň a obrátil se v pravou chvíli, když Lance vyběhl. Viděl jak přebíhá od stromu ke stromu, a nepřestává mačkat spoušť revolveru. Vzápětí se vzadu u živého plotu zvedlo ze země nejméně deset vojáků. Zaútočili jako na frontě, cosi křičeli a stříleli za běhu.

Drsný štěkot dávky ze samopalu jejich útočný pokřik zarazil a Kazi pocítil divoké vzrušení, když se mu v rukou otřásala zběsile pálící automatická zbraň.

„Poběž!“ vykřikl.

Následující chvíli vyplnila divoká přestřelka. Lance kličkoval k letounu. Střely hvízdaly oběma směry. Nacisté zalehli, protože útok je útok, ale smrt je smrt. Nechtělo se jim vystavovat kuži vražedné palbě Kaziho samopalu. Dobré bylo, že se od nich Lance vzdaloval, bída byla v tom, že vleže stříleli přesněji a některé kulky se zavrtaly do letounu.

„Zdrž je ještě půl minuty!“ houkl Lance, který se plavným skokem vrhl do kokpitu. „Jak naskočí motor, nasedni!“ křikl přes rameno. Kazi stojící před letadlem ostřeloval krátkými dávkami vojáky ležící pod živým plotem, než zaslechl zavrčení startéru. Když zaburácel motor, nečekal na nic a vrhl se do kabiny. Letoun se vzápětí pohnul. Kazi

pálil i z rozjíždějícího se stroje, až klapl úderník naprázdno. Jako na povel se podél živého plotu zvedla řada vojáků, vyrazila vpřed a jejich pušky se rozštěkaly. Střely trhaly plátno na letounu, ale žádná nezpůsobila vážnější škodu. Shikari zrychloval, unikl z dosahu střelby a pak se stroj přestal otřásat a Kazi věděl, že se podvozek odpoutal od země. Zavřel dveře, hodil zbraň na podlahu a s úlevným povzdechem dosedl na místo vedle pilota.

„Uf,“ vyhekl a setřel si z čela pot. „Zvládli jsme to! Když jsi mluvil o horkých chvilkách, nijak jsi nepřeháněl.“

„Proč přehánět?“ ušklíbl se Lance. „Nepleť se. Zdaleka není konec. Teď nás hledají světlomety a přijde další tanec. Nepochybuj ani o tom, že německé stíhačky na trase naší cesty domů už dostaly varování, aby si na nás počkaly.“

„Nemohl bys mi povědět něco veselejšího?“ zavrčel Kazi.

„Mohl, ale musel bych si vymýšlet,“ ušklíbl se Lance. „Pokud se nemýlím, pozval ses na ten výlet sám.“

„Nestěžuji si.“

„Taky by ti to nepomohlo,“ řekl Lance. „Ale vedl sis výborně,“ pochválil přítele, zatímco držel letoun nízko nad vrcholky stromů a co chvíli měnil směr, aby unikl dotěrným světlometům.

„Kdyby nás napadli stíhači, čím se jim budeme bránit?“ zeptal se Kazi.

„Můžeme jediné uhýbat. Tohle není bojový letoun. Boj obstarávají spitfiry, hurricany a jiná letadla. Naším úkolem je udeřit za tmy jak starý zkušený levhart, a bleskově zmizet v džungli. Proto patří náš Shikari k nejjobratnějším a nejrychlejší letounům. Budou se snažit odříznout nám ústup a my se vynasnažíme uniknout nočním stíhačům. Za chvíli zmizíme z dosahu světlometů a budeme stoupat. Měj oči na stopkách a kdybys něco zahlédl, dej mi vědět.“

Kazi věděl, že stanoviště německé protiletdecká obrany jsou v plné pohotovosti, a tak ho nepřekvapilo, když se o několik minut později na obloze rozprskly granáty

protiletického dělostřelectva. Ohnivé obláčky se naštěstí zjevovaly dost daleko od nich a Kaziho napadlo, že nepřítel střílí naslepo a spoléhá víc na štěstí než na přesné zaměření. Jen jednou se ozval výbuch protiletického granátu nebezpečně blízko jejich stroje.

Oblohu občas křížovaly tápavé paprsky světlometů, Lance však využíval všech triků k obelstění pátračů a obratným manévrováním se mu vždy zdařilo uniknout.

Až nedaleko pobřeží spatřili první nepřátelskou stíhačku. Byl to Messerschmitt 109 a neletěl sám. Shikari se právě vznášel nad vrstvou mraků, kterou náhle zespoda prozářil světlomet a Kazi na ní zahlédl, podobně jako na promítacím plátně, temný stín letounu. Připomněl mu obrys žraloka a kousek vzadu spatřil další dva stíny. Všiml si stíhaček první, upozornil na ně pilota a sledoval je dál. Němečtí letci je zatím zřejmě nezpozorovali, ale potom se nečekaně objevila v oblacích veliká trhlina. Oslňující kužel světlometu mezerou pronikl a oslepil je. Byla to děsivá chvíle a vzápětí Kazi ucítil tíhnutí, jak se Lance snažil uniknout z dosahu světelného kužele. Už už čekal, že zazní rachot palubních kulometů útočících stíhaček, jenže střelba se neozvala. Kolem se setmělo a Kazi si s úlevou uvědomil, že Lince nečekal na útok a sklouzl se Shikari do úkrytu oblaku.

Nepřátelské stíhačky zmizely, ale když po chvíli opustili oblak, musel Lince prudce strhnout letoun vzhůru, aby se vyhnul srážce se stíhačkou, která mířila do mračen z opačného směru. Kazi zahlédl stíhacího dravce z jehož výfuků šlehaly plameny jen koutkem oka. Německý stroj zmizel, ale neletěl daleko. Když se mladík ohlédl, spatřil, jak vylétá z mračen a míří k nim. Chtěl varovat pilota před nebezpečím, bylo to však zbytečné, neboť kolem křidel Shikari prolétla velmi výmluvná, rudě svítící čára střel.

„Jdi po něm!“ vykřikl Kazi, jehož se zmocnilo bojové nadšení.

Lince se usmál a přidal tolik plynu, až Shikari vyrazil jako šíp. „Má osm hlavních a my žádnou,“ řekl. „Je to prostě moc velký pták pro náš zobáček. Máme úkol dostat se domů a ohlásit, co jsme udělali. Ať bojují ti, kteří mají namontovány kulomety a kanóny. Bude lepší, když tomu holoubkovi ukážeme paty.“ Domluvil, prudce vytočil Shikari do nejbližší kupy mračen, a Kazi již messerschmitt nespátřil.

V dalších minutách Kazi upřeně hleděl do šedivé vrstvy oblaku, který jejich malé letadlo obaloval jako peřina. Pak Lance stlačil řídicí páku kupředu, a letoun ztrácel výšku. Oblak před nimi se občas zabarvil červeně, to když poblíž stroje vybuchl granát vypálený některou z posledních protiletectvých baterií na území Francie.

„Přelétáme obrannou linií u pobřeží!“ oznámil Lance.

O několik minut později Kazi spokojeně vydechl. Stroj se vynořil z mraků do volného prostoru a několik set stop pod nimi se leskla klidná hladina moře odrážející světlo hvězd. Nepřátelská letadla zmizela. „Jsme z toho venku,“ řekl s úsměvem. „Potíže končí!“

„Potíže nočního pilota skončí, až když vypne motor nedaleko hangárů,“ zavrčel Lance. „Obávám se, že mám potíží plný nos!“

Kazi zavěťřil. „Taky cítím benzín!“ vykřikl.

„Něco nám prorazilo nádrž,“ prohlásil Lance. „Bud' kulka z té dotěrné stíhačky, nebo střepina granátu.“

„Co s tím budeme dělat?“

„Nic,“ pokrčil rameny Lance a pokračoval v letu. „Kdyby tě něco napadlo, pověz mi to.“

„Jak jsme daleko od domova?“

„Třicet mil.“

„Takže bychom tam měli být za pár minut?“

„Když vystačíme s benzinem.“

Kazi se usmál lhostejnému tónu jeho slov. Jako letec věděl, že let může skončit jednou ze tří katastrof. Nejhorší by bylo, kdyby Shikari vzplanula, neboť plameny šlehající z

výfuku mohou zapálit unikající benzín. Pokud k tomu nedojde, může letadlo skončit ve vlnách, nebo se rozbije při nouzovém nočním přistání na zemi. Ani necítil strach, to spíš zklamání nad tím, že po dlouhém letu, kdy unikli spoustě nástrah, mohou zahynout kousek od domova.

Pohledem na výškoměr zjistil, že letí pouhých pět set stop nad hladinou moře. Upřel zrak dopředu, kde by se měla co chvíli zjevit čára anglických břehů. Uklidňovala ho myšlenka, že každou minutou se zmenšuje vzdálenost od letiště a oni stále letí. Konečně se z šera vynořil tmavý obrys pobřeží a Kazi uvěřil, že se ze všeho v pořádku dostanou.

Právě v té chvíli motor ošklivě zakašlal, zazněl ostrý třesk z výfuku a motor zhasl.

„A je to tady,“ trpce se ušklíbl Lance, sklonil nos letounu dolů a Shikari klouzal k hladině. „Zuj si botky, kamaráde. Mám dojem, že se drobet namočíme.“

Shikari pokračoval v klouzavém letu k pobřeží překvapivě dlouho, avšak doletět nedokázal. Rozeznali již na břehu řadu podrobnosti, když stroj dosedl v oblaku vodní tříště na hladinu. Lince přitáhl v poslední chvíli řídicí páku až k břichu, aby se stroj nepotopil či nepřevrátil. Pilot si počínal znamenitě, takže letadlo zůstalo na hladině nadnášeno vzduchem v křídlech a v prázdné nádrži. Oba letci se vyšplhali z kabiny a usadili se na křídle.

„Smůla,“ řekl Kazi nešťastně.

„Zatím máš jen mokré nohy,“ prohlásil Lance. „Pobřežní vody jsou plné hlídkových člunů. Zkusíme některý přivolat.“

Vytáhl z kapsy signální pistoli, namířil ji k nebesům a vypálil červenou světlici. Počkal asi minutu, zatímco se Shikari nořil stále hlouběji, a pak vystřelil druhou.

„Jak dlouho vydržíme na hladině?“ zeptal se Kazi.

„Ještě pár minut. Je to dost dlouhá doba na to, aby se sem někdo dostal,“ prohlásil sebejistě Lince.

Ukázalo se, že má pravdu, motorový člun se však objevil přesně na poslední chvíli. Seděli na křídle zcela ponořeného stroje, když jejich sklíčené duše potěšil rachot motoru.

Kazi ukázal na tmavou skvrnu, která za sebou nechávala zpěňnou brázdu. „Tam je!“ vykřikl.

Dvě minuty nato byl člun u nich, a na letce vesele zavolal muž z paluby: „Jste v pořádku, chlapci? Mariňáci připluli! Je naděje na záchranu letadla? Nejsme daleko od břehu.“

„Zkusíme to,“ vykřikl Lance. „Hod'te nám lano. Když se letadlo potopí, alespoň nás na něm vytáhnete.“

Lano se rozvinulo vzduchem jako černý had. Lance zachytil jeho konec. „Jed'te! Ale opatrně.“

Hlídkový člun zamířil pomalu k pobřeží a o několik chvil později letoun zadrhl o písek přecházející pozvolna v pláž. Muži v modrých uniformách britského námořnictva seskočili do vody a vytáhli stroj na souš.

„Tady už se mu nic nestane,“ řekl Lince. „Hned jak se dostaneme k telefonu, zavoláme mechaniky a ti dostanou Shikari domů.“

Poděkovali zachráncům, kteří jim ještě dali loknout horké kávy z tennosky, a vydali se k silnici, vedoucí podél pláže. Po chvíli chůze u nich zastavil vůz vojenské hlídky. Její velitel si zjistil jejich totožnost a pak se namačkali do auta. Odvezlo je na blízké velitelství, odkud se mohli spojit se svou domovskou základnou.

„Velitel pro nás posílá auto,“ oznámil Lince.

Příběh nočních letců skončil. O hodinu později seděli v jídelně na letišti, kde na ně čekala večeře, či spíše snídaně, neboť noc končila. Když se najedli, obrátil se Lance s úsměvem ke Kazimu.

„Tak jak se teď díváš na mou práci?“ zeptal se.

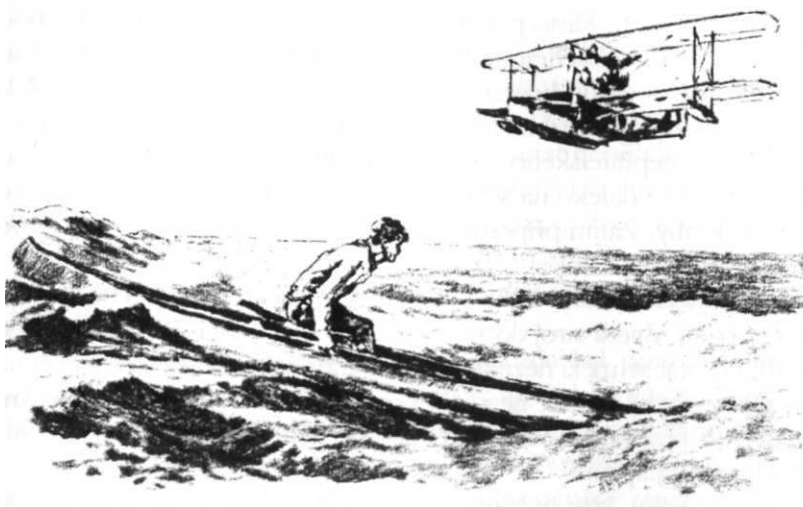
„To jídlo bylo dobré, a lovit tygry je nuda,“ usmál se Kazi.

„Takže hodláš pokračovat?“

„Rád bych.“

„Pak to považuj za hotovou věc. Jsi přesně ten partner, jakého jsem hledal. Taky mi chutnalo. Společně nacistům ještě pořádně zatopíme. Jak bude Shikari v pořádku, vyrazíme na další noční výlet. Čemu se zase směješ?“

„Napadlo mě, že pokud nás naši otcové v noci sledovali,“ řekl Kazi a bodl prstem k nebi, „tak se tam teď určitě kuckají smíchy. Kdo z nich by řekl, že lovit tygry je nuda...“

PŘÍBĚH ŠESTÝ – SPECIELNÍ JEDNOTKY

DOCELA VŠEDNÍ OPERACE

Z výšky dvanáct tisíc stop pohlédl poručík Nigel Steer, člen námořních vzdušných sil, na klidnou hladinu Středozemního moře, kterou v dáli ohraničoval nejasný obrys pobřeží Sicílie. Po celou dobu běžného hlídkového letu nezahlédl nic, co by alespoň vzdáleně připomínalo nepřátelskou ponorku, po které pátral. Jeho pozornost však byla nakonec přece jen odměněna.

Zpozorněl, neboť v dáli spatřil nepatrnou tečku, a trhl hlavou do strany, aby se ujistil, zda nejde o skvrnku oleje na čelním skle. Občas se to stávalo. Tečka však nelpěla na skle, viděl ji i nadále na hladině a stočil hydroplan typu Osprey

směrem ke svému objevu. Vzápětí ubral plyn a přešel do klouzavého letu.

Během tří minut nabyla tečka zřetelnějších obrysů a poručík si zklamaně odfrkl. Místo ponorky, kterou zde hledal, měl pod sebou nevelkou loďku. Záchraně čluny jsou větší, pomyslel si. Rozhodl se slétnout níž a zjistit, kdo se vydal na volné moře sám. Než to však udělal, opatrně se rozhlédl po obloze, aby se nevystavil překvapivému útoku nepřátelského letadla. Vzápětí si k tomu nápadu poblahopřál, neboť daleko na severu spatřil další bod, který tam opisoval široké kruhy. Zatím připomínal spíš komára, jenž zbloudil nad širé moře.

Nigel nechal loďku loďkou, usadil se maličko níž a pevněji sevřel řídicí páku. Zvedl stroj do výšky směrem ke slunci. Brzy se mu podařilo dostat se mezi neznámý stroj a žhnoucí nebeský kotouč, čímž si zajistil, že jej cizinec nespatří, neboť bude mít slunce v očích. Ani na chvíli nespouštěl zrak z vetřelce, v němž rozeznal italskou stíhačku typu Caproni.

V okamžiku, kdy se Nigel dostal do vytoužené pozice, uvědomil si, že italský letoun míří s nosem skloněným dolů k hladině moře. Nigel si vzpomněl na loďku a pochopil. Bylo zřejmé, že ji spatřil také italský pilot. Podle způsobu, jakým kroužil, se zdálo, že malé plavidlo hledal. Situace se stávala zajímavou, a Nigel se prozatím spokojil s úlohou diváka.

Nezůstal však v té roli dlouho. Uviděl totiž to poslední, čeho by se byl nadál. Člověk v malé otevřené loďce se rozhodně nemohl bránit útoku shora, a přestože caproni nalétával přímo na loďku, Nigela ani nenapadlo, že by pilot použil proti zcela bezbranné osobě kulomety. Když spatřil čaru svítících střel dopadajících do vody vedle loďky, vytřeštil oči úžasem! Údiv vzápětí vystřídal vztek. Tohle nebyla válka. To byla sprostá vražda. Nigel zavrčel a namířil svůj stroj ke capronimu.

Italský pilot se konečně rozhlédl a zjevně Nigelův stroj spatřil, neboť upustil od útoku na bezbranného člověka, aby

unikl tomu, kdo byl k boji vybaven mnohem lépe. Jeho snaha uniknout ale netrvala dlouho. Nigel využil výhody rychlosti, kterou nabral při střemhlavém letu, rychle Itala dostihl a donutil jej k obratu. Italského pilota souboj zjevně nelákal, pokusil se o útek a to bývá při vzdušných soubojích osudná chyba. Prokázalo se to také v tomto případě. Snad minutu či dvě se stroje honily ve stále se zužujícím kruhu a pak se Nigelovi podařilo bleskovým manévrem dostat nepřítele do mířidel. Z jeho palubních zbraní vyšlehly krátké kmitavé jazyky plamenů. První krátká dávka caproni minula, ale druhá našla cíl a zasáhla nos italské stíhačky. Z výfuku se vyvalil oblak mastného černého dýmu, pak uprostřed motoru vzplál oheň, zvětšoval se a náhle byl celý nos letounu v plamenech.

Nigel odtáhl ruku od spouště a čekal, zda Ital použije padáku. Zdálo se však, že toho již není schopen. Možná ho zasáhla některá střela, možná se mu zablokoval kryt kabiny. Ať tomu bylo jakkoli, letadlo padalo střemhlav k hladině a pád nikdo nevyrovnával. Při dopadu stroje do moře vystříkl vysoký gejzír zpěněné vody a když se vlny uklidnily, zbyla po capronim pouze rostoucí olejová skvrna označující místo kde se potopil.

Nigel se obrátil a rozhlédl se po loďce, kterou vzápětí zahlédl asi míli opodál. Snesl se níž a zakroužil nad ní. V loďce seděl jediný člověk. Vstal, mávl pádlem, ale pak klesl, jako by ho to stálo příliš mnoho sil.

Nigel se snesl s ospreyem nad klidnou hladinu, lehce přistál a nadvzedl se na sedačce. Zblízka poznal, že v loďce sedí chlapec se rty spálenými sluncem. Tvář měl ztrhanou a její nešťastný výraz mluvil jasnou řečí. Tempa, jimiž se pokoušel přiblížit lodičku k letadlu, byla trhavá a neúčinná. Bylo na první pohled zřejmé, že mladík je vyčerpán až k smrti.

„Kdopak jsi?“ zavolal na něj Nigel anglicky a hoch překvapenému pilotovi odpověděl stejnou řečí.

„Jsem Brit,“ ozval se chlapec.

Nigel zaroloval po hladině blíž. „Odkud pluješ?“

„Z Itálie.“

„Co jsi tam dělal?“

„Internovali mne, ale utekl jsem.“

„A kam se chceš takhle dostat?“ otázal se Nigel.

„Kamkoli,“ zněla odpověď. „Doufal jsem, že se dostanu na Maltu, ale spíš jsem myslel, že potkám nějakou britskou loď.“

„Zůstaň sedět,“ usmál se soucitně Nigel. „Přijedu blíž a vezmu tě do letadla.“

Zaroloval s ospreyem co nejbliž k loďce, sestoupil na plovák a pomohl hochovi do letadla. „Drž se. Mám tu trochu vody,“ řekl a sáhl po polní láhvi.

Chlapec se dychtivě napil. „Bože! To je pochoutka!“ vydechl. „Už jsem měl namále. Na otevřeném moři je pořádné vedro.“

„Jak se jmenuješ?“ zajímal se Nigel.

„Hubert Fairfax,“ řekl hoch a rychle pokračoval: „Mohl byste mě vzít na nejbližší britskou základnu? Moc prosím. Mám důležitou zprávu. Italové totiž budují...“

„Dobrá, dobrá, šetři dechem, chlapče,“ přerušil jej Nigel. „Svou historku můžeš vyprávět přímo brigádnímu generálovi. Odletíme spolu na naši základnu.“

„Kde to je?“

„Na Maltě, synku,“ řekl Nigel. „Sedni si a udělej si pohodlí. Budeš tam stokrát dřív, než kdybys vesloval.“

Motor ospreye zabouřil a plováky rozčeřily klidnou hladinu modravého moře. Bílá brázda pěny skončila v místě, kde se letoun vznesl. Nigel nabral výšku a zamířil k jihu.

Asi o dvacet minut později vyprávěl mladičký Hubert svůj podivný příběh skupině pozorně naslouchajících důstojníků britské základny námořního letectva na ostrově Malta.

V době, kdy se duce Mussolini rozhodl rozšířit svou říši na účel jiných, působil Hubertův otec v Římě jako obchodník. Tehdy bylo chlapci dvanáct, nyní měl za sebou patnácté

narozeniny. Jeho otce jako britského občana zatkli a internovali. Huberta vyhodili ze školy, ale protože plyně hovořil nejen anglicky, ale i italsky, naléhali na něj jeho věznitelé, aby vstoupil do fašistické strany a pracoval pro ně na úseku státní propagandy.

Hubert nejdřív odmítl. Když si však celou záležitost pořádně promyslel, napadlo ho, že pokud bude předstírat, že vyhovuje přání fašistů, mohl by se dostat na základě získané důvěry k důležitým informacím, které by v budoucnosti mohl předat vlastním lidem. Nevěděl sice jak, ale věřil, že způsob najde.

Po dlouhý čas nenarazil na nic významného. Rozhodně na nic, co by stálo za riziko útěku. Hubert však získával stále větší důvěru lidí z questury, což byla italská obdoba nacistického gestapa, až se mu naskytla příležitost na níž dlouho čekal. Zjistil totiž, že z Německa dorazili do Itálie nacističtí inženýři, kteří začali poblíž internačního tábora Castelvoro budovat mohutnou ponorkovou základnu, umístěnou i s tankovacími nádržemi mezi vápencovými útesy blízko Casagrande. V internačním táboře věznili Hubertova otce, řadu dalších britských občanů, a on sám tam občas dojížděl tlumočit veliteli tábora majoni Gelmettimu.

Hubert pak jen vyčkával, kdy přijde jeho čas. Chtěl mít jistotu. Brzy však nebylo o čem pochyboval. Z Německa sem docházely zásilky obslužných zařízení i součástí ponorek, které na místě instalovali a montovali. Brzy dorazili i velitelé ponorkového loďstva a nová základna se rychle připravovala k zahájení bojových operací. Němci i Italové si od ní slibovali převratné věci. Doufali, že se jejich ponorkám podaří zastavit další proplouvání britských plavidel na Střední východ. Hubertovi se zdálo, že by se jim to mohlo podařit, pokud se proti tomu nic nepodnikne.

O nové tajné základně nebylo podle Huberta nejmenších pochyb. Dvakrát se v noci vydal do Casagrande a prohlédl si okolí ze všech stran. Když tam byl podruhé, své úsilí značně

přehnal. Opatřil si totiž starou italskou uniformu a vydal se přímo na základnu. Kdyby se s tím spokojil, všechno by mohlo dobře dopadnout. Byl však příliš drzý a když procházel kolem velitelské kanceláře, nahlédl oknem dovnitř a spatřil na stole nějakou mapu. Podíval se blíž a poznal velkoplošný plán celé základny. Místnost byla prázdná. Měl jedinečnou příležitost, která se neopakuje. Vstoupil, plán si vzal, ale právě ve chvíli kdy opouštěl místnost, se na chodbě objevil velitel. Hubert unikl, ale rázem se z něj stal psanec.

Chlapec se chabě usmíval, když mluvil o dobrodružstvích, která zažil v následujících hodinách. Velitel ihned vyhlásil všeobecný poplach, ale Hubert, místo aby se snažil prchat, se vmísil mezi fašistické vojáky a zúčastnil se pátrání po sobě samém. Až těsně před svítáním se mu podařilo z objektu vyklouznout. Myslel pouze na útek. Hodlal zmizet z Itálie, aby předal cennou listinu lidem, kteří budou vědět, jak ji využít. Unikl tmou podél pobřeží a tam narazil na rybářskou vesničku. Protože by sám nedokázal zvládnout větší plavidlo, zmocnil se lodičky a dopádkoval s ní k nedalekému ostrůvku, kde v jeskyni vyčkal příchodu noci. Jakmile se setmělo, pádkoval dál v naději, že se dostane na Maltu. Dřel se celou noc, ruce měl samý puchýř a úsvit ho stejně zastihl na volném moři. Po britských plavidlech nebylo nikde ani stopy. Několikrát zahlédl italská letadla, která asi pátrala právě po něm, až ho odpoledne objevil pilot stíhacího caproni. Znamenalo by to konec jeho pouti, kdyby se v pravý čas neobjevil Nigel s ospreyem a nezachránil ho. Hubert Fairfax domluvil, vytáhl z kapsy bundy mapu a rozložil ji na stole. Muži se k ní kvapně sklonili.

„Vynikající úspěch, hochu,“ řekl po chvíli generál a poplácal ho po rameni. „Právě takoví chlapíci jako jsi ty pomáhají bojovým jednotkám vyhrávat války. Teď můžeš jít. Vyspi se trochu, zatím si to tady probereme mezi sebou.“

Hubert úlevně vydechl, že mu to brigádní generál navrhl sám. Náhle pocítil, jak je blízko úplnému vyčerpání. Během pěti minut tvrdě spal v Nigelově posteli.

Když se probudil, spatřil vedle lůžka tři důstojníky. Jedním z nich byl generál a druhý měl na sobě uniformu v barvě námořnické modři. Třetího neznal. Byl to vysoký pohledný muž s ostře řezanými rysy, oděný do uniformy v barvě khaki.

„Nevstávej, Huberte. Přišli jsme ti jen položit pár otázek,“ začal generál a dotkl se paže námořního důstojníka po svém boku. „Tohle je kapitán Norton, a tohle,“ ukázal na muže ve stejnokroji khaki, „je plukovník Brown. Je možné, žes o něm už slyšel jako o veliteli mnoha krkolomných akcí speciálních komand.“

Hubert zatajil dech. Tohle tedy je slavný plukovník „Buster“² Brown? Jeho zvlášť pečlivě vybírání vojáci známí pod přezdívkou „Busterovi buldoci“ byli známí po celém jihoevropském pobřeží od Soluně po Marseilles. Hubert o nich slyšel již během svého pobytu v Itálii. Vojáci Brownova komanda nosili na ramenou znak na němž byl obrázek buldoka s vyceněným chrupem.

„Jsem moc rád, že vás poznávám,“ vyhrkl užasle Hubert. „Mohu pro vás něco udělat?“

Tváří plukovníka Browna přelétl lehký úsměv. „Určitě,“ prohlásil přesvědčivě. „Přinesl jsi nám tak důležitou novinku, že bys z toho také měl něco mít. Máme v úmyslu podívat se tvé ponorkové základně pořádně na zoubek. Budu k tobě naprosto upřímný. Mapa je pro nás nesmírně důležitá a užitečná. Útok na tak složitý objekt by bez ní byl velmi riskantní. Ještě užitečnější by nám však byl průvodce, který zná prostředí osobně. Jsi schopen a ochoten vydat se tam s námi? Ukázal bys nám, kde co přesně leží. Je ti snad jasné, že od tebe nechceme, aby ses účastnil bojů.“

² Buster = anglicky bourač, krotitel nebo také prostě rváč.

„To mě ale mrzí,“ řekl Hubert. „Proč ne?“

Plukovník se podíval na ostatní důstojníky a usmál se.

„Na takové věci jsi ještě příliš mladý. Přesto bys měl vědět, že se nebezpečí nevyhneš.“

„Copak záleží na tom, jak je starý prst, který mačká spoušť?“ vyhrkl Hubert. „Mám pevnou ruku a budu střílet přesně!“

„Dobrá,“ usmál se plukovník. „Když se na to cítíš, dostaneš zbraň. Nebudeme tě zkoušet, je na to málo času. Musíš si ale dávat pozor, po kom střílíš. Ve tmě se stává všelicos, víš? Můžeme tedy počítat s tvým doprovodem?“

„Je tu ještě něco, pane,“ zaváhal chlapec.

„Copak?“

„Mého otce drží v internačním táboře Castelvéro. Spolu s ním tam vězní asi dvacet dalších Britů. Tábor není od ponorkové základny dál než tři míle. Nemohli bychom spojit útočnou akci se záchranou lidí z tábora?“

Plukovník zaváhal a na jeho čele naskočily vrásky. „Mohlo by se to zkusit,“ řekl pak pomalu. „Hlavním cílem pochopitelně zůstane zničení ponorkové základny a tanků s palivem, můžeme však vyčlenit menší skupinu k provedení záchranné akce. Nic neslibuji, ale budu to mít na paměti při plánování celé operace.“

„Takový slib mi stačí, pane,“ kývl hoch. „Samozřejmě, že s vámi pojedu. Znáám tam každý kámen.“

„Skvělé!“ prohlásil Buster.

„Kdy začne operace, pane?“

„Chtěli bychom zaútočit ještě dnes v noci, aby nepřítel neměl čas na změny v obranném plánu. Patrně se do nich dali hned, jak zjistili krádež mapy,“ odpověděl plukovník. „Pokud tedy pojedíš, měl by ses zastavit u zásobovacího důstojníka pro uniformu. Pokud bys jel v civilních šatech a byl zajat, bez řečí by tě zastřelili jako špióna. Přijed' za hodinu do mé kanceláře a tam si u mapy probereme podrobnosti.“

Důstojníci odešli a Hubert vyskočil z lůžka. Najednou si nebyl jistý, zda se to skutečně stalo, nebo zda to byl jen sen. Rychle se oblékl a v budově přilehlé k letištní hale vyhledal skladiště. Všude se tam pohybovali velcí a urostlí muži, kteří si doplňovali výstroj, nebo se o čemsi dohadovali. Všichni měli na ramenou znak s buldočí hlavou. Huberta napadlo, že nikdy v životě neviděl tolik atletů pohromadě. Jak mezi nimi procházel, zaslechl jednoho z nich jak říká: „Není tohle ten kluk, co uprchl z Itálie? Ten hošík, co ho dnes ráno poručík Steer vylovil z moře?“

„Nejsem žádný hošík,“ zavrčel Hubert a někteří z okolních mužů se rozesmáli.

„Víte, že z něj jde strach?“ ozval se někdo, a smích zesílil. Hubert mávl rukou a šel dál.

Zásobovací důstojník na něho čekal, protože ho upozornili ze štábu, kdo si přijde pro uniformu. Nastaly sice menší potíže s hledáním stejnokroje vhodné velikosti, ale nakonec se s přispěním vojenského krejčího podařilo Huberta ustrojit. Když se zeptal na revolver, všiml si, že se ve tvářích mužů stojících kolem zjevily shovívavé úsměvy.

„Koho chceš odrovnat?“ naklonil se k němu vytáhlý seržant a mrkl na důstojníka.

„To nechte na mně,“ hrdě prohlásil Hubert a zamířil do Busterovy kanceláře, kde probíhala porada zástupců námořnictva, letectva a armády. Vyzvali jej, aby se posadil k mapě, a čas od času pak odpovídal na otázky o přístupových cestách, stavu jejich povrchu, rozmístění zábran a plotů a podobně. Buster vedl jednání stručně a spádně, ale náhle ho Hubert bez dovolení přerušil: „Pokud k tomu mohu něco říci, pane, myslím, že se vám nepodaří dobýt to místo frontálním útokem.“

„Proč ne?“ trhl sebou Buster.

„Protože zaměřili svůj obranný systém proti útoku z moře,“ řekl bez váhání Hubert. „Jak to víš?“

„Vyslechl jsem názory dvou německých důstojníků, kteří právě o té věci jednali,“ odpověděl chlapec.

„Já ale nevidím jinou možnost,“ namítl Buster.

„Já ano, pane,“ řekl Hubert. „Když naši vojáci zaútočí na útesy, budou mít děsivé ztráty. Znáám to tam a jsem si tím naprosto jist. Pokud by první útočná vlna přišla zezadu, byli by naši vojáci na vrcholu srázu místo u jeho úpatí. Obránci by museli otočit zbraně k zastavení útoku vedeného z opačného směru. To jim bude chvíli trvat. Pak by hlavní útočná vlna mohla vyrazit od moře, a nepřítel by se ocitl v křížové palbě.“

Buster během Hubertovy řeči zvedl pohled od mapy a zamyslel se. „Něco na tom je,“ řekl, když chlapec skončil. „Jde ovšem o to,“ pokračoval s pohledem upřeným na Huberta, „jak dopravíme naše muže na pevninu. Vojáci by se museli vylodit na pláži, aby se dostali obráncům do týla.“

„To nebude nutné, pane,“ prohlásil Hubert. „Mohou být přepraveni vzduchem.“

„Máš na mysli padákový výsadek?“

„Třeba. Může tam ale také přistát letadlo.“

„Nikde nevidím vhodnou přistávací plochu,“ svažtil čelo Buster.

„Jedna tam je,“ řekl Hubert. „Oni si blízko internačního tábora Castelvero upravili plochu, která má sloužit jako nouzové letiště pro letadla potřebná k obraně základny před bombardováním. Na její úpravě pracovali zajatci včetně mého otce. Dokonce myslím, že to byl hlavní důvod, proč tam Italové umístili tábor.“

„To je možné,“ zavrčel generál. „Není mi ale jasné, proč tuhle přistávací plochu neobjevily naše průzkumné letouny.“

„Je dokonale zamaskovaná,“ odvětil Hubert. „Ze vzduchu jsou vidět skály a stromy, dokonce i domky, ale buď jsou z plátna a papíru, nebo jde o obrazy namalované na zemi.“

„Dobrá, chápu,“ řekl generál. „Jsme o něco chytřejší. Jestliže je však plocha tak dobře maskovaná, bude pro našeho pilota velmi obtížné objevit ji za noci.“

„Já bych to dokázal,“ vyhrkl Hubert.

„Myslíš to tak, že bys letěl s pilotem?“

„Lepší by bylo, kdybych seskočil s padákem a rozsvítil světlo na smluveném konci dráhy. Potom by letadlo snadno přistálo, pane.“

„Nepřeháníš to s tou odvahou?“ vložil se do hovoru Buster.

„Já to zvládnou, pane, jsem si tím jistý.“

„Dobře, dobře, hochu. Jak daleko od ponorkové základny leží ta tvá přistávací plocha?“

„Asi tři míle, pane. Jak vojáci přistanou, zavedu je k ní.“ Důstojníci se na sebe podívali.

„Je vám snad jasné, že kdyby se to povedlo, máme tím vyřešeny všechny potíže,“ prohlásil plukovník Buster.

„Do letadla nedostaneme víc než dvanáct mužů,“ namítl generál. „Silně pochybuji, zda to k takovému úkolu stačí. Obránci tu hrstku rozpráší dřív, než se hlavní skupina vylodí.“

„Měl bych řešení i tady, pane,“ ozval se chlapec. „V internačním táboře je dvacet Britů. Můžeme přece přivést letadlem dost zbraní, dobýt tábor, osvobodit zajatce a vyzbrojit je. Tím zvýšíme počet bojeschopných na třicet mužů. Zajatci budou bojovat rádi, zvláště když budou vědět, že je dopravíte do bezpečí.“

„Další dobrý nápad,“ usmál se Buster a rozhlédl se kolem sebe. „Náš mladý přítel to vyřešil sám a my tři tu byli skoro zbyteční. Navrhují, generále, abychom náš plán založili na jeho informacích a nápadech.“

„O té naší zbytečnosti moc nemluvte, plukovníku Browne,“ ušklíbl se generál a klepl hochovi na rameno. „Tenhle hoch v armádě začíná a byl bych dost mrzutý, kdyby mne hned zítra hodnostně přeskočil,“ zasmál se a ostatní se smáli s ním.

V deset hodin večer stál Hubert stažený těsnými padákovými popruhy na letišti a díval se na dvanáct vybraných

příslušníků komanda, jak nastupují do výsadkového letounu bombay. Dvě bedny pušek a krabice s náboji a ručními granáty již byly na palubě. Velitelem komanda Buldoků byl onen vysoký seržant, který se ve skladu ptal Huberta, koho hodlá oddělat. Když teď chlapce mýjel, usmál se na něj. „Tak už sis vybral oběť?“ zeptal se. „Začínáš dost brzy, nezdá se ti?“

„A proč by ne?“ řekl Hubert.

„Slyšel jsem, že nám budeš ukazovat cestu.“

„Jasně.“

„Měl by ses držet u mě,“ doporučil mu seržant. „Z toho nemám velkou radost,“ ušklíbl se Hubert. Ostatní se rozesmáli.

Pak se objevil pilot. Byl jím poručík Nigel Steer, muž, který ráno zachránil Huberta z moře. „Vypadá to, že jsem si pěkně zavařil, když jsem tě vylovil, mladíku,“ řekl vesele. „Pospěš na palubu, budeme startovat.“

Nastoupili do pilotní kabiny a usadili se na sedačkách. Motory zaburácely, rozsvítilo se signální světlo a mohutný stroj vyrazil po vzletové dráze jako šíp. Za minutu bylo letadlo ve vzduchu a mířilo nad moře osvětlené hvězdami.

K cíli to měli sto šedesát mil, a letadlo tu vzdálenost urazilo za necelou hodinu přesně podle propočtu. Během letu se nepříhodovalo nic mimořádného. Hubert věděl, že celá operace je rozplánována minutu po minutě. Čelní útok měl začít půl hodiny po půlnoci, což znamenalo, že výsadek měl půl druhé hodiny času na osvobození mužů z internačního tábora a na útok z příkrého pahorku na ponorkovou základnu.

Pilot ukázal na dlouhý temný stín prostírající se při severním obzoru. „Itálie,“ řekl a Hubert zamrkal. Pak upřel zrak k pobřeží, aby zjistil, kde se přesně nacházejí.

„Přímo před námi je vesnice,“ řekl. „Jestliže poletíme nad ní, uslyší obyvatelé hluk motorů. O kousek dál na sever začíná dlouhý úsek opuštěného pobřeží. Myslím, že by bylo lepší letět nad ním.“

„Jak daleko je od břehu k přistávací ploše?“ zeptal se Nigel.

„Asi čtyři míle.“

„Dobrá. Odsud bychom tam už mohli doletět se sníženým výkonem.“ Burácení motorů se ztlumilo do hlubokého hučení a příd' velkého letounu se mírně sklonila dolů. Stroj klesal souběžně s pobřežím, kde bujel život asi stejně silně jako na vyprahlé poušti.

„Poznávám to, stočte stroj,“ doporučil Hubert, který pozorně sledoval křivku pobřeží pod nimi.

Motory se ještě ztišily, a letadlo přelétlo čáru pobřeží jako stín. Temný odlesk mořské hladiny zůstal vzadu a před sebou měli ještě temnější pevninu.

Hochovy oči pátraly v temnotě po známých orientačních bodech. „Víc doleva,“ radil. „Ještě víc... ještě. Teď držet kurz! Leťte dál tímto směrem. Míříme přímo k přistávací dráze.“

„Už jsi někdy skákal?“ zeptal se chlapce Nigel.

„Nikdy, ale odpoledne jsem na letišti dostal podrobné pokyny,“ řekl Hubert. „Vyskočím, napočítám do tří a zatáhnu za uvolňovací šňůru.“

„Správně.“

„Jakmile dopadnu na zem, poběžím rovnou na dráhu,“ pokračoval Hubert. „Až uvidíte střídavě dlouhé a krátké záblesky světla, budu stát na severním konci přistávací plochy. Když nade mnou přeletíte a přistanete jižním směrem, budete mít na dojezd spoustu místa. Na zemi si ničeho nevšímejte, je to jen maskování.“

„Dobrá,“ souhlasil Nigel.

Hubert otevřel dveře. „Uvidíme se dole,“ řekl, sevřel kroužek na konci šňůry a vrhl se do prázdna.

Pocit volného pádu ho na vteřinu vyděsil, ale počítat do tří nezapomněl a pak zatáhl za šňůru. Ucítil škubnutí, padák se otevřel a popruhy se mu zařízly do těla. Pohlédl vzhůru a spatřil nad sebou vrchlík padáku jako klobouk obrovské houby. Byl to zvláštní pocit, ale docela se lišil od toho, co očekával. Necítil vůbec klesání, nejsilněji vnímal děsivou opuštěnost. Kolem vládla tma a jemu se zdálo, že je jediným

člověkem na celém světě. Slyšel pouze svist vzduchu a slabý hukot letounu, který letěl dál, ale Hubert ho již neviděl.

Několik minut měl pocit, že se k zemi nijak nepřibližuje, a na okamžik jej přepadla tísnivá představa, že zůstane viset nad zemí bez možnosti dostat se dolů. Měl dost času zjistit svou polohu ve vztahu k přistávací ploše, a poznal, že je nedaleko od ní, pokud se nevznáší přímo nad jejím prostorem. Pak náhle rozeznal povrch země, která se řítila proti němu, a vzpomněl si, že mu doporučili, aby pokrčil kolena. Udělal to a vzápětí byl na zemi. Padl na bok, ale ihned vyskočil. Lehce se na něj sneslo padákové hedvábí a hoch s ním chvíli zápasil, než se ho zbavil. Vyvlékl se z popruhů a sáhl po baterce. Napjal sluch, ale když v temnotě neslyšel žádný zvuk, rozběhl se k severnímu konci dráhy, od něhož byl vzdálen asi dvě stě kroků. Doběhl tam téměř bez dechu, zvedl baterku k obloze a blikal s ní, tak jak se domluvili. Chvíli se nic nedělo a mihlo se mu hlavou, zda Nigel signál nepřehlédl, když před sebou nahoře zaslechl slabý svist. Pokračoval v signalizaci, a o několik vteřin později spatřil temnou hmotu letounu, který se k němu snášel od severu. Vrhł se k zemi a temný stín se přehnal přímo nad ním. Jak letadlo přeletělo, vyskočil a rozběhl se za ním. Když tam doběhl, letoun dávno stál a vojáci byli v řadě před ním vyrovnaní jako na přehlídce. Jakmile se ohlásil, příslušníci komanda vyložili zbraně a bedny se střelivem.

Až dosud všechno vycházelo přesně. Letoun měl zůstat na místě kde přistál, než se vojáci zmocní tábora a přesunou se k ponorkové základně. Měl posloužit k úniku komanda, pokud by některou etapu útoku potkal neúspěch. Hoch ovšem předpokládal, že všechno vyjde skvěle, a pak by pilot odlétl sám. Rozloučil se s ním a vyhledal seržanta, neboť jeho úkolem bylo dovést vojáky k táboru.

„Jsem připraven,“ řekl mu.

„Ved’ nás, hrdino,“ odpověděl seržant, a skupina se vydala husím pochodem vpřed.

Během následujícího pochodu, měl chlapec poprvé v životě možnost poznat, co dokáží muži vycvičení k nehlučnému pohybu naprostou tmou. Ačkoli za ním šlo dvanáct plně ozbrojených vojáků obtížených výzbrojí a bednami se zbraněmi, kráčeli naprosto tiše a Hubert se několikrát ohlédl, aby se ujistil, zda tam ještě jsou. Když tak urazili větší část trasy, Hubert se zastavil.

„Tábor je přímo před námi,“ zašeptal seržantovi. „Dělí nás od něj tři yardy vysoký a čtyři yardy široký plot z ostnatého drátu. Podél něj hlídkují stráže. Asi sto kroků napravo stojí strážnice, u které je vchod. Barák, kde bydlí zajatci, je uprostřed tábora.“

„Dobrá!“ sykl seržant. „Ostatní nech na mně.“

Pokynul dvěma mužům, aby vyrazili vpřed. Jeden z buldoků zmizel ve tmě vpravo, druhý vlevo.

„Ti se postarají o strážné,“ zašeptal seržant. Vybral dalšího muže se samopalem a vyzval Huberta, aby je dovedl k plotu. Když k němu došli, objevily se v seržantových rukou nůžky na drát. Ozvalo se slabé cvaknutí, jak povolil první pletenec drátu. Cvaknutí se opakovalo, jak seržant prostřihával v plotě otvor a opatrně odstraňoval visící drát.

„Hotovo,“ zaznělo, když byla cesta volná. „Veď nás k baráku se zajatci.“

„Co ostatní muži?“ šeptl Hubert.

„Počkají na místě a budou krýt náš ústup, kdyby stráž vyhlásila poplach. Je ve vězeňském baráku stráž?“

„Tři vojáci, obvykle desátník se dvěma muži. Spí v místnosti na konci baráku,“ vysvětlil Hubert. „Mají od baráku klíče, a z jejich místnosti vedou dveře do prostoru pro zajatce.“

„Dobrá. Nejdřív vyřídíme ty strážné,“ řekl tiše a bez nejmenších pochybostí seržant. „Jdeme na to.“

Hubert si tak jistý nebyl. Váhavě vedl vojáky táborem. Dostal se dovnitř sice již mnohokrát, ale nenapadlo jej, že někdy navštíví tábor za podobných okolností. Když se ze

temnoty vynořil obrys dlouhého baráku, pocítil, jak se mu zrychlil tep. Ovládl vzrušení a opatrně se přiblížil ke zdi.

„Tady jsou dveře,“ zašeptal. „Stráže jsou uvnitř a vypadá to, že nespí,“ dodal, když si povšiml proužku světla pronikajícího kolem okenního rámu.

Dál se všechno seběhlo tak rychle, že hoch stačil jen vytřeštit zrak. Připadalo mu, že seržant se svými muži přesně tuhle situaci nacvičil nejméně tisíckrát. Vytáhl revolver a jeho pažbou prudce zabušil na dveře. Někdo je zevnitř téměř ihned otevřel a ve světle pronikajícím z místnosti ven se zjevila postava italského vojáka. Seržant mu strčil hlaveň revolveru pod nos.

„Couvni a ani slovo!“ sykl.

Ital pozvedl ruce k opasku a nabral dech, jako by se chystal vykřiknout. Mohl to být čistě pudový pohyb nebo důsledek úleku, ale rozhodně mu nepřinesl nic dobrého. Seržantova pěst vyrazila jako píst parního stroje a zazněl mlaskavý zvuk. Ital padl naznak do místnosti po tvrdém zásahu do čelisti. Současně s padajícím tělem vnikl dovnitř i seržant s hlavní revolveru namířenou na desátníka a vojáka, kteří u stolku hráli karty. Oba muži ohromeně zírali na vetřelce a nezmohli se na jediný pohyb.

„Řekni jim, že jestli ceknou, bude to naposledy,“ řekl seržant Hubertovi. „Když budou držet klapačky, nic se jim nestane.“

Hoch varování rychle přetlumočil a nemusel ho opakovat. Oba muži měli tváře bílé jako křída a vypadali jak hypnotizovaní. Nevydali ani hlásku, nepohnuli se, jen karty v jejich rukou se chvěly.

„Vezmi jim klíče, hochu,“ nařídil seržant.

Hubert požádal desátníka o klíče, a ten mu je mu je beze slova podal. Seržant si je vzal a odemkl spojovací dveře. Místnost za nimi tonula ve tmě. „Hej, vy tam!“ zavolal.

„Kdo je to?“ zavolal ze tmy něčí hlas.

„Britské komando,“ odpověděl polohlasně seržant. „Přišli jsme si pro vás. Sbalte si věci, jestli nějaké máte. Rychle! Pospěšte si, ale nesviťte a nedělejte hluk!“

Ze tmy se ozval vzrušený šepot a zavládl tam ruch.

„Je tam někde můj otec?“ promluvil do tmy hoch. „Tady je Hubert Fairfax.“

Zevnitř zazněl tlumený výkřik, a vzápětí se na prahu vynořil vousatý muž v plátěných kalhotách a sandálech. „Huberte!“ vydechl.

„Nazdar, táto,“ řekl Hubert tiše a snažil se ovládnout dojetí. „Pospěš si, prosím. Jsem tu jen jako průvodce, a máme před sebou ještě spoustu práce. Popovídáme si později.“

Za pět minut zajatci oznámili, že jsou připraveni.

Seržant se obrátil k Hubertovi. „Pověz těm karbaníkům, že je dám pod zámek. Jestli se chtějí dožít rána, ať se odsud nehnou, drží zobák a nevystrkují nos!“

Chlapec varování přetlumočil a Italové spěšně přešli do opuštěné místnosti pro zajatce. Chovali se pokorně a přenesli tam také omráčeného vojáka. Seržant je zamkl a vedl osvobozené vězně zpět k otvoru v ostatém drátu, kde čekali ostatní muži. Tiše vysvětlil osvobozeným, jaký bude jejich úkol, a muži jim přidělili zbraně.

„Co kdybychom začali nejdřív s vojáky tamhle v barácích?“ ozval se drobný plavovlasý Skot. „Ten odporný fašoun Gelmetti mě nedávno zbičoval jen proto, že jsem měl horečku a nepracoval podle jeho názoru dost usilovně.“

„Lituji, kamaráde,“ zavrtěl hlavou seržant. „Kdybychom začali s bubnováním tady, nenechali by nás dohrát celý koncert. Musíme se vypařit, dokud je tu ticho. Máme před sebou velmi tvrdou práci. Kromě toho máme už malé zpoždění, takže je nejvyšší čas vyrazit k ponorkové základně.“ Obrátil se k Hubertovi: „Zatím si vedeš na jedničku, hochu. Tak kudy dál?“

Hubert přešel po bok seržantovi, ukázal směr a všichni vyrazili k základně.

„Jak dlouho bude trvat, než tam dojdeme?“ zeptal se po chvíli chůze seržant.

„Pokud cestou nenarazíme na potíže, zvládneme to za tři čtvrtě hodiny,“ odhadl Hubert.

„Dobrá,“ kývl seržant. „Ale teď už budeme zticha.“

Příslušníci komanda, jehož počet se znásobil, kráčeli tiše jako duchové opuštěnou krajinou k základně. Spěchali.

Hubert si stále silněji uvědomoval, jakou cenu má pro oddíl jeho znalost okolí. Bez něj by jednotka postupovala mnohem pomaleji a kromě toho ji vedl tak, aby nenarazila na sídla místních rolníků, porůznu roztroušená mezi vinicemi, olivovými háji a kukuřičnými poli. Hubert znal i několik zkratk a tak komando postupovalo rychle a na dohled moře se dostalo pět minut před dobou, kdy měli zahájit útok. Seržant zvedl paži a muži se zastavili. V tichosti pohybu jeho buldoků bylo něco zlověstného, ale Hubert si uvědomil, jak dokonale je napodobují i zajatci.

Seržant utvořil z dlaní jakýsi kornout, který přiložil těsně k Hubertovu uchu. „Jak daleko jsme od základny?“ zašeptal.

„Je přímo pod hřebenem toho nízkého pahorku před námi,“ zašeptal hoch stejným způsobem. „Kolem celého vrcholu pahorku vede zátaras z ostnatého drátu. K palivovým tankům to odsud není dál než čtyři sta kroků.“

„Zaved' mě tam, abych se mohl pořádně rozhlédnout!“ vyzval ho seržant.

„Ano,“ sykl Hubert. „Jen nezapomeňte, že tam mají stráž.“

Seržant se obrátil. Ozval se tichý šepot a muži z komanda se přikrčili k zemi. Zdálo se, že dokonale splynuli s tmou. Bývalí zajatci následovali jejich příkladu.

Seržant se dotkl hochovy paže. „Jdeme!“ šeptl.

Hubert tiše vykročil. Když se nyní ocitl na okraji nebezpečného pásma, cítil se naprosto klidný. Trochu ho to mátl, protože jeho myšlenky běžely jako o závod. Cítil však,

že jeho ruce i nohy budou reagovat okamžitě. Měl pocit, jako by se vznášel, každý jeho pohyb byl zcela přirozený a snadný. Vedle něj postupoval vytáhlý seržant, jehož přikrčené tělo připomínalo ocelovou pružinu připravenou k vymrštění.

Ke plotu z ostnatému drátu se dostali právě ve chvíli, kdy sem z druhé strany došel strážný. Stáli mu přímo v cestě, nebylo kam ustoupit. Uviděl je. Rychle stočil pušku s nasazeným bodákem a ten zazářil ve svitu hvězd jako by byl z ledu. Strážný se vrhl vpřed a bodl, jenže Hubertovi se zdálo, že seržant je stokrát rychlejší, že se pohybuje rychlostí světla. Vyhnul se bodnutí, bleskově se vymrštil, zachytil levou rukou hlaveň pušky a trhl jí vpřed, takže strhl i vojáka. Vzápětí se ozvalo vyheknutí, jak seržantovo koleno tvrdě zasáhlo žaludek strážného. Současně se mihla seržantova ruka držící revolver a pažba zbraně dopadla se zachrastěním na Italovu hlavu. Muž se sesul k zemi jako kus hadru.

„Hotovo,“ vydechl seržant. „Myslím, že dá chvíli pokoj.“

Hubert si olízl oschlé rty a vykročil dál. Znovu zaznělo trojí cvaknutí, to seržant opět přestříhl dráty. Proplížili se mezerou a pohlédli ze svahu na stavby, tvořící ponorkovou základnu. Hubert je seržantovi šeptem označil – štábní budovu, nízké strojní dílny, skladiště nafty, ubytovnu mužstva a ponorkové doky. Spatřili dole světla. Podle hučení nějakého stroje a zvuků kovu narážejícího na kov bylo jasné, že budování základny pokračuje i v noci.

„To mi stačí,“ zašeptal seržant a ustoupil zpět mezerou v plotě do míst, kde čekala jednotka. Vydal jim potichu příslušné rozkazy a Hubert napjatě sledoval, jak se vojáci chystají k akci. Utáhli si řemeny, připravili si ruční granáty a samopaly. Pak se jeden po druhém protáhli otvorem ve plotě a na tichý seržantův pokyn se rozptýlili.

Hubert který splnil úkol, nemohl dělat nic. Nezbývalo mu, než se položit na sluncem sežehnutou travu a čekat. Po chvíli se k němu přiblížil seržant. Položil se vedle něj a pohlédl na světélkující ciferník náramkových hodinek.

„Dvě minuty do začátku akce, hochu,“ zašeptal.

Byly to nejdelší dvě minuty v Hubertově krátkém životě. Kolem panovalo naprosté ticho. Na obloze se třpytily hvězdy vzdálené pozemským starostem lidí. Nedaleko od mužů připravených k útoku naříkavě vykřikl mořský pták. Chlapci připadalo napětí již zcela nesnesitelné. Přemítal o tom, co bude následovat.

Seržant znovu pohlédl na hodinky. „Minuta,“ řekl.

Vteřiny nabitě očekáváním se vlekly. Hubertovi připadlo zcela nepochopitelné, jak může být tak nebezpečná operace rozčleněna do pouhých minut a vteřin, a řekl to seržantovi.

„I při tak všedních záležitostech jako je tahle, je důležité přesné načasování,“ řekl seržant lhostejně. „Třicet vteřin.“

On tomu říká všední záležitost, pomyslel si hoch. Přemýšlel o tom, jak dopadne hlavní část operace. „Co mám dělat já?“ vyhrkl.

„Půjdeš s námi,“ ušklíbl se seržant. „Tady nemůžeš zůstat, sem se už nebudeme vracet. Kdybys zůstal ležet, nedohonil bys nás. Bude nejlepší, když se budeš držet těsně za mnou. Až začne tanec, seхни hlavu. Jdeme na to!“

Napřímil se a tiše hvízdal.

Od země se jako mávnutím kouzelného proutku zvedla řada mužů, kteří v naprostém tichu a bez zbytečného spěchu, jako pomalu se valící přílivová vlna, zamířili směrem k ponorkové základně. Hoch postupoval za seržantem, který držel samopal přitisknutý k pravému boku. Ještě pár okamžiků byl klid. Byl to však klid klamavý a dost nepříjemný. Proč nikdo nic nedělá? napadlo Huberta. Pocítil náhle téměř neodolatelné nutkání vykřiknout. Budovy před nimi nabývaly jasnějších obrysů. Za nimi hoch uviděl lesk mořské hladiny. Blízko přístavní hráze vyčníval z moře dlouhý šedý obrys ponorky, která připomínala spícího krokodýla.

Seržant, kráčející o krok vpředu, náhle klopýtl a zastavil se, aby vyprostil nohu zapletenou do jakéhosi drátu. V témže

okamžiku se v některé budově rozezněl zvonek a ozval se výstražný výkřik následovaný spěšnými rozkazy.

„Se signálním drátem jsem nepočítal,“ řekl klidně seržant. „Teď začne mela. Drž se za mnou, hochu.“ Sotva to vyslovil, přiložil k ústům píšťalku a třikrát ostře hvízdal.

Účinek signálu byl téměř okamžitý. Buldoci totiž zahájili palbu, a ticho noci vystřídala děsivá hudba boha války. Vzduch rozechvěl rachot samopalů a kulometů. Tmou zazářily svítící čáry střel. Vzápětí zaduněly výbuchy granátů a na obloze se rozzářily jasné světlice.

Buldoci se nedali do běhu, ale ani se nezastavili. Postupovali v rojnici dál k nepříteli a pokračovali v palbě, jako by po svahu sestupovala sama smrt. Na základně vypukl nepopsatelný zmatek. Ve dveřích i oknech se míhaly postavy, zněly povely a poplašné hvizdy píšťal, a ozýval se zoufalý křik. O pár vteřin později přispěl ke všeobecné vřavě i jek sirény. Konečně se posádka základny vzdala na odpor a od budov vyšlehly záblesky prvních výstřelů. Kulky se zarývaly do trávy kolem postupujících buldoků, hvízdaly mezi nimi a některé se s jekotem odrážely od skal.

Ačkoli se Hubertovi zdálo, že se ocitl v pekle, vnímal vzrušení z boje každým nervem. Fašisté konečně dostávali, co jim patřilo. Viděl, že kolem něj několik mužů padlo, ale ani ho nenapadlo, že by on mohl být dalším na řadě.

„Držte rojnici!“ vykřikl seržant na muže, kteří příliš spěchali vpřed.

Na následující minuty si Hubert uchoval jen zmatené vzpomínky. Buldoci se již dostali do prostoru základny. Nádrže s pohonnými hmotami se před nimi rýsovaly jako obludné kádě. Seržant, který se bez nejmenší bázně vystavoval zásahu, vytrhl z opasku granát, zuby ho odjistil a hodil na nejbližší nádrž. Vyšlehl ohnivý záblesk, následovalo zadunění výbuchu a vzápětí se Hubertovi naskytl hrůzný obraz. Z nádrže prorvané explozí vytryskla nafta, vznála se a ohnivý jazyk zamířil od nádrže k ponorkovým dokům. Okolí ozářil

narudlý svit. Na palubě kotvící ponorky se zahemžili námořníci, kteří se horečně snažili vyplout s plavidlem od břehu, z dosahu blížících se plamenů. Dělo na přídi zahájilo palbu a ve vzduchu zaječely granáty. Obsluha však buď propadla panice, nebo střílela bez velkého míření, takže granáty dopadaly daleko za postupující rojnice.

Hubert nyní zřetelně viděl nepřátelské vojáky, a nezdálo se mu, že by nacházel v jejich chování řád. Dosud se nevzpamatovali z prvotního překvapení a důstojníci vytvářeli z vyděšených mužů jen pomalu jednotky schopné protiútoků. Konečně se dva nebo tři oddíly sešikovaly a vyrazily vpřed. Současně se však rozštěkaly samopaly v rukou buldoků. Střelba rychle rozprášila největší oddíl obránců, druhé dva však postupovaly dál. Podle tvaru jejich přileb bylo zřejmé, že jde o Němce. Útočili přískoky a bylo velice obtížné je zneškodnit. Ze dveří budov zatím vybíhali další muži z nichž mnozí byli jen částečně oblečení.

Potom se dvě bojující vlny srazily. Chlapec se snažil zůstat poblíž seržanta, ale o něco klopýtl a upadl. Když se snažil vstát, třeskl těsně u jeho hlavy výstřel a hoch se převálil naznak. Přímo nad sebou spatřil nacistického důstojníka s divokým výrazem ve tváři. Němcovy rty se roztáhly zlověstným úškebkem a muž namířil na hochu pistoli. Naštěstí nestačil stisknout spoušť. Jeho hlava sebou náhle trhla, škleb z tváře zmizel a Němec padl na Huberta. Chlapec s námahou odsunul bezvládné tělo a postavil se na nohy. Právě včas, aby zahlédl, jak od mrtvého Němce uhání seržant někam jinam, kde je ho potřeba.

Základna nyní připomínala hlavní provozní dílnu uprostřed pekla. Některé z naftových nádrží stály v jednom plameni. Pak vybuchla další, která obsahovala benzín. Zadunělo to a mezi budovami se rozprskly ohnivé jazyky. Hořela celá základna a plameny pokryly dokonce i hladinu moře sousedící s hrází. Kolem bylo světlo jako za dne. Seržant sice Hubertovi zmizel z očí, ale hoch se přidal k malé skupince

buldoků a zajatců, kteří se potýkali s přesilou nacistů, jimž se podařilo vklínit se do rojnice útočníků. Němci byli náhle všude a Hubert si vzpomněl, že jich do tábora dorazilo víc než dvě stě. Měl pocit, že pozice útočníků je neudržitelná.

A potom přehlušil hluk boje mohutný pokřik. Mezi zvuky zkázy, ohně a smrti zněl nepatřičně vesele a Hubert na okamžik nechápal, co se děje. Ochromen krutými obrazy kolem sebe, zcela zapomněl na hlavní útočnou vlnu buldoků pod velením plukovníka Bustera Browna. Byli tu. Právě vybíhali z motorových člunů na přístavní hráz na vzdáleném konci základny, což byla jediná část přístavu uchráněná od proudu hořící nafty a oleje. Křičeli, i když dosud nestříleli, protože nedokázali rozeznat přitele od Němců.

Vzápětí si jich všimli i nacisté, a podle Hubertova původního odhadu propadli naprostému zmatku. Obránci, kteří rázem pochopili, že se dostali do kleští, prchali ve zmatku do všech stran.

O výsledku boje nebylo pochyb, ale dobojováno nebylo. Hubert si náhle všiml seržanta, jak se snaží proniknout k betonové štábní budově, která jako jediná ušla pohromě. Vyběhl za ním, když se z temného koutu vynořil Němec. Zásobník pušky měl již asi prázdný, a tak namířil na chlapcovo břicho bodák. Hubert neměl na vybranou a tak poprvé vystřelil ze svého revolveru a užasle hleděl, jak muž padá tváří k zemi. Ve chvíli, kdy konečně doběhl k seržantovi, byli na místě sami dva.

„Nazdar, synku,“ uvítal jej vytáhlý seržant. „Rád tě zas vidím. Kdepak jsi byl? Neříkal jsem ti, abys zůstal se mnou?“

„Snažil jsem se,“ vyhrkl Hubert.

„Věřím,“ ušklíbl se seržant. „Později mi povíš, kolikrát sis vystřelil,“ dodal. Sám byl v hrozném stavu. Na uniformě měl skvrny od oleje a hlíny, urvaný límec mu visel za krkem, ztratil přilbu a rozčuchané vlasy měl potem přilepené k čelu.

„Zatlačili jsme je na ústup,“ řekl rozšafně, když chladným okem obhlédl bojiště. „Vlastně jsme starého Bustera ani nepotřebovali, co říkáš?“

Muži z Busterova komanda se vyrojili do prostoru před budovou štábu jako kobylky. Ozývaly se výbuchy veselí. Němci a Italové, kteří unikli smrti, buď stáli se zvednutýma rukama před štábem, nebo byli na útěku. Ty z nich, kteří se dostali do šera k okolním pahorkům, pronásledovali útočníci. Ponorka se potápěla přídí napřed, ačkoli Hubert vůbec netušil, jak k jejímu zničení došlo. Hluk a zmatek se pomalu klidnil, jako když opadá hlavní nápor tornáda. Seržant si zapálil cigaretu a vyfoukl obláček kouře.

„Měl by ses podívat po otci,“ vyzval chlapce. „Já to tu musím ohlídat.“ Ukázal na budovu velitelství. „Mohl bych tam objevit nějaké užitečné doklady.“

„Otce jsem neviděl od chvíle, kdy to začalo,“ řekl Hubert.

„Já ho viděl dole u hráze před pár minutami,“ odvětil seržant.

Hubert se vydal k moři. Cestou potkal slavného Bustera s jeho důstojníky.

„Nazdar, příteli,“ pozdravil jej plukovník. „Jsem rád, že jsi celý. Bylo tu asi pěkně horko. Tak už to ale při našich akcích chodí. Dostali jste tvého otce a ty ostatní lidi z internačního tábora?“

„Ano, pane,“ řekl Hubert. „Právě ho hledám. Myslím, že ho najdu na hrázi.“

„Tak běž. Já mám taky práci.“

Chlapec se rozběhl ke hrázi, kde zdravotníci zručně ošetřovali raněné. Muži s nosítky pomáhali raněným na čluny, neboť všem bylo jasné, že musí základnu brzy vyklidit. Hubert našel otce právě ve chvíli, kdy mu lékař obvazoval paži.

„Je to jen škrábnutí,“ ujistil rychle syna.

„Na palubu!“ zavelel důstojník ze člunu. „Za chvíli odplouváme.“ Huberta se náhle zmocnila neovladatelná slabost a usadil se po otcově boku na sedátko ve člunu. Ohlédl

se na břeh, kde vládl ruch, v němž bylo snadné vypožorovat jasný řád. Poranění rychle přicházeli na paluby člunů a po základně pobíhali ženisté. Někteří nesli v rukou podezřele vyhlížející krabice a jiní rozmotávali z cívek dráty. Pak se ozval jasný hlas trubky a ke člunům se hrnuli i zdraví muži. Jakmile bylo některé plavidlo obsazeno, odplouvalo. Na moři před základnou se čluny řadily do formace.

Chlapec si náhle uvědomil, jak strašlivě je unaven a když se otec dotkl jeho paže, pocítil dokonce lehkou závrať.

„Všechny čluny odrazily,“ řekl. „Dívej se! Teď to bude stát za pohled.“

Ozval se ostrý hvizd a vzápětí vyšlehly k obloze z několika míst plameny provázené dunivými výbuchy. Vzduchem prolétla tlaková vlna, která rozčeřila moře.

„Myslím, že si nacisti téhle základny nějaký čas moc neužijí,“ ušklíbl se ženijní důstojník, sedící poblíž Huberta.

„Takže tohle je konec, co?“ zamumlal hoch.

„Jo. To je konec.“

Motory zrychlily chod a čluny vypluly v konvoji na otevřené moře. Nad hlavami mužů náhle přelétl letoun bombay. Hubert sebou vzápětí trhl a upřel zrak na moře před sebou. Kolem boku jejich člunu proploovala dlouhá loď s nástavbami. Další podobné plavidlo se objevilo vlevo a třetí vpravo od konvoje.

„Co je to za lodi?“ zeptal se.

„Naše doprovodné torpédoborce,“ řekl námořní důstojník, velitel člunu. „Těm se nedá doprovod vymluvit.“

Chlapec úlevně vydechl a s hlavou opřenou o otcovo rameno usnul.

Když znovu otevřel oči, na východě růžověla obloha. Prudce se napřímil, neboť si uvědomil, že jej probudil bzučivý hluk. Pohlédl vzhůru a spatřil roj letadel. Obavy vystřídal úsměv, protože na křídlech rozeznal důvěrně známé výsostné znaky RAF. Ještě před chvilkou se bál, že je objevilo nepřátelské letectvo.

Hubený seržant zahlédl hochu z paluby sousedního člunu a zamával mu. Ukázal na torpédoborce, letadla a na své unavené buldoky. „Tak parta je zase pohromadě, co?“ zavolal. „Jak se cítíš, hochu?“

„Bylo to dobré,“ vykřikl Hubert. „Šlo to jak po másle.“

„Tak to při všedních akcích má být,“ zazubil se seržant. „Někdy bys s námi měl vyrazit na něco pořádného.“

„Mně to docela stačilo,“ řekl Hubert. „Díky.“

Otec jej lehce zatahal za rukáv a ukázal k podlouhlé narudlé skvrně na obzoru. „Malta,“ řekl. „Jsme skoro doma. To ale dneska byla divoká noc.“

„Podle toho dlouhého seržanta jsi na omylu, táto,“ zasmál se Hubert. „Tvrdí, že to byla jen docela všední operace...“

ZÁVĚREM DVĚ MALÉ MYSTIFIKACE

1. Nedožitých sto let Jamese Biggleswortha, jemuž říkali Biggles

Třebaže byl Biggles synem anglických rodičů, narodil se v roce 1899 daleko od Anglie v indickém Garwhalu, kde jeho otec působil jako náměstek britského guvernéra. Je velice pravděpodobné, že dětské zážitky z oblasti tak vzdálené evropské civilizaci, silně ovlivnily Bigglesovu povahu a způsob myšlení. Chlapci, který již v útlém dětství uměl přežít v džungli a zručně zacházet s puškou, vešlo dobrodružství do krve. Asi právě tehdy se naučil čelit každému nebezpečí a vždy hledal a obvykle našel neobvyklé řešení, kterým překvapil soupeře. Biggles to tak dělal po celý život a nezabránilo mu v tom ani nadměrné kouření cigaret.

V Indii mu však pronikla do krve i pralesní horečka a také ta ho pronásledovala po celý život. Velmi vážná nemoc přiměla Bigglesova otce, aby poslal dvanáctiletého chlapce do vlasti, do Norfolku, kde se ho ujal jeho strýc.

Pak přišla škola Malton Hall, do níž hoch nastoupil ve čtrnácti letech. Do téže školy chodil i jeho otec a také Charles, Bigglesův starší bratr. Ten, jako major britské armády, zahynul koncem velké války v nepřátelské palbě. Malton Hall připravovala chlapce na vstup do armády.

Otcovo přání, aby Biggles vystudoval univerzitu a připravil se na úřednickou službu v Indii, zmařila válka. Biggles neztratil ani den a nastoupil do leteckého výcvikového kurzu č. 77 v Norfolku. Již tam prožil řadu dobrodružství, ta největší ho však čekala, až když byl převelen ke 266. letce do francouzského Maranique. Ve vzdušných bojích sestřelil 45 nepřátelských letadel, 5 balonů, zničil několik vlaků a jednu

ponorku. Jeho samotného sestřelili Hunové třikrát a sedmkrát mu poškodili letadlo natolik, že musel nouzově přistát. Zničil tedy deset vlastních letadel a jeho stroj musel stále někdo opravovat. Není divu, že se sblížil s pilným mechanikem jménem Smythe, který pak provázel Bigglese i po válce a nezaměstnanost mu nikdy nehrozila. Později se o Bigglesova letadla staral Smytheho syn.

Vzdušné boje i bitvy, kterými tehdy Biggles prošel, byly tak kruté a krvavé, že pilot, podobně jako mnozí jeho spolubojovníci, hledal úlevu a zapomnění v koňaku. Přestože se nelekal žádného nebezpečí, neustálé nervové vypětí ho málem přivedlo ke zhroucení. Hrozilo mu i jiné vážné nebezpečí. Zahořel tehdy láskou ke krásné a záhadné Marii Janis, z níž se vyklubala německá špiónka. Snad právě tento zážitek se stal příčinou, proč se Biggles později ve svých textech až úzkostlivě vyhýbal každému záznamu o svém citovém životě a vztahu k ženám. Výjimkou dokonce nebyla ani Bigglesova hospodyně, paní Symesová, o které se zmiňuje jen vzácně.

K velmi významné události došlo v roce 1917, když ke 266. letce nastoupil Bigglesův bratranec Algernoon Lacey. Zkušený pilot měl zprvu o nováčka Algyho obavy, ty se však brzy rozptýlily, a z obou mužů se stala nerozlučná dvojice. Jejich přátelství přetrvalo celá desetiletí. Nedlouho po válce spolu založili leteckou společnost Biggles & Co.

Již v meziválečném období prošel Biggles celou řadou nebezpečí. Poznal při tom Brazílii, Himálaj, Egypt a jiné země Afriky, byl také v Kanadě, na ostrově v Karibském moři i v Indickém oceánu. Přesto se jeho nejvýznamnější dobrodružství oné doby odehrálo doma v Anglii nedaleko Newcastleu. Tam se totiž spolu s Algym poprvé setkal s patnáctiletým hochem jménem Hebblethwaite. Ten tak toužil po létání, až ho Biggles vzal do party. Ginger se tak stal třetím z létajících mušketýrů pod jménem, kterým ho Biggles prvně oslovil pro jeho zrzavou kštici.

Výbuch druhé světové války vytušil Biggles již za občanské války ve Španělsku. Když pak Hitlerova armáda vpadla do Polska, bojoval na Baltu, potom ve Finsku, ještě později v Norsku, a podnikl také nebezpečný výlet do Monaka. Na skvělém mosquilu pronikl Biggles nad Německo a s nepřáteli se střetl nejen v poušti severní Afriky, ale také na Borneu, na dálném východě a v Malajsku.

V období, kdy byla Británie ohrožena nejvíc, za letecké bitvy o Anglii, potřebovala trojice letců posilu. Stal se jí skvělý pilot a tak trochu podivín s monoklem, lord Bertie Lissie. Tři létající mušketýři byli konečně pohromadě. Byli čtyři, podobně jako jejich slavní francouzští předchůdci s kordem. Když se někdy radili v Bigglesově bytě, chytala se paní Syntesová za hlavu. Popelníky byly plné a kouř z cigaret nevyvětrala ani za týden.

Jeden muž však dosud chybí. Je jím Bigglesův úhlavní nepřítel, důstojník ze staré pruské školy, Erich von Stalhein. Biggles se s ním poprvé střetl v Palestině v době první světové války. Šlo o výjimečný případ, kdy se Biggles, zvyklý na přímý a čestný boj, ujal špionážního úkolu. S důvtipným Stalheinem tehdy bojoval o život a vyhrál. Od té doby se střetli mnohokrát, při čemž pruský důstojník vždy sloužil na opačné straně fronty. Velel mu císař Vilém II., kaprál Hitler a posléze ti, kdož vládli na odvrácené straně železné opony.

Bigglesův vztah ke Stalheinovi byl zvláštní. Prvotní nechuť a nenávisť se časem změnila v respekt a dokonce v jakýsi soucit. V příběhu který končí v kurdských horách, Biggles a jeho velitel propouští Stalheina na svobodu, a později dokonce podniká výpravu na ostrov Sachalin, aby s nasazením vlastního života zachránil Stalheinovi krk. Je to dosti podivné, neboť Němec občas používal velice nevybíravých metod, jako třeba při masakru hordy nebohých černochů v Libérii. Ať tak či onak, od roku 1957 si Biggles se Stalheinem rozuměl, snad i proto, že také von Stalhein byl silný kuřák.

Přátele však Biggles hledal jinde. Patřil mezi ně jeho nadřízený generál Raymond, s nímž se znal od časů první války. Bigglesovým přítelem se stal i Marcel Brissac, skvělý francouzský policista a další muž z řad strážců pořádku, inspektor Gaskin ze Scotland Yardu. Biggles měl blízko také k mnohým pilotům, s nimiž vzlétal proti nepříteli za první i druhé války. Měl velice dobrý vztah k mládeži. Mnohokrát se ujal mladého chlapce, který se dostal do potíží, aby mu, spolu se svými přáteli, pomohl.

Brzy po skončení druhé světové války se Biggles sešel se svými třemi přáteli v řadách Speciální letecké policie. Řeší spolu ještě několik případů neblahého válečného dědictví a odhalí několik nacistů, v jednom případě i s ponorkou. Na světové scéně se však vynořuje nový nepřítel, padá železná opona. Biggles se smutkem sleduje rozklad mohutné britské říše a s nadějí pozoruje, jak se vytvářejí nové vztahy mezi svobodnými státy Evropy. Práce letecké policie se nyní často omezuje na případy loupeží, vražd a pašování na území Británie, velké výpravy do světa však neskončily. Od roku 1950 do roku 1968 jich Biggles podnikl nejméně třicet. Je zřejmé, že se málo zdržoval doma a jeho hospodyně po něm nemusela uklízet.

V těch letech byl mnohokrát v Africe, v jižní, střední i severní Americe, v Asii, a nevynechal ani Austrálii, desítky obydlených i pustých ostrovů a dolétl až do Antarktidy. Navštívil tehdy dokonce nejméně dvakrát i Československo! Jeho výlety prostě směřovaly na málo prozkoumaná místa. Nedělal to proto, že by je vyhledával, ale proto, že právě tam zalézali zločinci, tam bujely květy zla a tam ležely záhadné poklady.

Biggles si důchodu neužil. Jeho dobrodružná pouť světem skončila v roce 1968, před jedenácti lety. Letos, v roce 1999, by se dožil sta let.

2. Egyptský nález

O Bigglesově spolupráci s předválečným pražským nakladatelstvím T & M se donedávna vědělo velice málo, vlastně vůbec nic. Ke změně došlo předloni, když mladý český nakladatel Michal Moravec, vnuk spolumajitele bývalé firmy, navštívil Egypt a narazil na stopu. Přesně v místech, kde Biggles spolu s přáteli objevil lidožravého krokodýla (Biggles na stopě, v originále Biggles flies South), našel doklad psaný starým egyptským písmem. Není na něm nic víc než přepis zkratky firmy T & M. Když to nálezce zjistil, pokoušely se o něj mdloby.

Protože se dá vyloučit, že by o nakladatelské firmě z Vršovic věděli již staří Egyptané, zbývá jediné vysvětlení. Ginger, Algy, samotný Biggles, nebo všichni dohromady, požádali již před druhou válkou některého gramotného domorodce, aby zhotovil list svědčící o tom, že letci dobře znali jediné nakladatelství, které již v té době vydávalo Bigglesovy příhody ve slovanském jazyce – v češtině. Je ovšem možné i jiné vysvětlení, my ho však neznáme.

Tento pozoruhodný nález zapadlý do štěrbin ve vyprahlé skále, a vylovený odtud šťastným nálezcem, otiskujeme na zadním přebalu knihy. Jeho autenticita je ověřena staroegyptským muzeem v Horních Slatinách v Praze 10.

T&M

OBSAH

Orientální mise

Na domácím hřišti

Bouře nad Německem

Ponorka a žralok

Jak se dělá zemětřesení

Docela všední operace

Závěrem dvě malé mystifikace

WILLIAM EARL JOHNS

BIGGLES – BOUŘE NAD NĚMECKEM

Z anglického originálu COMRADES IN ARMS
Edice Hrdinové vzdušných bitev 37

Obálka Fetr Barč s použitím motivu Zdeňka Buriana
Ilustrace v textu Petr Barč Překlad Pavel Kaas
Vydalo nakladatelství Toužimský & Moravec
Pod lázní 12, 140 00 Praha 4 jako svou 691– (121.) publikaci.
Vytiskly Těšínské papírny, spol. s r.o., Český Těšín, Střelníční
54

ISBN 80-85773-96-1

BIGGLES NA INTERNETU

Informace o Bigglesovi v jazyce českém jsou nyní dostupné také uživatelům nejmodernější sdělovací a informační techniky – Internetu. Je na tom pozoruhodné, že iniciativa vzešla od milovníka Bigglesových dobrodružství, který si přezdívá Janisz, a jenž se spojil s nakladatelstvím T&M a shromáždil řadu základních informací.

Soubor obsahuje:

Bibliografii českých titulů vydaných ve standardní řadě po roce 1989.

Úplný seznam původních vydání Bigglesových titulů v Anglii.

Ukázky knih a časopisů, které vycházejí v zahraničí.

Vývoj vydávání Bigglesových příběhů v českém jazyce, včetně charakteristiky nejdůležitějších nakladatelství.

Co nás v nejbližší době čeká.

Listárna.

Na čem se létalo.

Nejdůležitější hrdinové Bigglesových příběhů.

Soubor je na Internetu k dispozici od konce prvního pololetí 1998 a najdete ho pod značením:

Fly.to/Biggles

nebo na druhé adrese: www.geocities.com/Area51/Zone/9479

HLEDEJTE!